

خبر ياله

(ناول)

Download from: aghalibrary.cm

پاکتر عبدالهادی حماس

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

د کتاب خانگرني:

د کتاب نوم:

خبرياله ناول

ليکوال:

ډاکټر عبدالهادي حماس

د چاپ شمير:

۱۰۰۰ ټوکه

د چاپ کال:

۱۳۹۷

کميوز:

محمد صديق علمي

خپرنډوی:

ماشاءالله کتاب پلورنځی

گردیز ښار غزني لښ

د عبدالحميد گردیزی تجارتي مارکیت

اپريکې: ۰۷۷۵۱۷۳۸۰۷ // ۰۷۸۹۶۳۱۴۲۴

:۰۷۹۹۷۳۰۲۷۴

بشپړ حقوق خوندي دي

دالی

هغه ريښتوني خبريال ته چې خپل سپيڅلي مسلک
ته ژمن او له خپله ارزښته خبر وي.

ډاکټر عبدالهادي حماس

دې ستر ځواک په ستر او مهربانه نامه

د سر څو ټکي

کوچنی وم لومړنی زده کړې مې پرمخ بوولې ، هماغه مهال مې د یو چا له خولې د ژورنالېست کلیمه واوریده خورا ښه راباندې ولگېده ، دومره پرې پوه شوم چې ژورنالېست په راډیو کې کار کوي په هغه وخت کې راډیو گانې دې گوتو په شمار وې ډیرې ارزښت منې وي نو ما هم فکر کاؤ چې ژورنالېست یا خبریال دې نړۍ تر ټولو مهم کس دی او تر ټولو ستره دنده لري ، ځکه چې په معنوي لحاظ ددې دندې ارزښت ورځ تر بلې زما په زړه کې ځای نیو کله یې چې په ارزښت ښه ډاډه شوم نو ، له هماغې لحظې مې هوډ وکړ چې زه باید ژورنالېست یا خبریال جوړ شم ورو ورو له دولسم ټولکي نه د فراغت وخت رانیږدې کیده ما هم کلکه پوښتنه کوله چې زموږ په جنگ ځپلي هیواد کې چیرې د ژورنالیزم پوهنځي پیدا کړم او د هغه د پاره کانکور ورکړم ، خو تقدیر بیا بله پریکړه وکړه زما د فراغت سره هیواد په جگړوکې و ننگرهار چې هغه مهال پرامنه ولایت و پوهنتون یې دې ژورنالیزم ځانگه نه درلوده زما دوهم انتخاب طب شو زه یې دې طبابت لوري ته بوتلم او ژورنالیزم راڅخه پاتې هیله شوه

سره ددې چې زما دې هیلې له نیمگړي کیدو وخت وتلی خواوس هم د خبریالي جذبې راسره ده کله کله وایم کاش یو ښه خبریال وای او په دغه اغیزمنه دنده کې مې دې زړه له تله خلکو ته خدمت کولی

شاید خلکو ته سوال پیدا شي چې دا مهال تر ټولو بریالی مسلک طبابت دی هم پکې خیر دی او هم پکې خرما تاسې څنگه ژورنالیزم خوښ دی حال داچې ته یو تر ټولو لوړ مسلک طبابت کې خپلې چارې مخته بیایې ؟

زما خواب دادی چې له طبابت هم ژورناليزم ارزښتمن او مهم مسلک دی ځکه چې ډاکټر يوه انسان ته په يوه وخت خیر رسوي خو خبريال په يوه وخت کې ډيرو انسانانو ته خیر رسوي، طبيب په يوه وخت کې يو کس له درده خلاصوي خو خبريال که خپله دنده په په سمه توگه تر سره کړي په يوه وخت دې ډيرو دردونه او ستونزې هواروي، خو سرچپه څومره چې خیر رسونکی دی بيا په شر کې هم کتلوي اغيز کوي که ډاکټر بې غوري وکړي يوه کس ته دې مرک گواښ او خطر پيښوي خو که خبريال غفلت وکړي نو بيا شايد يوه ټولنه ووژني

ډاکټر په يوه وخت کې دې يوه ناروغ غږ اوري او خبريال بيا دې يوې چامچې غږ اوري دې يوې جامعي اواز پورته کوي دې هغوي په ستونزو کې دې هغوی سره دې سيوري په ډول تر اخره مل وي

نن سبا رسنی چې دې نړۍ څلورمه قوه ورته ويل شوې ده همدا جورناليسټ يې پر مخ وړي يوازې همدا خبريال يې د چلوولو ځواک لري، که يوه ټولنه ويښه وي حتما راز به يې دې راوبښيدو همدا خبريال وي، دې رابيداريدو بنسټ به يې جورناليسټ جوړ کړی وي او دې هغوي له برکته به په هوبښ او د خپلو حقونو غوښتلو ته ځکک ناست وي

همدارنگه که يوه ټولنه د غفلت سره ژوند کوي، له خپلو حقونو ناخبره او له بدبختيوسره مل وي نو شايد ښه خبريال ونه لري او يا هم خبريال يې خپل مسوليتونه هير کړي وي کله دې ښه خبريال په شتون کې دې ټولني ناخبري او بې غوري ناشوني ده

زه پوره باور لرم چې خبريال دې ټولني سترگې، غوږ او غږ دی که يوه ټولنه له ښه خبرياله محرومه وي نو هغه په حقيقت کې دې بدن له سترگو، غوږونو او ژبې بې برخې ټولنه ده دې يوه نيمگړي انسان په څير هيڅ دې ژوند بساينې قسمت نه لري

په نړي کې خوځښتي او انقلابي کسان خپل بدلون دې خبريال او په دوی پورې اړند رسنيو له برکته منځته راولي کله چې رسنی نه وي ډير اغيزمن سياست مدار هم چې ډير څه يې دلاسه پوره وي څه نشي کولی

په هر حال دې خبريال په ارزښت که هر څومره وغږېږم هم کمه ده دا چې خبريال څوک دی ښه به دا وي چې ناول کې يې ولولې

د ليکنې په پای کې دې ليکوالې او ژورناليستي اغلې رڼا دوراني غورځنگ نه دې زړه له کومې مننه کوم چې د ناول په اړه يې نيکې مشورې راکړې ، او دناول منځپانگې په لاسه والي کې راسره مرستندويه وه ، همدارنگه گران ورور افضل زيار نه مننه کوم چې زما د کاري بوختياؤ له کبله يې زما ملتيا وکړه او دې ناول ايډيټ يې راته په ورين تندي ومانه خدای ج دې دواړه نه کموي

په هيواد کې دې ژمنو خبريالانو دې ډيريدو ، هوساينې او دې هغوي پر وجود کې د برکتونو په هيله

ډاکتر عبدالهادي حماس

پکتيا گرديز

۹/۱/۱۳۹۷

د ماشاءالله خپرندويه ټولني يادښت

ماشاءالله خپرندويه ټولنه چې نوی يې په کار پيل کړی دې خپلو هيوادوالو دې پاره په علمي ډگر کې له ډيرو هيلو سره ميدان ته راوتلي او دې زړه له تله غواړي چې په علمي ډگر کې خپلو هيوادوالو ته خدمت وکړي

په مورنی ژبه دې اثارو چاپ په هيواد کې يوه مهمه اړتيا ده ، او دغه اړتيا او تشه دې ماشاءالله خپرندويې ټولني مسولينو ښه درکړې ځکه خو کلک هوډ لري چې ددغې مهمې اړتيا دې پوره کولو دپاره پريکنده گامونه واخلي

دا ټولنه په ويجاړ هيواد کې د دعلمي مشالونو د روښانه کولو په وزله غواړي د هيواد هره لوره او تياره ژوره روښانه کړي خپل دې ملي ژبو ليکوالان وهڅوي تر څو نوې پنځونې وکړي په خپله مورنی ژبه کې ليکنې او ژباړې وکړي او ماشاءالله خپرندويه ټولنه يې ورته په معياري ډول د چاپ په گانه ښکلي کړي

ماشاءالله خپرندويه ټولنه هوډ لري چې دې معياري کتابونو د چاپ په برخه کې له خپلو ليکوالانو سره اوږه په اوږه ودريري د هغوي دې تشويق دپاره د هغوی وړتيا وي د گران هيواد د وگړو مخکې کيردي

دادی نوی پيل يې د هيواد په کچه پيرندل شوي ليکوال ډاکتر عبدالهادي حماس له کتابه کوي او د هغه پنځلسم اثر چې ناول دی او خبرياله نومېږي چاپوي او ستاسې ته يې د لوستو دپاره چمتو کوي

موږ باور لرو چې دغه له تلوسې ډک کتاب به ستاسې ادبي تنده ماته او تر پايه به مو دې لوستو دې پاره ځان سره وساتي

موږ به په راتلونکي کې هم نورگټور کتابونه چې د هيواد په خيبر او ښيگڼه وي ستاسې خدمت ته وړاندې کړو او له لوستو به مو برخمن کړو

موږ به ليکوالان وهڅو چې په نورو ژبو کې اړين کتابونه وژباړي او زموږ په واک کې يې راکړي ، تر څو موږ يې چاپ کړو او ټولني ته دې لاسه خدمت جوگه شو

د پرمختللي افغانستان په هيله

درښت

استاد نورعلي همتيار ځاځي

د ماشاءالله خپرندويې ټولني مشر

بسم الله الرحمن الرحيم

د کمانډو ځواکونو قومندان د يوه ټيپي سرتېري د کټ په ژۍ ناست ؤ، هغه ته د مورال ورکولو په اراده يې د هغه مېړانه ستايله، چې ټليفون يې وشرنګېده، ژر يې د څنگک جيب ته لاس کړ خو ټليفون يې هلته ونه موند، د ټليفون کړنگا ته نور هم خيږ شو، تر څو يې اصلي ځای ومومي، ښي لوري ته د کټ په سر يې پرې سترګې ولګيدې، پر سکرين د نوم له کتو سره جوخت لکه موجې چيچلې کس تيارسي ودرېده؛ ځکه چې ټليفون دده په سر د يو عصاب خرابي مشر- قومندان ؤ؛ ژر يې غوږ ته ونيو. ورته وويل شول:

ياسر قومندانه! بېړني خبر دی.

- موږ چمتو يو، خو قومندان صيب خيږ خو دی؟

- د کمانډو سرتېري دې ژر تيار کړه؛ رڼا د هېواد مشهوره خبرياله په خپل دفتر کې برمه نيول شوې؛ دفتر دې لوړپوړيزو ودانيو په پنځم پوړ کې دی. موږ اړيو د الوتکې په وسيله د دې لوړپوړيزې ودانۍ له بامه سرتېري پرې را ښکته کړو، له لاندې اړخه ختل ناشوني دي يوې ډلې مو هڅه وکړه خو ټول وويشل شول؛ برمه کونکي ډېر ماهره او جنگيدلي کسان لري که له لاندې بيا هڅه وکړو هم له زيان پرته کومه گټه نه لري. ياسر په خبره کې وروليده قومندان ته يې وويل دوی څه غواړي؟ موخه يې څه ده؟

هغه ځواب ورکړ:

د رڼا په بدل په زندان کې د لوی انسان ټبتونکي خدای داد د خوشي کېدو غوښتنه کوي؛ رسنۍ هم راغلې دي پېښه په ژوندۍ بڼه خپروي، هېوادوال ټول منتظر دي، چې کمانډو سرتېري څه کوي. بريا گټي او که له برمه کونکو ماتي خوري؛ خو ياد ساته ياسره موږ رڼا ژوندۍ غواړو، زمور کمه تېروتنه هم د لوی زيان لامل کېدای شي.

ياسر: موږ چمتو يو قومندان صيب! خو له بامه الوتکه شايد لوړپوړيزه ودانۍ ونړوي؛ دا ودانۍ شايد د الوتکې د ناستې تاب ونه لري

قومندان : له مور سره د هلیکوپټر یوه ماهر پیلوټ د تعمیر په سر د ناستې ژمنه کړې او د هر ډول زیان څخه د مخنیوي ډاډ یې را کړی دی.

یاسر : مور چمتو یو، خو یوه ستونزه لرو، زموږ نښان ویشتونکي ټپي دي روغتون کې بستر دي، اړینه ده چې د رڼا له دفتر سره خوا کې دوهمه لوړپوړیزه ودانۍ هم زموږ په واک کې وي، هلته باید یو نښان ویشتونکی ولرو.

مشر قومندان وویل: ته اندېښنه مه کوه، مور هلته داسې نښان ویشتونکي ځای پر ځای کړي دي چې گل هم نه خطا کوي، تاسې ته مو هیلېکوپټر را غوښتی، له پاسه مو پر لوړپوړیزې ودانۍ بسکته کوي نور په خپل نظامي هنر ستاسې دنده ده، چې دوښمن څنگه مهار کوي. یاسر چې نوی ځوان ؤ او په کم وخت کې د سترو مافیایي کړیو په ماتیدا او خپلو مشهور ؤ د امر مو پر ځای کېږي ځواب سره یې تېلفون پرې کړ. په خپلو سرتېرو یې غږ وکړ: په دريو دقیقو کې چمتو شی. د دوی له چمتو کېدو سره سم یاسر قومندان د دوی د چمتووالي ارزښاتي پیل کړه؛ مگر د لیکه شویو سرتېرو په څنگ کې یې شریف سرتیري تر سترگو نه شو، په بیرې یې زنگ ورته وواوه ورته ویې ویل: شریف زمريه! ته دا بهرني عملیات وگوره او ته د تا تری تم کېدل وگوره؛ ته خو پوهېږې، چې زما داسې عادتونه نه خوښېږي.

- قومندان صیب! په یوه نښته کې بند پاتې یم، یوه ډله خلکو د رڼا خبریالي دفتر تر برید لاندې نیولی دی غواړي، چې رڼا له ځان سره برمه کړي، ډېر بد حال دی له هماغه اړخه ډېر شور او د ډزو غږونه اورم.

- مور هم په هغه دفتر عملیات کوو، وسله درسره شته؟

- هو

- نو زموږ تر رارسېدو کوم اقدام ونه کړې، وضعیت په چټکۍ سره څاره، رڼا ته هر گواښ خپل گواښ وگڼه، هغې ته زیان ټولو کمانډو ځواکونو ته زیان او بدنامي ده، نو خپل ځواکونه بدنامي ته مه پرېږده، برمه کونکي څاره او وگوره چې دوی څو تنه دي په دغه ځای کې ستا شتون ډېر اړین دی، مور مکلف یو چې رڼا ژوندۍ وژغورو؛ دې پیښې ځای ته ټولې رسنۍ راغلي دي، د کمانډو ځواکونو دې عملیاتو جریان په ژوندۍ بڼه

خپروي، که مور په دې عملياتو کې بريالي نه شو نو مور ته به بلا ستونزې جوړې کړي.

سرتېري ښه صيب! وويل.

شريف د رڼا دفتر ته په دېرش متري کې ولاړ ؤ غوښتل يې ځان ته يو ډاډمن ځای پيدا کړي، چې په ښه شوې مرمۍ يې له غاړې سره تېره شوه، سر يې تپت کړ او ژر له ده سره نږدې خونې ته ننه وت، خپله وسله يې راواخيسته، مرمۍ يې تېره کړه د تيارسۍ په ډول يې دفاعي حالت ونيو؛ د وره له چولې يې دهلبز ته وکتل، د رڼا فتر مخې ته يې په يوه ساتونکي نظر ولگېد، چې وارخطا وارخطا يوې بلې خواته گوري څو له حمله کونکو کوم کس پرې وار لومړی نه کړي. له کين لوري يې د ضربه يي مرميو غږ واورېده، ساتونکي هغه لور ته په دفاعي حالت کې د خپلې وسلې زخه ونيوله، چې له بله اړخه يې مرمۍ په کپړۍ ولگېده، له درز سره په ځمکه ولوېده. د هغه له لوېدو سره سم شريف يوه ډله برتمه کونکي وسله وال وليدل، چې د وژل شوي ساتونکي په خوا کې د دفتر په لور په بېره اوچت گامونه اخلي؛ ترڅو خونې ته ننه وځي او هدف ترلاسه کړي. شريف پوه شو چې دوښمن موخې ته د رسېدو په حال کې دی په غږېدلو سترگو يې دا ظلم ليدل ونه شو زغملی په دې خاطر، چې وحشي وسله وال د رڼا عزت ته زيان ونه رسوي، د قومندان امر يې له ياده وباسه، لاس په ماشه دهلبز ته راووت دوه وسله وال يې داسې له مخې لرې کړل لکه د ارې په وړاندې د ونې برغډونه، چې غورځي، هغوی د ده مرميو ته مقاومت ونه کړ په ځمکه ولوېدل، شريف دريم کس په زخه کړ خو له پير مخکې يې سينه يې وسوځېده درې غبرگې مرمۍ يې له سينې ووتې سترگې پرې تورې شوې وسله يې له لاسه ولوېده نور نو وسله والو ته ميدان خالي شو هغوی په بېره د رڼا د دفتر په لور رهي شول. وسله والو کسانو دفتر ته له داخلېدو سره سم شور او ځوگ جوړ کړ، دوی هڅه کوله، چې په خپلو قهرجنو او وحشيانه غږونو او د وسلو په ښکاره کولو رڼا وارخطا او ووبروي، ترڅو د دوی له غوښتنې سره سم هغه څه وکړي، چې دوی يې ورته وايي. دوی په دې تمه ؤ چې رڼا به يې په ليدو زاری پيل کړي او چنې به ووهي خو رڼا د دوی د تمې خلاف لکه يو زړه ور سپاهي د برتمه کونکو په ور نونتو، په دوی غږ وکړ ورته ويې ويل:

مخکې رانه شئ، تاسې يې اجازې زما دفتر ته نشئ راتلای، په بیره ووځئ. د ډلې مشر ورنږدې شو د تمانچې ميل يې د رڼا په سر کېښود ورته ويې ويل:

شور ونه خورې کنه ماغزه دې شيندم، تا له مور اجازه اخیستې وه، چې زموږ د ډلې په اړه دې د انساني قاچاق راپور خپور کړ او له کبله يې زموږ مشر خدای داد ونيول شو؟ تاسې له مور اجازه اخیستې وه، چې زموږ قوي ډله دې تیت او فرق کړه او د مشر له سيوري دې محرومه کړه؟ تاسې مور ته لويه ضربه راکړه، په ميلونونه روفی زیان مو راورساؤه؛ زموږ د ټول کاراوبار خنډ شوی، تا مور نه پېژاندو چې له مور سره سر وهل له کمر سره سر وهل دي. له مور سره د داسې لوبې جرئت خو تر اوسه چا نه و کړی، تاسې دا جرئت له کومه کړ؟ له مور سره د مخامخ کېدو لپاره خو زورور خلک هم سل ځله فکر کوي، بيا اقدام کوي؛ ځکه هغوی پوهېږي، چې له مور سره د مقابلې پایله څه وي؛ يوازې او يوازې مرگ بس.

رڼا په وسله وال برتمه کونکي کې قهرجنې سترگې ونيوې؛ ورته ويې ويل: ځناوره! که ته ما په مرگ گوانې زه له مرگه نه ډارېږم او نه زما په مرگ کیسه ختمېږي؛ رڼا يوه نه ده چې په وژلو به يې کیسه ختمه شي او ستاسې د انساني وحشتونو لړۍ به همداسې روانه وي؛ زما نور د همدې لارې لارويان شته، چې د هر ظالم له ظلمونو به پرده پورته کړي، د هغوی وحشي کړنې به ولس ته د لمر غونډې روښانه کړي، هيڅ يو ظلم به مو نه پتېږي، هغوی به تر هغو خپلو نارو ته دوام ورکوي، چې ستاسې له بربريته ټول بشریت وژغوري، وحشت مو له منځه یوسي او خلکو ته ډاډمن ژوند برابر کړي. له دې سره سم وحشي وسله وال د رڼا سرته په نيول شوې تمانچه هغه په سر ووهله، د وسله وال تمانچه خورا درنه وه رڼا په سر شديد ضربه وخوړله، له خپله سره يې ځاڅکي، ځاڅکي وينې ليدې چې د څڅوبي په څېر يې له گوږگوتي ويښتانو د مېز پر مخ لوېدې، خو دا چې د حق او باطل جنگ و رڼا د ظرې له لاسه په مخ کې هم تروه نه شوه خپلو خبرو ته يې دوام ورکړ، وسله وال ته يې وويل:

زه رڼا نومېږم، دوه کاله وړاندې مې د ژورنالېزم له پوهنځي څخه د فراغت په ورځ د ولس سره ژمنه کړې او قسم مې خوړلی، چې زه به خپل سپېڅلي مسلک ته وفاداره او ژمنه پاتې کېږم، د هر غدار پټه څېره به برېښه وم، د هغوی وحشتونه به برملا

کوم، له ولس سره به د هرې ستونزې په وړاندې لکه سپر درېم د هيڅ داسې وحشت د اور لمبې به رانه ځپانده نشي، چې وگړي مې وسوزوي او ظالم يې لکه سپينه کوتره سرې سترگې وگرځي، دا فکر زما په وجود کې چې د ظالم د ظلم په وړاندې به خاموشه شم خيال دې محال او جنون دی نو؛ ځکه زما د گواښلو هڅه مه کوئ. رڼا غوښتل د خپلو هيلو خبره نوره هم وغځوي، خو د وحشي ځناور برمه کونکي له درانه سوک سره يې خوله پيوند شوه، د رڼا سر گنگس شو، شونډې او له گذارسره لگېدلې مخ يې بې خوده شو؛ ځکه د مخ غوښه يې د درانه سوک او د مخ هډوکو ترمنځ راغله، د سوک گذار دومره ځواکمن ؤ، چې د رڼا له سره يې پرونی وغورځاوه، په سترگو يې توره شپه شوه، خو له دې بد وضعیت سره سره يې بيا هم ژر پرونی په سر کې؛ څو حيا او عفت يې مات نشي، له هغه وروسته يې خپل نازک لاس خپلو شونډو ته ويوړ د لاس له رابښکته کېدو سره سم يې خپلې قلمي گوتې او ورغوی د خپل ځان په وينو سور وليده، له گنگسيته خپل عادي حالت ته نه وه راغلي، چې ورته وويل شول:

ته دامه هېره وه، چې ته زموږ په ولکه کې يې، د ژوند او مرگ پرېکړه دې موږ کوو، ته موږ ته ليکچر مه راکوه او نه موږ دې فلمي خبرو ته وخت لرو.

- موږ درته د پوليسو د مشر ټليفون رخ کوو ورته ووايه، چې زموږ رئيس خدايداد چې ستا پليتې ژورناليستي له امله په بند کې دی را خوشې کړي، کنه ته وژل کېږي.

- زه دا کارنه شم کولی، زما ساه دومره ارزښت نه لري، چې د خپلو مظلومو خلکو په سر يې سودا کړم، که زما په مرگ هم تمام شي زه دا کار نه کوم او نه د مرگ پروا لرم.

- دا سمه ده چې د خپل ځان پروا نه لري، خو د خپلو اولادونو په فکر کې هم نه يې؟ ته مجبوره يې چې زموږ غوښتنه ومنې، ماشومان دې در په ياد کړه، هغه به څنگه شي؟

- ما واده ندی کړی، زه به د واده جشن هغه وخت کووم، چې ستاسې ناولې څېرې د خپل هېواد له پاکې ځمکې ورکې کړم.

برمته کوونکي له غروړه ډکه خدا وکړه، ويې ويل: مور هم نه لري؟ خویندې او وروڼه هم نه لري؟

رڼا د دې خبرې په اورېدو ټکان وخوړ، تر دې دمخه یوازې د ځان په ویر کې وه مور، دوه خویندې او کوچنی ورور ترې هېر ؤ. له ځان سره مشغوله شوه، ويې ويل:

شاید زما د پېښې نشرات په ژوندۍ بڼه په ټلوپزونې خپرونو کې خپاره شي؛ که مور او خویندې مې دا حال په ټلوپزون کې وویښي زړه به یې ودرېږي. ژر یې وسله وال کس ته وویل:

د پولسو مشر ته زنگ وکړه، تاسې چې څه وایئ زه یې منم د پولیسو مشر - ته هغه خبرې کووم، چې تاسې یې غوښتنه لرئ.

د پولیسو د مشر نمبر رخ شو، رڼا په ژرغونې اواز په قومندان غږ وکړ ورته ويې ويل: قومندان صیب! د پېښې نشرات لکه، چې په ژوندۍ بڼه دي، د خدای لپاره زموږ د کوڅې برېښنا پرې کړئ؛ که مور او خوندې مې زما په برمته کېدو خبرې شي زړه به یې وچوي، هغه د زړه او شکر ناروغي لري له دې خبرې سره رڼا غړيو نیولې شوه سترگې یې له اوبنکو ډنډ شوې ستونې یې را ډک شو د خبرو کولو ځواک یې نیمگړی شو په مېز ایښی دسمال یې راواخیست خپلې اوبنکې یې پرې پاکې کړې، بیرته یې خپل همت را ژوندی کړ، سره ورغلی ستونې یې چوله شوه د خبرو توان یې وموند قومندان ته یې وویل:

قومندان صیب! تاسې مه وارخطا کېږئ زما مرگ او ژوند د دې وحشیانو په لاس کې ندی، زما ژوند د هغه چا په لاس کې دی، چې زما په تن کې ساه بنکته پورته کوي، زما په اړه فکر ونه کړئ او نه زما په سر د دغو ځناورو خبرو منلو ته چمتو شئ، ما به خدای ژغوري او که ونه هم ژغورل شم تقدیر به مې د ژوند پايه زړه کړې وي، نو پروا یې مه لرئ؛ ځکه ولس په ما دا حق لري، چې زه ورته د ځان قرباني ورکړم. که ووژل هم شم، یوه رڼا به خاموشه شي، گوندې زما وژنه سل رڼا گانې نورې وزبگوي او د ډېرو مظلومو د وژلو مخنیوی شي ماته مې له ژونده هم دا مهمه ده، چې که مور مې یو ساعت هم زما په برمته کولو ناوخته خبره شي له ماسره به مو لوی کمک کړی وي.

رڼا دې نورو خبرو دپاره ژوره ساه واخيسته خو خبرو کولو ته وخت پاتې نه شو، ځکه چې د وسله والو برتمه کونکو مشر په مخابره کې پر خپلو ملگرو غږ وکړ: هيلېکوپټر زموږ د لوړ پوړيزې ودانۍ په سر کېناست، سرتېري د وزر لرونکو مرغانو په څېر ترې را کوزېږي اوس گواښ له پورته طرفه دی هغوی غواړي په هر قيمت تر رڼا ځان راوړسوي او هغه زموږ له منگولو وژغوري؛ خو د دوی سرتېرو ته اجازه ورنه کړئ، چې تر خپلې موخې راوړسېږي، د وسله والو د مشر خبرې په خوله کې پاتې شوې، ځکه چې مرمۍ يې په ټنډه سرينښ شوه، لنډ مهال له پاسه دهليزونه د بټ نښو په څېر د مرميو درزا په سر واخيستل، وسله وال پوه شول چې دا کمانډو ځواکونه د هغو سرتېرو په څېر نه دي، چې دوی مخکې په لاندې پور کې له پښو وغورځول.

دوی باوري شول چې دا برېښنا ته ورته تېز عمليات کوي؛ ځکه خو يې د مقاومت مرال شېبه په شېبه کم ځواکه کېده او د دوی کسان يو په بل پسې د مرميو ښکار کېدل، صحنه ترې خالي کېده له وروستي کس نه نوره لاره ورکه شوه رڼا يې د سر په وېښتانو کې ونيوله، په ورمېر يې د تمانچې ميل ورکېښود يو داسې پنا ځای ته يې ويوړه، چې هلته يې د ډال په توگه وکاروي، څو دقيقې نه وې وتلې چې کمانډو ځواکونه رڼا او وسله وال کس ته په لس ميټري کې ودرېدل. کمانډو د وسله وال کس اړخ ته د ويشتولو په موخه وسلې په زخه کړې خو هغه ځان پنا کړی ؤ، يوازې وسله يې ښکارېده، چې د رڼا سر ته يې نيولې وه. رڼا د کمانډو سرتېرو په ليدو هيله مندې سترگې د هغو په څېرو کې ونيولې، له خوښي يې په لمبو کې اوښکې ډنډ شوې، د کمانډو ځواکونو ډلگي مشر په قهرجنه لهجه پر وسله وال غږ وکړ، ورته ويې ويل:

بې غيرته ايله دې په مېرمنو زور رسېږي؟ نارينه ؤ ته بهر راووځه، چې د ژوند په خوږو دې پوه کړي.

هغه لا هماغسې په خپل ځای کې پټ سگر نيولی ؤ. ډلگي مشر بيا غږ پرې وکړ ورته ويې ويل:

ته نه پوهېږې، چې زموږ تور سرو ته، څوک د زيان رسولو هڅه وکړي موږ څه سزا ورکوو، تسليم شه کنه داسې به دې ودرېدوم، چې خپل مرگ رانه په زاريو وغواړې.

وسله وال کس يې په ځواب کې گواښرنده وويل: که د رڼا ژوند غواړئ نو وسلې په ځمکه کېږدئ، ماته د وتلو لار راکړئ کنه له مانه مخکې به د رڼا پر سر مرمی خښېږي.

کمانډو کسانو د هغه د وارخطاي په پار په هغه نورې چغې هم وکړې د مرگ گواښونه يې ورته واورول، خو هغه خپله تېره خبره تکراروله او ويل يې: زما له مرگ مخکې به مو خبرياله مري؛ زه ستاسې په اخطارو نه ډارېږم او نه تسليمېږم.

د کمانډو سرتېرو يوه او بل ته وکتل، ډلگي مشر ته يې وويل: مور بله لاره نه لرو، وسلې بايد په ځمکه کېږدو؛ ځکه چې د رڼا ژوند مور ته تر هر څه مهم دی، دوی خپلې وسلې په ځمکه کېښودو ته لانه وې رسولې، چې شيندلي ماغزه او وينې له چت سره پيوند شول؛ ټولو يو بل ته حيران وکتل، وارخطا يې په يو بل کې سترگې خښې کړې ټولو فکر وکړ، چې رڼا يې وويشته. عمليات ناکام شول هر څه په اوبو لاهو شول؛ رڼا هم زبون وهلې ولاړه وه، لنډ مهال وروسته د رڼا برمه کونکی لکه د ونې برغډ د هغې له څنگ سره ولوېد؛ نښان ويشتونکي په خپله مخابره کې غږ وکړ ويې ويل:

مه وارخطا کېږئ د خفگان څه نه دي شوي، د رڼا له برمه کونکي وسله وال مې خلاص کړئ. د ټولو الوتو رنگونو ته وينه ورغله، له خوښي يې يو بل په غېږ کې ونيول د رڼا له روغتيا ډاډمن شول؛ هغه يې له پنځم پور رابښکته کړه، امبولاسونه ولاړ و څو رڼا روغتون ته له تللو ډډه وکړه، ويې ويل:

زه ښه يم که له ماسره ښه کوئ نو کورته مې ورسوئ، د مور څنگ ته ځم مخکې له دې، چې مور مې زما له پېښې خبره شي بايد ما وويني.

د رسنيو استازي هم خورا ډېر راغلي وه؛ ځکه د دوی يوې هم مسلکې د ښامار په خوله کې د ژوند خطرناکې شېبې شمېرلې او زغورنه يې دوی ته له ډېر ارزښته خالي نه وه، کور ته له تگ مخکې خبريالان پرې راټول شول د څو جملو ويلو هيله يې ترې وکړه.

رڼا له خپل جيبه دسمال را واخيست د خپل مخ وينې يې پرې پاکې کړې، تر څو د انساني قاچاق، ډلې د زور زياتي نښانې له ليدونکو پټې کړي؛ خبريالانو ته يې په لنډو الفاظو کې وويل:

زه يوه خبرياله يم، په حقيقت کې د ولس ژبه يم، د هېواد د ستونزو په راپورته کېدو کې د خلکو د زړه اهتزاز يم؛ خو يو شمېر د انسانيت په جامه کې وحشي-ځناور غواړي دا اهتزاز ودروي دا غږ خپ کړي، د ولس دا ژبه ودروي هيله يې ده چې په دې هېواد کې چې کوم وحشي کړنې دوی تر سره کوي بايد په وړاندې يې څوک ونه درېږي او نه يې په وړاندې اواز اوچت شي، کله د تل لپاره به يې بې غږه کړي او له منځه به يې يوسي؛ خو زه دا د حق اواز خاموشي ته نه پرېږدم، که موږ څوک په مرگ گواښي او يا مو د ترور هڅه کوي، وژني مو او زموږ د له منځه وړلو اراده لري، هيڅ پروا يې نه لرو او نه دا کار زموږ په رسالت کومه اغېزه کوي، د يوې رڼا په له منځه وړلو دا بهير نه درېږي او نه زموږ د ځپانده بهير په وړاندې داسې کړنې کوم خنډ رامنځته کولی شي.

هغوی که دا هيله لري، چې له موږه به ميدان ورځالي شي د هغوی دا هيله خوب دی، خيال دی او محال دی.

دوی غواړي موږ ووېروي، خو زموږ په زړونو کې د خدای وېره، مسلک ته ژمنتيا او له ولس سره دومره مينه ده، چې د دوی وېرې ته پکې ځای ندی پاتې شوی. رڼا غوښتل نورې خبرې وغځوي، خو د خبرو په منځ کې چوپ شوه له يوه لوري سره يې سترگې وگنډل شوې سترگې يې نه رپولې، خو د اوبسکو غټ غټ څاڅکي يې د گربوان په لوري څڅېدل. ټول ولاړ خلک اړ شول د رڼا د سترگو نظر په لور وگوري، له کتو سره سم يې وليدل، چې يو څوک بښې لوڅې په اوچتو گامونو د رڼا په لوري را روان دي، د لېونيو په څېر تگ، زېر زبېسلی مخ لري، په وارخطا څېره او راوتلو سترگو له دوی د يوه ورک کس په لټه کې دي. په لومړي سر کې خو ټول حيران شول چې دلته څه روان دي خو د را روان کس په رانږدې کېدو ټولو احساس کړه، چې د رڼا مور، دوه خويندې او کوچنۍ ورور په داسې حالت کې د دوی په لور په اوچتو گامونو لاره لندوي، چې د مور پرونۍ يې په گربوان کې پروت دی. د مور ناسم او وېرېدلې حالت ټول خلک خفه کړل، د هغې لالهانده او بگراوه کړنو هر چاته د مور د مينې کيسه کوله.

د خپل اولاد په مينه کې د جنون تر بريده ويريدي لې مورکۍ راورسيده او له خپلې لښتې لور نه يې غېږ گډه کړه، زړه ته يې نږدې کړه، بار بار يې په مخ او ټنډه په

داسې حالت کې ښکولوله، چې د هر ځل ښکولولو سره به يې په وجود هم ژور نظر غورځاوه، تر څو يې د پېښې له لاسه پر وجود تېونه وويني کله يې چې د رڼا په غېږ زړه مور شو تاو شوي لاسونه يې ترې لرې کړل بيا يې ښکته پورته ورته وکتل؛ په زړه غوني اواز يې ورته وويل: لورې! ډېره يې ووهلې؟ د هغوی هيڅ رحم درباندي رانه غی؟

رڼا يې د ډاډ هڅه وکړه ورته وويي وويل: مورې! هر څه سم دي، ماته هيڅ زيان ندي اوبښتی، خدای ستا د دعاو له برکته له هغو وحشي خلکو وژغورلم، خو ته چا خبره کړې؟ مور يې وويل: لورې! يو ناڅاپه مو په غير معمول ډول برېښنا لاره، لږ وروسته له بهر څخه دې ماما زنگ وکړ وويي وويل: رڼا چيرې ده؟ ما ځواب ورکړ: هغه دفتر ته تللي.

بيا يې وويل: تاسې له کوره مه وځئ د هغې په دفتر کې څه گډوډي پېښه شوې، زه چاته زنگ کوم هغه به يې کورته راولي، نور يې تليفون پرې کړ. ددې خبرې په اورېدو اسمان او ځمکه راباندي راغله، په ځان نه يم پوه شوې، چې په څه څه ډول تر دغه ځايه راورسېدم. رڼا خپله مور له لاسه ونيوله ورته وويي ويل: څه مورې کورته ځو، نورې خبرې هلته کوو.

دوی کورته لاړې، رڼا د خپل وجود په وينو رنگ شوې جامې بدلې کړې، بيا د خپلې مور څنگ ته راغله ورته يې وويل: مورې! نن مې په خپلو سترگو وليدل، چې ستاسې له دعاوو فولادي دېوالونه راته جوړېدل او هرې بلا ته به د سپر په څېر درېدل. مور يې خبرې ور پرې کړې مخ يې ترې واړاؤ، ورته وويي ويل: زه له تا خفه يم. - ولې؟

— ته طب پوهنځي ته بريالی شوې وې، هغه دې ونه وايه؛ څه به ښه وه چې اوس دې د انسانانو روغتيا پالنه کولای، ولې دې ژورنالېزم ته ځان رابدل کړ؟ له دې سرخوږي دې څه غوښتل؟

رڼا په خندا شوه؛ خپلې مور ته يې د قناعت په پار وويل: مورې! زه دا درسره منم، چې زما مسلک له ننگونو سره مل دی؛ خو زما مسلک له طبابت څخه زر ځله ډېر خیررسونکی دی؛ طبیب د یوه انسان ژوند ژغوري خو ژورنالېست بیا د ټولني ژوند ژغوري، طبیب یوه انسان ته د خدای په مرسته نیک مرغي ور رسوي خو ژورنالېست بیا د ټولو د ښه راتلونکي په لټه کې وي.

— لورې خبره دې منم، خو زموږ په هېواد کې دا هر څه د ځان په بیه کېږي، دلته خو د بیان ازادې نشته دلته، چې څوک د چا گټې وننگوي یا د چا د فساد برغولی پورته کړي د مرگ سزا ورکول کېږي، دلته انصاف نشته زور حاکم دی، ټوپک برلاسی دی او ټوپک له مرگه پرته نور څه کولی شي؟ موږ پرته له نا څوک لرو؟ که خدای مه کړه ته ونه اوسې، د دې کور پالنه به بیا څوک کوي؟ ته په دې خوښه یې، چې مور دې بیا د گدایي له لوبني سره د هر کور دروازه ټکوي؟ رڼا یې په خوله لاس ورکېښود ورته ویې ويل:

مورې! هغه ورځ دې خدای ج نه راولي، چې ته نورو ته اړه شې.

مور یې د رڼا لاس له خپلې خولې لرې کړ، خبرو ته یې دوام ورکړ

- ته ضدي یې، ما څومره منتونه او زاری درته وکړې، چې طب پوهنځی ووايه کار به دې له روغتون او ناروغانو سره وي، له دې هره ورځ مړه کېدو به دې څه غوښتل، تا داسې مسلک غوره کړ، چې هره لحظه د گواښ سره مخ کېدای شي.

رڼا د مور خبرو غمجنه کړه؛ ځکه د مور له خبرو یې درک کوله، چې هغه د خپلې لور گواښ څومره ځوروي نو د مور د ډاډ گېږنې په اړه یې هغې ته وويل:

مورې! نه په حقه یې، موږ په داسې یوه هېواد کې ژوند کوو، چې دلته زور، جبر او پیسه حاکمه ده. دلته اوس هم خلک د ټوپک له شپېلې روزي گټي خو د حل لاره دانه ده، چې کرار کېښو. دلته د باطل د ورک کولو لپاره قرباني ته اړتیا ده، دلته د سمون او ټيکاو لپاره سربښندنو ته اړتیا ده، موږ که غواړو خپله ټولنه د روڼتیا په لور بوځو نو اړینه ده، گواښ ومنو او دې ته چمتو شو چې خپله وینه د دې هېواد د بقا او ښه راتلونکي لپاره نذرانه کړو.

دوی خبرې کولې، چې رڼا ته زنگ راغی، د تلیفون په سکرين یې ولیدل، چې د

رئيس سكرتر يې زنگ وهلی؛ پرته له دې، چې د رڼا د روغتيا پوښتنه وكړي ورته وويل شول: رڼا سبا سهار رئيس صيب بللې يې، رئيس صيب ويل: چې د كار له پيل وړاندې بايد زما دفتر ته راشي.

رڼا ورته وويل سمه ده، نور تليفون پرې شو. د سكرتر د خبرو له اورېدو سره رڼا نارامه شوه.

له مور نه يې خپل اطاق ته د تللو اجازه وغوښته، خپل بستر كې خمالاسته او له دفتره د راغلي تليفون په اړه يې فكر مشغول شو، له ځان سره په خبرو شوه، زه رئيس ولې غوښتي يم؟ هغه په بدل د دې، چې ماته ډاډ راكړي، راشي زما پوښتنه وكړي او ما وهڅوي برعكس يې زه په غير متراقبه ډول دفتر ته وغوښتم؛ داسې څه شوي، چې رئيس راسره په داسې رويي مجبور شوی؟ هغې په دې اړه ډېر سوچونه وځغلول خو ډاډمن ځواب يې ترلاسه نه كړ.

رڼا په همدې سوچونو كې سترگې سره ورغلې، خو يوې ژورې انديښنې يې خوب گوانبه، كله به نيمه وېښه ويده شوه او كله به يې بيا له چت سره سترگې وگنډل شوې، له ازانونو نه مخكې يې دې ازان په تمه سترگې رڼې وې، دې سهار په راختو يې اودس او لمونځ وكړ لا يې رسميات پيل نه و چې مركزي دفتر ته ورسېده، په دغه دفتر كې به دوی حاضري هم لاسليك كوله د حاضري خونې ته لاړه، له جيبه يې قلم راوكښ غوښتل يې چې د خپل نوم ځای كې لاسليك وكړي، د حاضري مامور يې د لاسليك په ځای خپل رغوی كېښود. رڼا دوه گامه شاته لاړه، بيا يې د حاضري په مامور كې غوصه ناكې سترگې خښې كړې ورته وپي ويل:

دا څه ډول بې ادبي ده، ! زه تا سره دا ډول ټوكې نه لرم.

- لورې! زه ټوكې نه كوم، نه ستا د ځورولو هڅه كوم او نه زما عمر د داسې ټوكو سره سمون خوري، مور ته همداسې دستور راكړل شوی؛ رئيس ويلي چې لومړی رڼا بايد زما دفتر ته راشي، له هغه وړاندې د حاضري په كتاب كې د لاسليك اجازه ور نه كړئ.

رڼا له غوسې سره سپينه شوه، له ده سره يې نورې خبرې پرې كړې، د رئيس د خونې په لور رهي شوه. د حاضري مامور ور پسې له شاه غږ كړ: لورې! مور ستا په پاكي، وطن دوستي او هغه مبارزې وياړو، چې په خپل وجود كې يې د دې بېچاره

ولس لپاره لرې، زه درته ډېر درناوی لرم؛ خو هیله ده له ما خفه نشي، ماته له پاسه امر ؤ، زه مجبور وم کنه ته د داسې رویې وړ نه وي. رڼا یې خبرې اوریدې خو ځواب یې نه ورکاؤ، په چابکو قدمونو یې د رئیس د دفتر لار لندوله، د هغه د دفتر وره ته ورسېده، دروازه یې ټک، ټک کړه. د نوتلو اجازې غږ یې واورېد، ور یې پرانیست رئیس ته مخامخ په یوه چوکۍ کېناستله. رئیس ته یې وویل:

مهرباني صیب!

هغه یې په دې لنډه او د هیله مندي خلاف خبره باندې لنډه مسکا وکړه ویې وویل: ته د یوه رئیس سره خبرې کوي، نه سلام نه سترې مشې او نه کوم احترام؛ دا عادت مې دې خوښ نه شو.

- هو تاسې لوړ خلک خو ځانونه واجب الاحترام گڼئ، ښکته خلک درته د خدای پیداوښت هم نه ښکاري.

- ولې؟

- ښه بېلگه یې زما پرونی پېښه ده؛ زه د وحشي ښامار له کومي راوویستل شوم، یوه لحظه مې هم د ژوند هیله نه درلوده، بس دوهم ژوند خدای را په برخه کړ زما مور، یتیم ورور او خویندو ته به مې خدای کتلي ؤ، چې وژغورل شوم خو تا د یوه رئیس په توگه زما د حال پوښتنه هم ونه کړه او د یوه انسان په توگه دې هم راته ونه کتل، چې په ما څه تېر شول خواخوږي خو دې یو وارې راسره ونه کړه؛ بلکې د یوه عسکر په ډول دې راوغوښتم او بیا دې د دفتر د غړیتوب حق هم را څخه واخیست، په حاضري کې د لاسلیک کولو اجازه هم رانه کړل شوه. ولې؟

- اغلې رڼا! له ټولني سره توافق وکړه؛ دا د اصحابو دور نه دی، چې هر څه د خدای ج د وېرې او د ضمیر لرلو له مخې کېږي، دا یوویشتمه پېړۍ ده؛ دلته به سازش کوي، ډېر هغه څه به نه ویني، چې گورې یې، لږ د ځان په فکر کې هم اوسه.

رڼا یې خبره ورپېرې کړه ورته ویې ویل:

رئيس صيب! دا سمه ده، چې وخت تېر شوی خو زمانه بدلون نه کوي، زمانه هماغه زمانه ده هغه مو خدای ج دی، هغه مو پېغمبر دي او هغه يې سپارښتنې دي يوازې څه، چې بدل شوي هغه زموږ ضميرونه دي، چې تل د باطل څخه اغېزمن دي، تل ناوړه وپېرې پکې ځای نيولی وي او له کبله يې سر ښکته ژوند تېروو.

- رڼا جانې! ته ځوانه يې، جذبات دې له تعقل څخه وړاندې دي، تا له پروني پېښې هم پند ندی اخیستی، ته اوس هم په هغه پخواني خره سپره يې او اوس هم هغه پخوانی بابولالې وايې.

په رڼا يې خبرو ښه اغيز ونه کړ له ځان سره يې وويل: دا سپرې دې په خبره نه پوهېږي، خبرې او دليل ورسره بې گټې دي؛ نيغ په نيغه د رئيس د خبرو په منځ کې ورولوېده ورته ويې ويل: رئيس صيب! هغه خبره وکړه، چې زه دې ورته رابللې يم؟

- رڼا جانې! ملک په يوه بحران کې دی، دلته هر سپرې خپله شپه تېروي، گذاره کوي، دا ملک په ما اوتا نه جوړېږي، اوبه له پاسه خړې دي ما اوتا يې دلته چې د ريښولو هڅه کوو دا د وخت له زيان پرته بله گټه نه لري.

رڼا، چې کم يې د خدا عادت لاره او لکه د شهزاده لور خبرې يې بې اړتيا نه اوږدولې د رئيس په خبرو يې نری مسکا وکړه، ويې وويل: داسې هم نه ده چې ته وايې دامم، چې زموږ ملک کې بلا ستونزې دي، د هېواد پالنې احساس ختم دی، مسوليت پېژندنې کډه کړې او په خپلو خلکو زړه سوی پای موندلی خو دا نه درسره منم، چې سمون نشي راتلای؛ که زه ښه شم او ته ښه شي سبا زما او ستا په څنگ کې بل ملگری ښه کېږي د هغو نه بيا نور الهام اخلي، چې يوه ورځ به ټوله ټولنه ښه شي نا انډولې، بې انصافي، ظلم، فساد دا هر څه به له منځه لاړشي موږ مسلمانان يو، له خدايه هيله نه پرې کوو.

رئيس د مېز په سر د چايو ډکه پياله خولې ته کړه غوږپ يې ترې وکړ بيا يې د تمسخر مسکا وکړه رڼا ته يې وويل:

رڼا جانې! زه تا ته قناعت نه شم درکولی او دا هم زياتوم، چې ستاسې لپاره پر ځان خطر نه شم اخیستی.

- زما لپاره تاته خطر؟ زه پوه نشوم، زما له لوري تاته څه خطر دی؟

- ستا له برمه کېدو او ژغورل کېدو وروسته د مافيا يوه غړي ماته تليفون وکړ، ويـــــې ويـــــې ل: ستاسې د يوې کارکوونکې له لاسه موږ ته ډېر زيان ورسېد، مشر مو د بند د تورو تمبو تر شاه سختې شپې او ورځې تېروي، موږ خپل دوښمن د ځمکې په سر نه پرېږدو خو له بده مرغه لومړی ځل دی، چې زموږ ښکار بچ شوی هغه هم رڼا خبرياله ده، موږ دلته چاته د خپلسري اجازه نه ورکوو، تر دې چې د حکومت سره ډغرې وهو.

که بل ځل هم د رڼا د کوم راپور له مخې موږ ته زيان ورسېد بيا نور موږ د رڼا سره کار نه لرو تاسې مو ټارگېټ ياست او هيڅ زړه سوی به درباندي ونه کړو.

رڼا وويل: ښه! نو بيا؟

- يا ځان د ټولني له روانو حالاتو سره برابر کړه او يا دنده پرېږده، هيله مې داده چې ته نور ضدونه پرېږدي، د شهرت نورې لارې هم شته، ته د ځان په خطر کې اچولو سره ځان مشهوروي دا عاقلانه کار نده.

رڼا لنډه مسکا وکړه، په رئيس کې يې سترگې ونيوې، ورته ويې وويل: رئيس صيب! تاسې ترکستان ته روان ياست، زما مسؤليت ادا کولو ته زما د شهرت پرستي خطاب کوئ؟ زه د ولس اواز اوچتوم، تاسې مې خود غرضه او ځان غوښتونکې بولي؟ له تامې دا هيله نه وه.

رئيس يې په دې خبرو په قهر کړ، له يوې خوا د رياست هوا له بلې خوا د رڼا پېغراتو جذباتي کړ، رڼا ته يې وويل:

زه اوس يو بل کار هم کوم چې له مانه به يې هيڅ تمه نه لري، د څنگ له دوسې څخه يې کاغذ را واخيست او د رڼا مخې ته يې کېښود، ورته ويې ويل: دا لاسليک کړه.

- دا څه دي؟

- ستا استعفی ليک؛ موږ ستا په شان سر زورو کسانو ته اړتيا نه لرو او نه خپل ځان ستا په څېر، د ځان غوښتونکو د کړنو له امله په گواښ کې اچولای شو.

رڼا پرته له دې چې کوم ځنډ وکړي، له دسکول نه يې قلم را واخيست او پانه يې لاسليک کړه.

رئيس له پسخند ډکه مسکا وکړه، رڼا ته يې ويل:

خه خير، که يوه بااستعداده ژورنالېسته مو له لاسه ورکړه، ريس هم وژغول شو. رڼا ناهيلې سترگې چت ته ونيوې، د پکي باد يې په سترگو ويښتان وغورول، ساعت زنگ وواوه ستن په نهو ولاړه وه، قلم يې په دسکول کې کېښود، رئيس ته يې مخ ور واړاو، په قهرېدلې ژبه يې وويل: ايا يوه ورځ به نه مري؟ د تل لپاره به په دې نړۍ کې اوسې؟ د دندې له ساتلو پرته د کوم بل څه په اړه هم سوچ کوي؟

- رڼاجانې! څه نور دې دلته کار خلاص شو او که نه ځې، ساتونکي راغواړم هغه بيا د يو چا د وتو په چل پوهېږي.

- زه ځم خو اوس زه ستا کومه د لاس لاندې ماموره نه يم او نه ته زما رئيس يې، زه اوس د خپلې ارادې څښتنه يم، نور راسره د متقابل احترام په نظر کې نيولو سره خبرې کوه. له تگ مخکې غواړم يوه بله خبره هم درته وکړم، ملنگ ته يوه دروازه تړلې، سل خلاصي وي هيڅ وخت فکر ونه کړې، چې تاسې ته له استعفي سره به موږ له لوړې مړه شوه، تاته به بيرته راشو او په زاريو به درنه دنده دې خيرات په ډول وغواړو، زموږ روزي تاسره نه، له خداي ج سره دی، هغه مو ساتندوی دی، له دې خبرې سره رڼا په خوا کې دسکول راواخيست د رئيس له دفتره رهي شوه.

ريس له شاه ورپسې غږ کړ، هيڅوک به هم دنده درنه کړي، ته ضدي يې شهرت طلبه يې، د ځان مشهورولو لپاره هر څه کوي.

رڼا يې خبرې اورېدې د هغه د خبرو مناسب ځواب ورسره و خو له ځان سره يې ويل: چاته يې وايې رئيس کله په خبره پوهېږي، قدمونه يې يو په بل پسې اخيستل د دفتره له عمومي دروازې ووتنه ښه شېبه مزل يې وکړ د کور کوڅې سر ته لانه وه رسيدلې، چې د تليفون زنگ يې وکړنگېده، له دسکول يې تليفون را واخيست، زنگ يې له کوره و، غوږ ته له نيولوسره سم يې د کوچني ورور چغې اورېدې، رڼا وارخطا شوه په ورور يې غږ وکړ: اسده وروره! څه خبره ده؟

- هله ژر راشه مورجانه بې هوبنه شوې، له خولې يې ځگونه ځي د شکر درمل يې هم خلاص شوي لکه، چې د شکر له لاسه داسې شوې.

رڼا خپله هم له دې غږ سره له وارخطايې لکه پاڼه ورپېده خو دا چې ورور يې خورا په وېره کې ؤ د هغه د همت زياتولو هڅه يې پيل کړه، هغه ته يې وويل: وروره! زه د کوڅې سر کې يم، ژر در رسېرم، په مور به هيڅ هم نه کېږي.

تليفون يې پرې کړ، عمومي سړک ته په منډو شوه، ترڅو ټکسي- راونيسې او مور روغتون ته يوسي.

د سړک غاړې يوې اولبې خوا ته يې د روحي ناروغ په څېر د ټيکسي لټولو په نېټ کتل، څو موټر پيدا کړي، ويې نيسي او مور روغتون ته ورسوي، کين اړخ ته لري يې په يوه ټيکسي باندې سترگې ولگېدې، په هماغې ټيکسي کې سترگې ټومبلې وې، څو ترې فنا نه شي ژر يې ونيسي او کور ته يې بوځي خو له نسي اړخه يې د يوه ټاير ښوېدلې بريک غږ واورېده، ور ويې کتل نوی ماډل کروزين يې مخې ته ودرېد، ښيښه ښکته شوه، په رنگيز او جذاب ځوان يې سترگې ولگيدې چې د موټر جلب ته ناست دی، تورې عينکې يې په سترگو دي، رڼا هم دې موټر او ځوان ننداره دې سترگو له څاره نه لوله، ځوان له بريک سره په سترگو را لوېدلې ټيټانيک وېشټان پورته کړل، بيا يې وپوښتل: اغلې! له لري مې درباندي نظر ؤ لالهانده دې يوه او بل خواته کتل خير خو دی؟ ايا کومه ستونزه مو درلوده؟

د رڼا سترگې له اوبښکو ډکې وې په هلك يې غږ وکړ: وروره! څه خپله لار وهه که لالهانده گورم که عادي تا پورې څه اړه لري؟

په دې وخت کې د رڼا په نظر کې نيولې ټيکسي راورسېده، لاس يې ورته وښوراؤ خو هغې سپارلي لرله ورته ونه درېده، اه يې له خولې ووت، دعا يې وکړه، ويې ويل: خدای دې ژر موټر پيدا کړې کنه مور به مې مړه شي، بيرته يې په ولاړ موټر کې سترگې ونيوې، ځوان لا هماغسې ښکته ښيښه موټر کې ناست دی او د رڼا د بد حالت ننداره يې کوله. رڼا ورنږدې شوه په قهرجنه څېره يې ورته د تلو اشاره وکړه بيا يې ورسره ژبه هم مله کړه ورته ويې ويل:

دلته د څه لپاره ولاړ يې؟ مور خپل غم ته پرېږده.

خوان، چې شاپور نومیده له موټره رابښکته شو رڼا ته نږدې ودرېد، ورته وپې ویل: اغلې! زه کومه بلا نه يم، چې ودې خورم او نه کومه بده اراده لرم داسې راته ښکاري، چې په کومه ستونزه کې یې؟

- نو ته زما په کومه رشته زما له غمه مړ یې؟

- ولې دلته انسانیت مړ دی؟ خواخوږي نشته؟ ولې مور په دې هېواد کې گډ ژوند نه کوو؟ ولې دلته مسلمانان وروگلوې نشته؟

رڼا یې له خبرو صداقت حس کړ، د هغه په خبرو ډاډه شوه.

په ژرغوني غږ یې ویل: مور مې د مرگ سره لاس او گږېوان ده، کوما کې ده غواړم ټیکسي ونیسم او روغتون ته یې ورسوم.

- اغلې! په ما د خپل کور د غږې په خېر باور وکړه، ستا مور زما مور ده، زه نن له دفتره رخصت يم، که ته کومه نیوکه نه لرې زه درسره روغتون ته د ناروغ په وړلو کې مرسته کوم.

رڼا چوپ خوله ولاړه وه د هغه د خبرې خواب یې ځکه نه ورکاوه، چې د هغه د شخصیت په اړه لا پوره ډاډه شوې نه وه؛ هلک هم پوهېده چې د بې باوري له لاسه ورته نجلی څه نه وايي؛ ځکه یې نور هم د هغې د باوري کېدو هڅه وکړه، رڼا ته یې وویل:

ژر کوه وخت نه ضایع کوو خدای مه کړه مور جانه به دې لاسه ورکړې. له دې خبرې سره د رڼا وېره نوره هم د مور د مرگ په اړ زیاته شوه، نه او هو یې ونه ویل، د کروږین شا سیت ته وخته، خو زړه یې ناراحت و لا یې هم په دې اړه یې فکر مشغول و، چې خوان یې دوکه نه کړي، په دې بهانه یې ونه تېستوي او یا هم د هغه د کومې لوبې ښکار نه شي خو د مور د ناروغۍ وېره پرې زوروره شوه. تر هر څه یې روغتون ته د هغې وړلو ته لومړیتوب ورکړ. موټر یې د کور دروازې خوا ته ودرېده. له کوره یې مور په بې هوښه حالت کې راوباسله او موټر ته یې پورته کړه، د روغتون په لور یې حرکت وکړ.

رڼا د مور سر په خپل زنگون کېښود، د هغې خاموشه وضعیت به کله، کله ووېروله، ښکته او پورته به یې ورته وکتل کله، کله خو به یې ساه اخیستوته متوجه شوه، بیا به یې نبض ونيو د هغې دساه اخیستو او د نبض خوځښت به ډاډه کړه، د هغې د

مرگ له وېرې به خوشبې مطمینه شوه، له ځان سره به يې وويل: خدايه مرگ او ژوند ستا په واک کې دی؛ زما مور زما ژوند ده له دې ژونده مې مه محروموې.

موټر ته په ختو کې يې د مور د سر ويستان بې نظمه شوي و، يو شمېر يې په مخ پراته ؤ، رڼا غوښتل چې لاس وروړي، د هغې په سترگو رالوېدلي ويستان تر غوړو ورتاؤ کړي، په دسکول کې يې تليفون وشرنګېده، تليفون يې راواخيست غوړ ته يې نږدې کړ؛ نجيبې خورلنې يې له سلام نه وروسته وويل:

رڼا خورې! ستا له برمه کېدو زه اوس خبره شوم، زه درته ملامته يم، چې ستا پوښتنه مې ناوخته وکړه، تا خو له لويې پېښې خداى ج بچ کړې يې.

- مننه خورکې! بس چې څوک خداى نه وي وژلي، هغه څوک نشي وژلى.
 - ما خپل مرگ په خپلو سترگو وليد خو الله ج به مې کومه دانه پرېښې وه.
 - شکر چې روغه يې، بس نو بلا وه برکت يې نه وو؛ زموږ وطن له داسې بدبختيو ډک دی. دا لومړى او وروستى پېښه نه ده، چې مور يې تجربه کوو مور بايد همت ولرو.

- نجيبې خورې! مور بايد له دې بدترو پېښو لپاره تيارى ولرو، مقابله به کوو حالاتو ته نه تسليمېږو، د سمون راوستلو لپاره اړ يو، چې هر خطر په ځان ومنو.

- هو بلکول، که داسې ونه کړو نو بيا به ميدان يوازې ظاليمانو ته پاتې شي،
 ته اوس دفتر کې يې؟

موټر يو دم بريک وواهه رڼا رډې سترگې د مور په طرف ور واړولې، د زړه دربا يې په غوړنو محسوسېده، نجيبې ته يې وويل: نه دفتر کې نه يم، هلته مې استغفى ورکړه.

- ولې؟

- دفتر رانه هغه څه غوښتل، چې زما مسلک نه قبلول، دوهم وړانديز يې استغفى وه، چې ما بايد لاسليک کړې واى.

- څه ښه دې کړي، د وجدان له ملامتي دې ځان خلاص کړى، روزي په دفتر کې نه، له خداى سره ده؛ د خداى ج شکر دی چې خپلې مورکې، کوچني ورور او خویندو لپاره ته ژوندی پاتې شوې.

رنا ترهېدلې سترگې په مور کې خښې کړې وې، په زېږ زېښلي مخ يې مچ خپل وزونو رپول ژر يې د لاس په حرکت ترې لرې کړ، بيا يې نجيبې ته يې وويل: خورې! که ته نه خفه کېږې بيا بل وخت خبرې کوو؛ مور مې ناروغه ده بې هوښه شوې ده، روغتون ته په لاره يو.

نجيبې بښنه وغوښته او د مرستې ست يې وکړ، خو رنا دې مننې په ويلو سره ټليفون پرې کړ.

شاپور د رنا د ټليفون خبرې ټولې د زړه په غوږو واورېدې، له ځان سره يې وويل: شاپوره تا خو عادي نجلی موټر ته نه ده پورته کړې دا خو مشهوره ژورنالېسته رنا ده، شاته يې وکتل، په رنا کې يې سترگې وټومبلې، هغې زړه نا زړه يې ويل: که غلط شوی نه يم تاسې مشهوره خبرياله رنا نه ياست؟

- هو، مشهوره نه يم خو هماغه يم.
- ښه! ډېر ښه، ما دې تصوير ليدلی ؤ خو اوس تاسې په حجاب کې ياست، وښی، چې ما مخکې ونه پېژندی، بيا يې نری مسکا وکړه ويې ويل: ستاسې نوم خو دومره غټ دی، ما فکر کاوه، چې په ضد مرمی موټر کې له شا او مخته باډي گارډانو سره به چارې مخته بيايي خو خبر نه وم، چې دا پېژندل شوې څېره دومره شکسته نفسه ده، چې روغتون ته د ناروغانو وړلو لپاره عادي موټر هم نه لري او په ټيکسي کې يې لېږدوي.
- زما توپير له نورو سره همدا دی، چې زه معنوياتو ته ارزښت ورکوم، نه مادياتو نه. زه د يوې غريبې کورنۍ يم، د موټرو درايبی، شان او شوکت په نسبت خپل ولس ته ترجيح ورکوم او هيله مې ده، چې د هغوی مينه لاس ته راوړم د ولس مينه ماته تر هر څه لوړه ده.

- تاسې اوس دنده نه لرئ؟

رنا وويل ته څه پوه شوې؟

- په ټليفون کې ستا له خبرو پوه شوم، د ټليفون له خبرو دې جوتنه شوه، چې تا هغه پخواني دفتر ته استعفی ورکړې.

- هو ما استعفا ورکړه.

شاپور دې روغتون دروازې په گڼه گونډه کې موټر يوه اړخ ته ودر واوه، رڼا ته يې وويل:

خو ولې؟

— دا لوی داستان دی، اوس روغتون ته راورسېدو بيا به شي.

دوی دواړو د رڼا مور امينه، بېړنۍ خونې ته ورسوله، ډاکترانو ازموينې او بېړنۍ درملنې پيل کړې، خو شاپور ناخافه ورک شوه، لږ شېبه وروسته د ډاکترانو ازموينو وښوده، چې د امينې شکر خورا لوړ شوی، انسولين او نور درمل ورته پيل شول، په دې وخت کې شاپور هم را پيدا شو رڼا ته ور نږدې شو ورو يې ورته وويل:

د حساب په څانگه کې مې شل زره افغانۍ ورکړې، د ناروغ د بهر کېدو په صورت کې باقي پيسې ترې واخله، رڼا يې خبره ورپرې کړه ورته ويې ويل: مور پيسې راورې ته دې خپلې پيسې بيرته ترې واخله.

- نه رڼا جانې! ستا مور زما هم مور ده زه يې پر ځان حق گڼم، زما د پيسو ورکړه دا مانا نه لري، چې تاسې يې پيسو ياست، د رڼا له ټينگار سره بيا هم شاپور د هغې خبره ونه منله، رڼا ته يې د فحاشت په ورکولو سره هغه اړ کړه، چې نور د پيسو د بيرته اخيستلو منتونه بس کړي، شاپور جيب ته لاس کړ، کارت يې راوباسه رڼا ته يې ونيو هغې ته يې وويل:

زما نوم شاپور دی، د يوه رسنيز مرکز مشر يم، که مو دنده غوښته زموږ يو مهم بست خالي دی؛ مور به مو په وياړ ومنو دا مې د دفتر کارت دی دې اړتيا په وخت کې له مور سره په اړيکه نيولې شئ، زه به ډير خوبښ شم، چې ستاسې غونډې ريښتوني خبرياله له مور سره کار وکړي.

رڼا يې ځان د نيکي احسان مند وباله، کارت يې ترې واخيست له مرستې يې مننه وکړه. شاپور نور د خپل کور په لور وخوځيد.

رڼا کارت لا دسکول ته نه و اچولی، چې نرسه يې په خوا کې ودرېده، رڼا ته يې وويل:

رڼا ته يې؟

- هو، زه يم

- ناروغ مو په هوښ راغی، تاسې ته غږ کوي.

رڼا لکه لمر وغورېده د شونډو سپيره والي يې د وينو سرخي ونيو، تر او تازه شوه د خپلې مور د بستر په لور يې په بېره قدمونه واخيستل.

مور يې لا دمخه په بستر کې د غېرې لپاره ورته لاسونه غوړولي وو، د رڼا په ور رسېدو هغې په غېر کې ونيوه، مور ته په غېر ورکولو سره د رڼا له گوتو کارت خطا شو، د بستر لاندې ولوېد.

د رڼا له خوښي په سترگو کې اوښکې راغلې مور ته يې وويل: شکر، چې ژوندی دې وينم، ما خو ويل لکه، چې يتيمه شوم، د پلار له سيوري خو مخکې بې برخې وم فکر مې وکړ دا ځل خدای مه کړه د مور له مينې او مهربانه سيوري هم بې برخې کېږم؛ خو خدای ج مې تل دعاوې قبلوي، تل مې د زړه فرياد اوري دا دی ته اوس روغه رمته يې او انشاءالله ډېر ژر به رخصت کړل شي.

امينې خپله لور رڼا په ټنډه، يو او بل مخ ښکل کړه بيا يې وويل: لورې! زه دې يوازې نه پرېږدم کله دې، چې ژوند جوړ کړم، واده دې کړم بيا مړه کېږم. د مور په خبرو د رڼا مخ له شرمه تک سور شو، مور يې په غېر کې ونيوه ورته ويې ويل:

که لور دې واده کړې نو له هغې پرته ژوند کولی شي؟

— له تا پرته ژوند خو به ډېر پيکه شی، ډير به بې خونده شي؛ خو د ژوند اصول همدا دي، همدا يې طريقه ده، چې پېغلې بايد واده وکړي.

امينه يوه ورځ ډاکترانو نوره هم بستر کړه په سبا يې د نورمال وضعيت سره رخصت کړه.

رڼا او مور يې دواړه کورته ورسېدل، حالت عادي شول، څه وخت وروسته رڼا د مور له روغتيا ډاډه شوه، خو دا چې د کور د لگښتونو مسؤليت د هغې په غاړه ؤ نو اړه وه دنده ولري، يوه ورځ په همدې چرتونو کې وه، چې د شاپور هغه خبره ور په ياد شوه، چې رڼا ته يې په خپل دفتر کې د کار کولو وړانديز کړی ؤ، دسکول يې خلاص کړ ترڅو هغه کارت راوباسي او اړيکه ورسره ونيسي، دسکول ځنځير يې کش کړ؛ خو کارت يې نه موند په سوچ کې شوه له ځان سره يې وويل: دا به مې چېرې غورځولی وي بايد ويې پلټم؛ ځکه ماته يې پيدا کېدل اړين دي، رڼا لا د

کارت د پیدا کولو په فکر کې وه، چې د نجیبې زنگ ورتنه راغی، ورتنه ویې ویل: د مورکې روغتیا اوس څنگه ده؟

- بڼه ده! شکر اوس بیرته خپل لومړني حالت ته تللې ده، خوراک کوي غږېږي او ان کله، کله ټوکې هم کوي.

- بڼه! شکر، چې خدای یې روغتیا نصیب کړه او رښتیا ته نوې دنده نه پیلوي؟

- ولې نه خو چې پیدا شي.

نجیبې د کمپیوټر په سکرین کې سترگې نیولې وې، کړکۍ یې خلاصه کړه، شمال د گلانو خوشبوي په ټوله کوټه کې خپره کړه په څېره یې خوښې خپره شوه ویې ویل: همدا اوس مې په یوه سایټ کې ولیدل چې افغان رسنیز دفتر یو تن کارمند ته اړتیا لري، نن یې د سي وي گانو د ثبتولو وروستی ورځ ده، که غواړې زه به دې سي وي ور واستوم.

د رڼا سترگې یو ځل بیا له خوښې وځلېدې، په شونډو یې مسکا خپره شوه، په هیله منده لهجه یې وویل: خورې! دا کار حتما وکړه، زه دندې ته اړتیا لرم، ته خو پوهېږې کنه چې ټوله کورنۍ زما لاس ته گوري او زه د کورنۍ ناوسه حالت نه شم لیدی.

- سمه ده! سي وي دې له ماسره شته همدا اوس یې ولېږم، سبا مو ازموینه ده تر دولسو بجو دوام کوي، زه یې ادرس په مسیج کې درلېږم.

نجیبې د رڼا سي وي هغه دفتر ته ایډېل کړه، رڼا ته یې هم ادرس واستاوه.

رڼا هیله منده خپل بستر ته لاړه، له ځان سره یې وویل:

انشالله له پخوانۍ دندې به په بڼه دنده کار وکړم خدمت به وکړم او د خپل مسلک په چوکاټ کې به د خلکو او مسؤلینو تر منځ د اړیکو پول جوړه شم رڼا په همدې سوچونو کې له اوږدې بوختیا وروسته د خوب په سمندر کې ډوبه شوې وه، د مرغیو چټا، د سهار له اذانه سره یو ځای په فضا کې خورېده، د بلال په شان په خواږه غږ اذان او د مرغیو د غږ د نغمو اهتزازونه د رڼا تر غوږونو هم روسېدل، له خواږه خوبه راوینه شوه، سور بخونه پرستن یې له مخ کش کړه، دېوال ته یې وکتل په ساعت یې سترگې ولږېدې، ستن په پنځو ولاړه وه، د ازموینې په ور یادېدو یې

ټکان وخور، ژر جگه شوه لمونځ يې وکړ، چای يې وڅښه د ازموينې لپاره يې ځان چمتو کړ، له يو بلا هيلو سره له کوتې ووته.

هغه د حرکت په حال کې وه، چې د مور له کوتې يې د هغې زگبروی واورېده، په مينده مينده ورغله د هغې په الوتې څېره يې نظر ولگېده، هغې ژوره ساه اخيسته، په تېده يې خولې را ماتې وې، ژر بهر ووته ټيکسي-يې ونيوله، دواړه تر روغتونو ورسېدل؛ ډاکترانو ورته ازموينې پيل کړې؛ دا ځل يې د مور د پخوانی ناروغي خلاف د وينې شکر ډېر ښکته شوی ؤ ډاکتر پرې هغه پخواني درمل پرې کړل ورته ويې ويل: هغه پخواني درمل مو ډېر قوي دي، شکر مو د نورمال حالت ډېر ټيټوي، زه درته مناسب کمزوري درمل ليکم، ډاکتر ورته درمل وليکل دوی دواړه يې رخصت کړل.

رڼا خپله مورکی تر کور ورسوله، دې دفتر ازموينې ته يې ډېره بېرې وه، ژر يې ساعت ته په دې هيله ور وکتل چې که وخت وي ځان به ور ورسوي، يولس بجې وې دې ازموينې ځای يې هم ډېر لرې وو، بس زړه نازړه د ازموينې په لور روانه شوه، رڼا هغه مهال دې دفتر په دروازه پښه کښوده چې لاس دقيقې يې پای وخت ته پاتې وې، خو دفتر د انټرويو کسان خلاص کړي ؤ، هيڅوک هم د ازموينې ورکولو لپاره نه ليدل کېدل، رڼا د دفتر ساتونکي ته وويل:

بښنه غواړم وروړه! زه د انټرويو لپاره راغلي يم، که زما له راتگه ستاسې مشر خبر کړئ منندويه به مو شم.

- خورې! د انټرويو وخت ختم شو مشر بهر ووت، يوازې اداري مرستيال په دفتر کې دی.

- که هغه ته هم ووايې بڼه به وي کېدای شي، له ماسره مرسته وکړي؛ ځکه زه کار ته ډېره اړتيا لرم.

ساتونکی ښه ووت مرستيال ته يې د هغې د راتگ وويل.

مرستيال له غروړه ډکې سترگې په ساتونکي کې خښې کړې، ويې ويل: ورته ووايه چې وخت ختم دی، دا چې په دې مهمه ورځ دومره ناوخته راغلي يې؛ خدای خبر د رسمي ورځو به دې څه حال وي.

رڼا لور پوريزې ودانۍ ته سترگې نيولې وې، د گلانو په رنگا رنگ پانود لمر ځلېدونکې شغلې ځلېدې، په دهلېز کې د بوټو کرپا شوه، په ونه دنگ ډنگر سړی را ووت، په ناهيلې اندازه يې وويل: خورکۍ! هغه وايي وخت ختم دی، ته تلی شې. د رڼا په زړه کې لا هم د هيله مندی څرکونو ټوپونه وهل، ساتونکي ته يې وويل: په تکليف به شې خو دې مصاحبيې مسول ته ووايه چې رسمي وخت ته لا لس دقيقې پاتې دي.

ساتونکی بيا ننه وت مرستيال ته يې وويل: ميرمن وايې چې لا خو رسميات نه دي ختم شوي، لس دقيقې ورته پاتې دي.

مرستيال په ټلوېزون کې سترگې گنډلې وې، پياله يې ور پورته کړه د غرور سرخي يې په مخ کې له ورايه څرگنده وه په قهرېدلي انداز يې وويل: دا څومره سپين سترگې ده، په لسو دقيقو کې مور څه کولی شو؟ د يوه سوال ځواب هم پکې نشی ترسره کېدای، ورته ووايه، چې څه لاره شه د ځان په څېر د لټانو اداره وگوره، هلته به دنده واخلي.

ساتونکی راووت رڼا ته يې وويل: خورې! هغه دې پيغام نه مني لا په قهر هم شو، ويل يې: څه لاره شه مور ته سر خوړی مه جوړه د ځان په څېر چېرته د لټانو دفترونه پيدا کړه، هلته دنده واخله.

رڼا د دې خبرې له اورېدو سره سم له څوکۍ پورته شوه، ساتونکي ته يې وويل: د چټلو خلکو خبرې هم چټلې وي، مور نورو ته د وخت د ارزښت سپارښتنه کوو، دوی خپله لټي د هر کس په تن کې وينې، په لسو دقيقو کې لس انټرويو اخيستل کيږي.

په اوچتو قدمونو له دفتره د وتو په تکل کې شوه، د دفتر د حوډلې دروازه نيمه چوله وه، رڼا د خلاصولو لپاره لاس ور وور له بهره هم يوه کس د دروازې خلاصولو په موخه د رڼا په لاس، لاس کېښود، رڼا د داسې حالت سره، چې څوک بيگانه يې په لاس، لاس کېږدي تر دې دمه نه وه مخ شوې، وارخطا شوه ژر يې خپل لاس د ځان په لور کش کړ شاته يې څو قدمه واخيستل، څو له بهره راتلونکي ته د ننه وتو موقع ورکړي، په دې حال کې په لاس کې نيول شوې دوسيه ترې ولوېده.

خپلې دوسې ته ژر ټيټه شوه له دوسې تيت او فرق ورقې يې راټولې کړې، بهر ته د وتو په لټه کې شوه په وتو کې يې د سترگو له کونجه په ځوان نظر ولرېده ويې پېژانده، هغه بل څو ک نه وو هماغه شاپور ؤ، هغه ځوان چې له رڼا سره يې روغتون ته د مور په وړلو کې مرسته کړې وه خو د شاپور شک هم نه شو، چې دا رڼا ده؛ ځکه رڼا به تل له رسمي دندې پرته په حجاب کې گرځېده، د هغه له ليدو رڼا په دې هم پوه شوه، چې دغه د شاپور دفتر ده، هغه ته يې د ځان پېژندگلوې؛ ځکه ونه کړه چې د مرستيال روپې يې ډېره نارامه کړې وه، هيڅ د خبرو توان يې نه درلود، رنگ يې الوتې وو، له لبرېزو شونډو يې د سرخي بناپېرې تبسټېدلې وې، د ژر وتلو هڅه يې کوله، په بېرته بهر ووته. له دوسې يو لوېدلې کاغذ ترې پاتې شو شاپور هغه په دې موخه راواخيست، چې د مېرمنې له دوسې لوېدلې کاغذ بېرته هغې ته ورکړي، په راخيستو کې يې د کاغذ ليکلو ته پام شو، د رڼا پېژند پانه وه، له لوستلو سره سم يې ټکان وخور پوه شو، چې له ده سره مخامخ شوې مېرمن رڼا د دندې په لټه کې دفتر ته راغلي ده؛ خو دا چې ولې بې سواله بې ځوابه بېرته گرځېدلې؟ په لامل يې بايد ځان پوه کړي. بهر ور پسې ووت هغې لا څو گامه نه ؤ پوره کړي، چې له شاه يې غږ واورېد، اغلې رڼا! ودرېږه. رڼا حق حيرانه ودرېده؛ له ځان سره يې وويل: دا څوک دي، چې زما نوم اخلي، په شا يې وکتل گوري شاپور را روان دی، کاغذ يې هم په لاس کې دی، رڼا ته يې وويل:

تاسې دلته کله راغلي ياست؟ زه لږ مخکې د مراجعينو له مصاحبيو خلاص شوم، بهر ووتم، ستاسې ټليفون ته له ډېر مخکې په تمه وم؛ خو بيا مو اړيکه ونه نيوله، تاسې څنگه دلته پېښه راکړې او بېرته زما له ليدو پرته داسې په بېرته ځئ؟

- بس راغلي وم، يوې خورلنې مې دلته د دندې له اعلانه راته وويل، خو زه نه پوهېدم چې دغه ستاسې دفتر دی.

- ولې ما خو کارت درکړی وو؟

ستا کارت مې ډېر وپلټه، خو نه پوهېرم چېرته رانه لوېدلې.

د هغې خورلنې په لارښوونه دلته راغلي وم، خو فکر کوم وړ ونه بلل شوم ان د مصاحبيې وخت هم رانه کړل شو، په بېرته ځکه راووتم، چې نور دلته راته د بې انصافي له امله ځمکه تنگه شوه.

شاپور يې په خبره وخنډل ، ورته ويې ويل :

گيله دې په سر سترگو خو دا لاره ده دلته خبرې نه کېږي ، دفتر کې خبرې کوو .

- لومړی دې مرستيال ته اخلاق وښايه له خلکو سره د روپي هنر ور زده کړه ، بيا يې خلکو ته د مصاحبي لپاره کېنوه .

- ولې هغه څه کړي ؟

- له ما سر يې ښه چلند ونه کړ ، ملنډې يې راباندې ووهلې ، زه د ملنډو تاب نه لرم ، ډېره مې نارامه کوي .

- رڼا جانې ! ته په حقه يې ، مرستيال مې د خپلوانو له ډلې دی ، ستا په څېر ټول خلک ترې خفه دي مور هم پوزې ته ترې راغلي يو ، بس دعا کوو ، چې يو بل مناسب کس پيدا کړو ، چې دغه بست ډک کړي ؛ ډېر ورته په تمه شوم ، چې اصلاح شي خو گټه يې ونه کړه . شاپور د رڼا غصه راکمه کړه ، بيا يې هغې ته د لاس په اشاره دفتر ته د تللو وويل .

هغې هم ومنله ، رڼا او شاپور دفتر ته ننه وتل ، په مرستيال يې سترگې ولگيدې چې دې هندي فلم دې ليدو په موخه يې گوشي په غوږو کې ټومبلې دي د دوی په ليدو مرستيال گوشي لرې کړې ؛ ځکه مخې ته يې داسې يوه لښته ، جذابه او سپورمۍ مخې مېرمن ودرېده ، چې د هندي فلم نجلۍ نه يې د ښکلا وزن څو برابره زيات ؤ ، مرستيال د رڼا په ليدو لکه جل وهلی څو لحظې بلې نړۍ ته لاړ ، وروسته لږ په خود شو له خان سره يې وويل :

د سترگو مخکې دې ريښتوني د فلم نجلۍ ولاړه ده او ته هسې د فلم په کتو وخت ضايع کوې .

له رڼا سره د خبرو په پلمه يې هغې ته سترې مشی ورکړه ؛ خو رڼا د ده د تمې خلاف په تروشه ټنډه ورته د ځواب په دود يوازې سر و خوځاؤ .

مرستيال يې له دې حرکت نه ناخوښ شو له هغې سره يې د خبرو غځولو په پار وويل : ولې مېرمنې ، له چا سره دې جنگ کړې که څنگه ؟ حالت دې نورمال راته نه ښکاري . رڼا چې له مخکې يې زړه ورته ډک ؤ ، د نه په لنډ ځواب يې د هغه خوا نوره هم بده کړه ، خو د رڼا سره يې د خبرو اشتيا لا نه وه سوځېدلې ، بيا يې وويل :

نو ولې دې تروشه ټنډه نيولې ؟

- له يوه احمق سره د مخامخ کېدو له امله.
- دا احمق څوک دی؟
- رڼا له ځان سره ورو وويل: ته يې کنه.
- هغه را ځک شو رڼا ته يې وويل:
- مېرمنې تاسې څه وويل؟
- نه ما څه نه دي ويلي، هسې غوړونه دې برېږي.
- وی ته خو سره مچۍ يې، ته خو له ماسره داسې چلند کوي لکه ما چې خفه کړې يې.
- د احمقانو يو خوی مې ډېر خوښېږي، هغه دا چې ځان پېژني چې احمق يم.
- شاپور د رڼا په خبره وخنډل مرستيال ته يې وويل:
- رڼا، پېژنې؟
- نه
- رڼا د هېواد مشهوره ژورنالېسته پېغله ده، په لنډ وخت کې د شهرت خاونده شوه.
- له کوم بنياده يې شهرت تر لاسه کړ؟
- د ريښتينولي په لمن نيولو سره.
- دا خو به هغه رڼا نه وي، چې څو ورځې مخکې برمه شوې وه؟
- هو هغه ده.
- دا خو داسې په قهر ده لکه ما، چې برمه کړې وي حال دا چې زه د دې گنا مرتکب نه يم.
- رڼا يې په خبره غاښونه وچيچل، بيایې له ځان سره وويل: خدايه صبر راکړې، هغه ته له څه ويلو مخکې يې ځواب ته شاپور اوږه ورکړه.
- زه هم رڼا کمه پېژنم؛ ځکه ناسته پاسته مې نه ده ورسره کړې خو د دې په اړه مې ډېر څه اورېدلي، د دې ايمانداري، مسلک ته ژمنتوب، ريښتينولي او زړه سوی يې له لويو ځانگړتياوو څخه دي؛ هغه ظاهراً مغروره او ترخه مالومېږي، خو په حقيقت کې داسې نه ده، څومره چې د دې په اړه زه

مالومات لرم هغه ډېره خواخوږې مېرمن ده، پاک زړه لري، تل د حق پلوي کوي، خپل ځان هم گواښ او خطر ته ورکوي خو حق ته حق وايي؛ ځکه خو يې خيانت گر په ارامه نه پرېږدي، ستونزې ورته جوړوي. مرستيال لا هم د اړيکو جوړولو کوښښ کاوه، په عاجزه لهجه يې وويل: ښه توب دې ته وايي، چې بې ځايه دې په يوه سړي په قهر شي؟ د رڼا هم د صبر کاسه ډکه شوه، نور يې د مرستيال مکارې نه شواي اورېدای، د چورتونو لړۍ يې وشلوله ويې ويل: لږ مخکې انټر ويو ته راغلې وم خو تاسې د مصاحبيې اجازه رانه کړه ولې؟

- ښه هغه ته وي؟ خو اغلې! وخت ختم ؤ.
 - ايا تاسې په اعلانانو کې د انټرويو وخت تر دولسو بجو نه ؤ ښودلای؟
 - تر دولسو بجو مو وخت ټاکلی ؤ، خو دولسو ته لس دقيقې پاتې وي، په لسو دقيقو کې موږ انټرويو نشوه اخیستلی او ناوخته راتلل د مراجعه کونکي له دندې سره د دلچسپي نه درلودلو مانا لري، له دندې سره مينه نه لرونکي خلک د هيڅ ادارې نه خوښېږي، له همدې امله مو له تاسې سره د خبرو دلچسپي پيدا نه کړه. ايا زما خبرو ته څه دليل لري؟
 رڼا يې حماقت له ورايه درک کړی وو، ترڅه موسکا يې وکړه ويې ويل: هو يو نه ډېر دلايل لرم.

- نو مهرباني وکړئ، غوږ يم.
 - له تاسره مې څومره وخت ووت؟
 - پنځه دقيقې.
 - په پنځو دقيقو کې ته زما له انټرويو تېر شوې، ماته اوس پوره مالومه شوه، چې ته څومره ظرفيت لري، څومره وزن لري او د انسانيت درجه دې څومره ده. د يو چا پېژندنه هسې خلک وايي ډېر وخت ته اړتيا لري، وخت ته نه، بلکې د ارزيايي کونکي په وړتيا پورې اړه لري، که مصاحبيې اخیستونکی وړتيا ولري نو په ډېر کم وخت کې تول کولی شي.
 - ښه نو تاسې زه څنگه ارزيايي کړم؟
 - ته هسې خبرې اوږدوي، چې زما نه خوښېږي.

کړکې خلاصه وه، په دېوال درې رنگه بیرغ د باد خپه یز حرکت رپاوه، رڼا وړبښمېنې زلفې له سترگو لرې کړې، شاپور باغچې ته کتل، له طبیعت څخه یې خوند اخیستو. د مرستیال رنگ تک سور اوښتی وو، کوبښن یې کاوه، چې خپله بې علمي پټه کړې، په اطاق کې خپره شوې خاموشي یې ماته کړه، شونډې یې وڅوڅولې، ویې ویل: انټرویو ته ناوخته تگ، هسې خبرې دي او که د یوه لټ، بې کفایته او بې مسؤلیته کس ځانگړتیا ده؟

- انټرویو ته ناوخته راتلل تل د یوه چا په غفلت او بې کفایتي دلالت نه کوي، هغه هم بیا زموږ په څېر له ستونزو ډک هېواد کې، دلته ډېر مجبوریتونه دي، ډېر دې کار خلک هم ناوخته راتللو ته اړ کوي؛ که تا زما د ناوخته راتلو دلیل پوښتلی وایې او مناسب ځواب مې نه درلودی شلرې به مو وم خو که خبرې مې قناعت بښونکی وې، څه اسمان رالوېده، چې لس دقیقې مو نورې هم غځولې وایې؟

رڼا نه غوښتل، چې بې ځایه ملامتي ومني، ویې ویل: گوره وروره! زما لټي نه خوښېږي، له هر څه ډېره له لټي کرکه کوم، له هغه چا کرکه کوم، چې د وخت په ارزښت نه پوهېږي.

- نو ایا ماته ستاسې د ناوخته راتلو لامل ویلی شې؟

- هو

- مهرباني.

- زه دا اصل منم، چې انټرویو ته باید سړی په ټاکلي وخت لار شي، زه هم دې خبرې ته ارزښت ورکوم، بشپړه تیاري مې نیولې وه او فکر کوم که ستونزه نه وایې رامنځته شوې زه به لومړی مېرمن وم، چې دلته به حاضره شوې وم، خو د راتگ پر مهال مې د مور حالت خورا خراب شو؛ اړه شوم چې تر روغتونه یې ورسوم؛ ځکه زه د کور سرپرسته یم مشران نه لرم، چې د کور پالنه مې وکړي؛ نو ایا مور مې همداسې په بد وضعیت کې پرېښې وایې او زه دلته راغلې وایې؟

د رڼا خبرو د شاپور ذهن هم ځان ته را جلب کړ، روانو او مستدلو خبرو یې خوند ورکړ، د هغې با مسؤلیته ژوند او ژمنتیا یې ډېر خوښ شول په زړه کې یې د هغې د

صداقت ډپوه لا بله شوه، نه يې غوښتل د مرستيال او رڼا په خبرو کې مداخله وکړي؛ ځکه د هغې هره خبره يې په زړه لگېده، هرې خبرې يې ځانگړی وزن لاره، بحث يې په منطق ولاړ وو، شاپور يې له هرې خبرې بيل بيل خوند اخيسته؛ په ذهن کې يې بيلابيلې خبرې گرځېدې له ځان سره يې وويل: داسې يوه ځيرکه او همت ناکه مېرمن ما په اسمان غوښته او خدای ج په ځمکه راکړه، نو پرېکړه يې وکړه، چې رڼا خپله مرستياله وټاکي، ځکه ډاډه شو چې هغه به له ده هم دې افغان رسنيز دفتر ته اغيزمنه واقع شي، په ذهن کې له دې پرېکړې سره يې د فکرونو لړۍ وشکيده په خپل مرستيال يې غږ وکړ.

په کومه اندازه، چې ته فکر کوې رڼا، هغسې عادي مېرمن نه ده، ټول افغانستان يې علميت او سپېڅلتيا ته درناوی لري، په ريښتيا هم د هغې د ناوخته راتگ لامل زه خواشينی کړم، که د رڼا په ځای بل څوک شي، نو فکر نه کوم دومره درانه مسؤليتونه په دومره کم عمر کې وزغملای شي. څو ورځې وړاندې هم د هغې مور سخته ناروغه وه، تصادفاً زه ورسره مخ شوم او ناروغه مې ورسره له روغونه ورسوله

- ښه نو تاسو يو بل له پخوا پېژنئ.

- له پخوا يا اوس پېژندل مهم ندي، مهم دا دي چې يو انسان څومره وړتيا لري او څومره د مثبت بدلون لپاره اغېزمن واقع کېدای شي.

مرستيال چې سليم نومېده په ژور سوچ کې ځان ته مخاطب شو:

کمبخته سلیمه، څه موقع دې له لاسه ورکړې، په لاس درغلی باز دې له منگولو ووت که دې رڼا ته د انټرويو موقع ورکړې وايې او بيا مې بريالی اعلان کړې وايې نو تل به دا بغدادی کوتره زما د جادو تر اغېز لاندې وه، هغه دندې ته ډېره اړتيا لري او په دې سخت وخت کې بايد ما لاس ورکړی وايې؛ لوی اسوبلی يې وويست لاسونه يې ومروړل، په دې وخت کې شاپور غږ پرې وکړ: سلیمه! په کوم فکر کې غرق شوی؟

له دې خبرې اورېدو سره د هغه رنگ زېر شو، ځواب يې ورکړ: نه نه هسې. وروسته شاپور د دروازې ساتونکي رابللو لپاره زنگ وواژه، دې زنگ په غږ د دروازې ساتونکي راننه وت، هغه ته يې د اداري مدير د راغوښتلو وويل، هغه يې

هم له خبريدو وروسته پرته له ځنډه مخې ته ودرېد، شاپور ورته سپارښتنه وکړ: له ډوډۍ وروسته، يوه بېړۍ غونډه جوړه کړه

مدیر چې له مخه يې دا ډول اذتراري غونډه نه وه نيولې، په حيرانتيا سره وويل: رئيس صيب! موضوع؟

شاپور نه غوښتل، چې په موضوع مخکې له مخکې څوک خبر شي ويې ويل: موضوع به هلته روښانه شي

لنډ وخت وروسته ناسته برابره شوه، شاپور ناستې ته وويل: موږ په خپل افغان رسنيز دفتر کې تلویزون، راډيو، او يوه چاپي رسنۍ لرو

د څه وخت را په دې خوا يې چارې ټکنۍ شوې دي، زه هم کله دلته او کله بهر کې يم، زموږ رسنيز دفتر يوې ښې رهبري ته اړتيا لري، د چارو ښه سمون لپاره مو وغوښتل په رهبري کې لږ بدلون راولم، موږ خپل رسنيز دفتر ته نوې مرستيال وگمارله دا دی درېږنم يې بيا يې د رڼا لور ته اشاره وکړه، همدا زموږ مرستياله ده دا مېرمن به زموږ د دفتر رهبري کوي، اغلې رڼا نومېږي، زما زياتره چارې هم دې ته سپارم، رڼا د دې رسنيز دفتر باصلاحيته کس دی، له دې خبرې وروسته يې وخنډل بيا يې وويل:

ان زما د گونبه کولو صلاحيت هم لري، خبر اوسئ، که مو د دې له امره سرغړونه وکړه په تاسې خوبه بريک هم ونه نيسي.

ددې خبرې له اورېدو سره په مرستيال سليم باندې سر وگرځېده، مخکې له دې چې جلسه ختمه شي، له ناستې ووت.

رئيس د جلسې د پای وويل.

رڼا لاس پورته کړ د خبرو اجازه يې وغوښته، خو رئيس د خبرو موقع ورنه کړه ورته ويې ويل نورې خبرې په دفتر کې کوو.

دوی دواړه لاړل او د رياست په خونه کې کېناستل، رڼا شاپورته وويل: ماته دې هلته ولې د خبرو موقع رانه کړه؟

- زه پوهېدم چې ته څه وايې.

- ته له کومې خبرې ډارېدې؟

- هلته مې ستاسې خبرو ته خُواب نه شو ویلی، ته چې څه وایې دلته یې ووايه.
- زه غواړم پوه شم دا هر څه د څه لپاره؟
- یانې څه؟
- زه دې ولې مرستیاله وټاکلم، هغه هم له انټرویو پرته؟
- ته انټر ویو ته اړتیا نه لري او نه دلته داسې څوک وینم چې له تا دې انټرویو د اخیستو وړتیا ولري، زه غواړم ستا هیلې همدلته پوره شي.
- زما هیلې تاته دومره مهمې دي؟
- هو، ماته تر ډېر څه مهمې دي.
- رڼا حیرانه شوه، سترگې یې د شاپور په سترگو کې خښې کړې، ویې ویل: لامل یې پوښتلی شم؟
- ځکه چې ستا هیلې زما هیلې دي.
- دا نو څه مانا، زما هیلې څنگه ستا هیلې کېدای شي، صفا خبره وکړه؟
- ستا دا هیلې دادي، چې ژونالېزم دې سپیڅلی مخته لار شي، کنه؟
- هو
- تاسې غواړې، چې رسنۍ دې د ملي گټو په خلاف ونه کارول شي کنه؟
- هو
- ته غواړې، چې رسنۍ دې د چا لاسپوڅې نشي کنه؟
- هو
- تاسې غواړې، چې ژورنالېست دې د ولس ژبه واوسي، کنه؟
- هو، دا ټولې زما هیلې دي.
- بس دا هیلې زما هم دي؛ ځکه وایم، چې ستا هیلې زما هم دي.
- رڼا وځنډل بیا یې شاپور ته وویل: بیا خو نړۍ مننه؛ خو که کومه بله موخه لري واضح یې ویلی شي.
- نه بل هیڅ داسې څه نشته، چې ته یې په اړه تشویش لري.

- چې داسې نو بيا خو راته کاري ښه فرصت دی ، خو مخکې له دې چې خپل کار پیل کړم ، زه غواړم څو خبرې د خپل ماموریت په سر کې څرگندې او له پوښ وتلې (پوست کنده) درته وکړم.
- مهرباني
- ماته لوړه او ټیټه څوکۍ يې توپيره دي ، ماته مهم د خپل ولس خدمت دی ، که ته فکر وکړې چې ما به د امتیازاتو په بدل کې واخلم ، دا هسې چټي د وخت ضایع کول دي ؛ تر دې دمه داسې پیسې نه دي چاپ شوي او نه داسې شته پیدا شوي ، چې زه پرې واخیستل شم او زما تگلاره هم ته درک کولی شې ، هیله ده زما د تگلارې د خوځښت خنډ نه شي ، کنه زما دوهم اقدام به درته د استغفې وړاندیز وي .
- شاپور د رڼا د دې خبرو په اورېدو غونۍ څیر شو ، ستونۍ يې را ټک شو ، سترگې يې ډنډ شوې خو دا ، چې یو حیاناک نارینه ؤ د خپلې کمزوري د پټولو هڅه يې د مخ په اړولو وکړه ، بیا يې لږ وروسته چې حالت سم شو رڼا ته مخ راو گرځاوه ، ورته وویل :
- زه ډاډه يم چې ته هیڅکله داسې کار نه کوي ، چې هغه د هېواد په زیان وي ، هیڅکله داسې څه نه کوي چې خپل ضمیر ته پرې خجالت کېږي ته ملي گټو ته ژمنه يې ، ماته ستاسې پیدا کول ، د انځر د گل په څېر دي .
- ستا هیلې زما هیلې دي ، ستا غوښتنې زما غوښتنې دي ، ستا موخې زما موخې دي ؛ نو ولې سوال پیدا شي ، چې زه به ستا د کارونو خنډ گرځم؟
- ستا د لا ډاډ لپاره زه د ځان د گوښه کېدو واک هم درکوم ، که رسمي هوکړه لیک غواړې هم تیار يم ، چې درته لاسلیک يې کړم .
- بس سمه ده مننه کوم ، چې دومره باور راباندې کوي ، زما هر ډول تشویش او وېره ختمه شوه ، زه هم ژمنه درسره کوم ، چې ستا باور به مات نه کړم او نه به تا له خپلې گمارني پښیمانه کړم .
- شاپور د هغې د مقرري پانې لاسلیک کړې او اداري مدیر ته يې وسپارلې .
- رڼا هم نوره د خدای پاماني اجازه واخیسته ، خو مخکې له دې چې ووځي اداري مدیر ورته کیلي مخته ونيوله .

رڼا په حيراني ورته وکتل ، ويې ويل : دا څه دي ؟

- دا ستا د موټر کيلي ده ، بهر موټروان ناست دی ، هغه ته يې ورکړه تا رسوي ، سهار هم بيرته تاسې دفتر ته را رسوي او د رئيس صيب هدايات دي ، چې که مور دې خدای مه کړه ناروغه کېده نو روغتون ته يې پکې وړلې شي .

رڼا کورته لاړه د خپلې مقرري خوښي يې له مور او کورنۍ سره شريکه کړه ، هغوی هم ټول د دې له زيري سره خوښ شول او د دې خوښي لمانځنه يې پيل کړه .
سليم هم خپل کور ته څرېدلې شونډې ، پرسېدلې او تروه مخ ورسېد ، پيغله خور مليحه ، چې د حقوقو پوهنځي د وروستي کال محصله او د شاپور کوژدن وه ورته رامخکې شوه ، ترې ويې پوښتل : وروره ! ډېر خفه راته مالومېږي ، خير خو دی ؟

- مليحې خورې ! هيڅ سم نه دي .

- ولې ؟

- مېړه دې زه له دندې گوبنه کړم .

- خو ولې ؟

- ځکه چې يوه بله د فلم نجلی يې پيدا کړې ، هغې په خپلو نازونو زړه ترې وړی ، هوش يې له لاسه ورکړی ، د هغې د خوشحالي لپاره نه پوهېږي ، چې څه کوي .

که دفتر برباد شي هم په کيسه کې يې نه ده ، هغه يې زما په ځای له مصاحبيې پرته خپله مرستياله وټاکله .

مليحه د دې خبرې په اورېدو لکه بريښنا نيولې ورپرېدېده ، زړه يې ټکان پيل کړل ، له غوسې تکه سره شوه سم دستي يې ټليفون راواخيست شاپور ته يې زنگ وکړ ؛ هغه د گوشي په اخيستو سره مليحې لکه قهر شوې سره مچۍ چک لگول پيل کړل ، هغه ته يې وويل :

زما ورور دې له دندې وباسه ؟ زما په لاسته راوړلو کې دې هغه ژمنې څه شوې ؟ تا خو ويل چې دې کور هر غړی به دې زما دې شرکت په لوړو پوستو کار کوي له پيسو سره به لويې کوې ، يو غر به دې په بله راته ويشت بل په بل ، تا خو اوس سرچپه زما

ورور له لوړ پوسته لري کړ په کور دې کيڼاؤ ، اوس دې هغه باتې څه شوې؟ که د نوې لبيلا په لومه کې راگېر يې؟

- مليحې! له خبرو سره دې پام کوه؛ ته دا مه هېروه چې د خپل راتونکي خاوند سره خبرې کوي ما غوښتل ، چې ستا د کور هر غړی له ماسره کار وکړي ، زما ملا را وټري زه پرې ډاډه شم ، زما کار خپل کار وگڼي ، ما خپله ژمنه تر سره کړه خو د تمې خلاف ستا د کورنۍ غړي په عوض د دې ، چې زما ننگه وکړي ، کارونه مې لکه د کور غړي په څېر صادقانه مخ ته بوځي زما پښي وهي؛ تاته خو مالومه ده ، چې زه زياتره وخت بهر کې يم؛ زما په نه شتون کې سليم ورور دې زما نامتو اداره له صفر سره ضرب کړه.

کارمندان په عوض ددې ، چې تشويق کړي ، کار ته يې متوجه کړي هر يو يې له ځانه خپه کړی ، هيڅ کارکوونکی له دوو مياشتو زيات وخت له مور سره نشي- تېرولی؛ داسې رويه ورسره کوي چې له کاره يې پرې زړه تور شي ، بيا کاشکې د دفتر د کارونو له امله يې مامورين خفه کولی ، خپلې شخصي غوښتنې پرې مني او د انکار په صورت کې يې له دفتره شړي. مور دوه مياشتې وروسته يو ځل د مامورينو د نويو دندو اعلان ته اړ کېږو ، تر کومه به دا لړۍ روانه وي؛ بار بار مې ستا ورور خپلو تېروتنو ته متوجه کړ ، خو اصلاح نه شو؛ اړ شوم چې له دندې يې گوښه کړم. مليحه: سمه ده زه به ستا په خبرو باور وکړم خو سر له سبا زه هغه نجلۍ ، چې د سليم په ځای مو گمارلې په دفتر کې ونه وينم ، زما ورتلو ته اړتيا پيدانه کړې ، کنه په تېلو ، تېلو به يې له دفتره درته وباسم.

- ولي؟

- ځکه چې دا زما غوښتنه ده.

- زما دفتر د کمپيوټر گېم نه دی ، چې هر څوک پکې د خپلې خوښې لوبه وټاکي او تر سره يې کړي؛ زما دفتر کې قوانين او مقررات دي ، انساني کرامت ته درناوی او د وړتياوو ساتل دي.

- زما ورور ولي انسان نه ؤ؟ د انساني کرامات وړ نه ؤ؟ چې بې عزته دې را وشاړه.

- ستا ورور کثافات ؤ ، چې بايد لري غورځېدلی وای.

- شاپوره! خبرې دې په احتياط كوه؛ ماته مې كورنۍ هر څه ده او زه د كورنۍ د كوم غړي سپكاوى نه شم زغملۍ.
- شاپور د مليحې په بې ځايه خبرو احساساتي شو ويې ويل: هيڅ انسان سپكاوى نه شي زغملۍ، خو چې څوك د بل چا سپكاوى كوي، بايد خپل سپكاوي ته چمتوالى ونيسي.
- شاپوره! ته خو مخكې داسې نه وې، څه نه و چې تا به زما لپاره نه كول، اوس ولې داسې بدل شوې؟ ولې دې په رويه كې توپير راغى؟ ايا مرستيالې خو دې كوم جادو نه دى درباندي كړى؟ داسې خو نه ده، چې د هغې لپاره دې د ژوند ملگرې پردۍ كوي؟
- زما مرستياله دومره ټيټه مېرمن نده، چې داسې وړو خبرو ته دې په خپل ذهن كې ځاى وركړي، هغه ډېر لوى فكر لري، دومره لوى، چې ستا په كوچني مغز كې نشي ځايدلى.
- مليحې يې په ځواب كې وويل: ښه دا د اپلاطون لور څوك ده، چې د يوې حقوق دانې په مغز كې يې فكر نشي ځايدلى؟
- مليحې! زه ډېر ستړى يم، ستا دا ستړي كونكې خبرې مې نور هم ستړى كوي، بيا خبرې كوو؛ شاپور نوره اړيكه پرې كړه.
- د مليحې په لاس نيول شوى ټليفون تر ډېره د هغې له غوږ سره نيول شوى پاتې شو ورو، ورو يې له غوږه لاس رابنكته كاوه، د ستړي شوي بني ادم په څېر يې قدمونه يو په بل پسې څكول؛ څو خپل ځان د ناستې ځاى ته ځان ورسوي.
- شپه تېره شوه، سهار مليحې ځان چمتو كړ، څو د خاوند دفتر ته لاړه شي او هغه د دفتر مرستياله شهزادگۍ وويني، چې خاوند يې د هغې په خوا كې لكه سپر ولاړ دى او ځان پوه كړي، چې كيسه له كوم ځايه او څه ډول پيل شوې ده.
- رڼا هم سهار وختي پاڅېده، له پوره چمتووالي سره يې د خپل دفتر په لور حركت وكړ، چې لومړى دنده يې پكې پيل كېده؛ له رسمياتو سره سم خپل دفتر ته ورسېده، په كار يې پيل وكړ، د دروازې ساتونكي ته يې وويل: زه نن غواړم خپل كارونه منظم كړم، يوازې اداري مدير را وغواړه، چې ځينې هدايات ورته لرم نور دلته څوك مه راپرېږده؛ ځكه زه نن بايد ډېر كار وكړم، هغه هم ژر اداري مدير

ورته له لاسه راوست، رڼا ورته وويل: يو ساعت وروسته ټول کارکونکي د جلسې خونې ته را وغواړه، زه ورسره يوه ناسته لرم؛ هغه ورته لاس په نامه کېښود يې وويل: سمه ده بناغلي!

رڼا د خپل مېز تر شاه د خپل کمپيوتر تر مخې کېناسته هغې احساس کړې وه، چې سخت کار يې پر وړاندې دی او د ادارې تنظيم کول يې بايد له لومړيتوبونو څخه وي، دا په همدې سوچونو کې وه، چې د دروازې ساتونکي يې دروازه ټک، ټک کړه راننه وت رڼا ته يې وويل:

يوه مېرمن راغلي، غواړي تاسې سره وويني.

- ورته ووايه نن ډېره بوخته يم لږ وروسته جلسه لرم سبا به گورو.

هغه ووت، مليحې ته يې وويل: مرستياله ډېره بوخته ده، نن نه شي درسره ليدى.

مليحه د دې خبرې له اورېدو سره نوره هم احساساتي شوه، ويې ويل:

مرستيالې صيبې ته ووايه، چې ډېر اړين کار درسره لرم، ډېر وخت دې نه ضايع کوم، يواځې غواړم څو خبرې درسره وکړم.

د دروازې ساتونکې بيا راننه وت؛ رڼا ته يې وويل: مېرمن ډېر ټينگار کوي، وايي چې د ليدو وخت دې راکړي.

رڼا په داسې حال کې، چې د کمپيوتر له سکرين سره يې سترگې تړلې وې ورته وويل: ورته ووايه راشه، خو هيله ده ډېر وخت مې ونه نيسي.

مېرمن راغله، رڼا نه مخامخ په يوه څو کې کېناستله، رڼا هماغسې د کمپيوتر سکرين ته کتل، د خپلو پلانونو، مهال ویش په جوړولو بوخته وه

مېرمن يې د لومړي ځل لپاره څېرې ته د سوداگر په سترگه وکتل.

له لښتې ځوانې، جذابه څېرې، خوږې خاورې، انساني مغروريت نوراني گرد سپوږميز مخ پرته يې بل څه پکې پيدا نه کړل.

شته انديښنه او ورسره وېره يې نوره هم زياته شوه، د خپل کوژدن د بدللو ارادو په اړه نوره هم شکي شوه؛ ځکه له ځان سره يې، چې رڼا پرتله کوله د اسمان او ځمکې په اندازه يې توپير خپل زړه ته لوېده.

د رڼا مغروريت دومره اغېزمنه کړه، چې وارخطا شوه، نه پوهېده چې کيسه له کوم ځايه پيل کړي خو دا چې يوه مېرمن د خپل مېرمن سره د چا په نزدېکت هم شکي

شي نو بيا هرې جگړې ته تيارې شي؛ ځكه خو له وراختايي سره، سره له رڼا سره لفظي جگړې ته چمتو شوه له ځمكې سره ټومبلې سترگې يې راپورته كړې په رڼا كې يې ونيوې هغې ته يې وويل:

اغلي مرستيالي! كه له كاره وزگار هې غواړم يو څو خبرې درسره وكړم.

- مهرباني

- زه د نوې دندې مباركي په څنگ كې غواړم څو خبرې درته وكړم، په دې دنده ستا له راتگ مخكې زما ورور كار كاوو.

- ښه! ته د سليم خور يې؟

- هو زه د سليم خور يم، مور ستا په راتگ ټكان وخوړ، ستا په مقرري حيران شو، چې شاپور يو ناڅاپه ولې داسې بېرني پرېكړه وكړه.

رڼا چې د مليحې بې بنسټه خبرې واورېدې ورته ويې ويل: خورې! ته ماته روحي ناروغه ښكاري.

- ولي؟

- ستا دا خبرې ما پورې څه اړه لري، چې له ما يې پوښتې؟ ورشه له رئيس يې پوښتنه وكړه، هغه مسؤل كس ده، هغه به درته ځواب ووايي.

- زه روحي ناروغه نه يم، له خپلو خبرو سره پام كوه، دا مه هېروه، چې د حقوقو د پوهنځي د اخيري كال له يوې محصلې سره خبرې كوي، زه يوه حقوق پوه يم سر كال فارغېږم او په دې ښه پوهېږم چې ستونزه چيرې ده او له چا پوښتنه وكړم.

رڼا له تعجب ډكه خندا وكړه، ورته ويې ويل: ته فارغېږې او كه پوهنتون درنه فارغېږي؟

- اغلي مرستيالي! هيله كووم له خبرو سره دې پام كوه.

رڼا د دفتر كارونو خورا سترې كړې وه، د ډېرو خبرو سېكه يې په ځان كې نه لیده، په تونده لهجه يې وويل: نو ته د كوم حق له مخې دا خبرې ماته كوي او په دې اړه زما مسؤليت څه دی؟

- زه مليحه نومېږم، د شاپور كوژدن يم، زه حق لرم چې د هغه كړنې وخارم او بايد پوه شم، چې هغه څه كوي.

- بنه! نو دا له ما پورې كومه اړه لري او زه څه خدمت كولى شم؟
- زه ستا په اړه تشويش لرم.
- د څه تشويش؟
- نن سبا ډېرې مېرمنې د دندې د اشغال لپاره ډېر داسې څه كوي، چې له انسانيته وتلي وي.
- مطلب؟
- ځينې يې عفته نجونې د څوكې د لاسته راوړلو لپاره خپل عزت هم پلوري، مور په دې اړه اندېښنه لرو، چې شاپور ستا په اړه ولې داسې غير معقول او له احساساتو ډكه پرېكړه وكړه؟
- نو ته زما په اړه هم داسې فكر كوي؟
- مليحې د هو په دود سر وخوځاوه؛ خو مخكې له دې چې په خوله هو ووايي، د رڼا د مېز په سر ليف ټاپ كمپيوټر يې په كپړۍ ونښت؛ سترگې پرې تياره شوې له چوكۍ وغورځېده.
- د دفتر مامورين راغلل، شور او ځوگ جوړ شو.
- له رڼا يې وپوښتل: دا ولې؟
- كله، چې قانون پوهه د جهل له خوبه را ويښه شي خپله درته وايي چې هغه ولې داسې شوه زه نوره د خبرو تاب نه لرم جذبات مې دومره په ځوښ راغلي چې نه پوهېږم څه ډول يې ساړه كړم.
- د دفتر كاركونكو هم رڼا احساسوله چې خورا عصباني ده، نورې يې خبرې ورسره اوږدې نه كړې، هغوى مليحه په امبولانس كې واچوله، روغتون ته يې ورسوله.
- رڼا هم په دفتر كې له لږ ځنډ پاتې كېدو وروسته خپل كور ته په دې اراده لاړه، چې نور دلته كار نه كوي.
- د دفتر اداري مسؤل له مليحې سره روغتون ته لاړ، د هغې له بستر كولو وروسته يې شاپور ته زنگ وكړ، ورته ويې ويل: هېواد روغتون ته كيدای شي يو ځل راشي؟
- ذاكره! خير خو دى؟
- هو خير دى مليحه لږ خوژ ده.
- په څه شي خوږ ده، واضح خبره وكړه؟

- هسې، چې دلته راشې درته وایم یې خو حالت یې د اندېښنې وړ نده. شاپور په بیره روغتون ته ځان ورساوه، ویې کتل، چې ملیحه په بستر کې پرته ده، له بې هوښۍ را بیداره شوې وه، له هغې یې وپوښتل: ملیحه! ولې، څه درباندي وشو؟

- که دا پوښتنه دې له نوې مرستیالې! وپوښتې ښه به وي.

شاپور اداري مدیر ته مخ وړ واړاؤ، ورته ویې ویل: ذاکره! څه خبره ده؟

- رئیس صیب! د ملیحې له رڼا سره شخړه راغلې وه، نه پوهېږم چې ملیحې ولې او په څه خبره رڼا دومره احساساتي کړې وه، چې ملیحه په لیف ټاف ویستلې.

- رڼا څه شوه؟

- هغه کور ته لاړه.

شاپور دستې جیب ته لاس کړ، هغې ته یې زنگ وکړ ورته ویې ویل: رڼا! ما له تا داسې هیله نه درلوده، تاسې خو د خپلو خلکو او هېواد د خدمت لویې دعوي کولې، هغه دعوي دې همدا وي، چې یو نسان دې د مرگ تر کومې ورساوه؟ رڼا: څوک چې زما عزت ته په بده سترگه وگوري؛ زه پرته له دې چې فکر وکړم هر څه کولی شم حتا له هغه ژوند هم اخیستی شم.

شاپور حیران شو ویې ویل: زه پوه نه شوم؟

- له خپلې مېرمنې دې وپوښته.

- عجیبه ده هغه وايي له مرستالې دې وپوښته او ته وایې، چې له مېرمنې دې وپوښته، زه خو لیونۍ کېږم دلته څوک شته، چې په حقیقت مې پوه کړی؟

- زه دې پوهووم؛ مېرمن دې راغله، ماته یې وویل: ستا پر ځای زما ورور کار کاؤ، خو تا زما مېړه اړولی، د هغه ذهن دې ورخراب کړی، تا ځان فروشي کړې. له دې خبرو سره زه هم په ځان پوه نشوم دا ښه وه، چې لیف ټاف ته مې پام شو او هغه دومره دروند نه ؤ، که له هغه لوی شی په لاس راغلی وای هم صرفه مې پرې نه کوله.

شاپور ته د خپلې مېرمنې هغه بېگنۍ خبرې ور په ياد شوې، چې ويلې زه په رڼا پسې دفتر ته ورځم او په زوره يې له دفتر باسم، نو ډاډه شو چې کوژدن يې ضد کړي، د رڼا د ناراحتۍ کېدو لپاره قصدي ورغلې او هغې ته يې سوې سپورې ويلې دي، د ده او د رڼا شخصيت يې داغمن کړي، تليفون يې پرې کړ، په احساساتو کې يې د مليحې تر چپرکټه ځان ورساؤ.

هغې ته يې وويل: ته په کوم حق زما دفتر ته تللې وې، تا په کوم حق د رڼا سپکاوی کړي؟

- واه د مرستيالې خو ډېر طرفدارۍ کوې، زه يې د مرگ تر کومې ورسولم او ته يې اوس هم ملا ترې، ستاسې تر منځ خامخا يو څه شته چې ما شک کولو ته اړه کوي.

- د سر له دې ضربې، چې مړه وای ښه به وه، ته تل په خپل ناولي فکر باندې ځان او ماته ځور راکوي، ته تر هر څه لومړی د فکر مينځلو ته اړتيا لري، ته ليونۍ يې؛ ستا له لاسه زما ژوند تنگ شوی، ساه مې درېږي.

- هو ساه خو به دې له ماسره خود درېږي، ته ملامته نه يې ساعت دې تېر ده.

شاپور يې په خبره سور او شين واوښت له قهرجنې څېرې سره په بستر وربنکته شو، په دواړو لاسو يې مليحه په مړۍ کې ونيوله، ورته ويې ويل: ستا له تهمتونو نور په تنگ شوی يم، بس ده نوره ډېره شوه، رڼا خو ښه وه، د ژوند دوباره موقع يې درکړه، زه دې وژنم.

په دې وخت کې ډاکر راغی شاپور يې له لاسه ونيو لري يې ترې بېوست د هغه له بوولو وروسته ډاکر د ډاکترانو خونې ته ورغی ډاکترانو درمل ورته وليکل او بيا يې هغه ته د مليحې د خارجولو سپارښتنه وکړه؛ ډاکر، مليحې ته ټيکسي ونيوله د هغې کورته يې ولېږدوله.

سهار له رسمياتو سره سم شاپور دفتر ته ورسېد، دفتري کارونه يې پيل شول؛ خو هغه د رڼا دفتري خونه د نظر لاندې نيولې وه، چې هغه به کله کار ته راځي، له رسمياتو يو ساعت تېر شو، خو رڼا مالومه نه شوه.

له خپل ټليفون څخه يې هغې ته زنگ وواوه خو هغې د سور بټن په كېكارلو سره ټليفون پرې كړ ، وروسته يې د دفتر له ټليفونه له هغې سره اړيکه ټينگه كړه .

رڼا دې شاپور دې دفتر شمېره ونه پېژانده ، زنگ يې واخيست شاپور ورته وويل :
اغلي! ته خو په دفتر کې نه يې ، خير خو دی؟

- هو خير ده .

- ايا ستا د نه راتگ لامل پوښتلاى شم؟

- بس ستاسو له دفتر سره مې كار پرېښود .

- ولې؟

- بس خوبه مې نه شوه .

- اغلي مرستيالي! كومه بې ادبي چې ستا په مخ کې زما كوژدن كړې د هغې سزا خو دې خپله وركړه ، له هغه په ډېره سزا شايد تاسې هم رواداره نه شئ ، پاتې شوه د دفتر خبره ، ته بايد دومره كمزورې نه شې ، چې د يوه غير مسؤل كس په خبره دفتر پرېږدې .

- ته ماته د همت راكولو درس مه راكوه ، همت خلك له ما زده كوي ، زه دومره د كمزوري هوډ والا نه يم چې د يو چا له خبرو دومره اغېزمنه شم چې دفتر پرېږدم .

- نو بيا ستونزه چېرې ده ، ولې نه راځي؟

خو نه راځم په دې کې د چا څه كار

شاپور نه غوښتل د رڼا په څېر يوه تکره کارکوونکې له لاسه ورکړي په نرمه لهجه يې وويل : اغلي رڼا! زه غواړم تا پوه كړم ، چې د هغې مداخله زما په ناخبري او د دفتر د اصولو خلاف په خودسري ډول شوې ، زه ډېر ناوخته پرې خبر شوم ، خو ډاډ دركوم چې بيا به نه تکرارېږي او که بيا هم له دفتره خفه يې زه رسماً درنه ښنه غواړم .

- سمه ده ، ښې ته اړتيا نه شته يوازې دومره غواړم ، چې پرونى پېښه بيا تکرار نشي .

- ژمنه ده بيا به نه تکرارېږي .

- نن ډېره فكري سترې يم سبا درځم ؛ په همدې خبرې سره رڼا د شاپور ټليفون پرې كړ .

رنا پرېکړه وکړه، چې سبا بايد دفتر ته لاړه شي؛ نو سم دستي يې اداري مسؤل ته زنگ ووايه ورته ويې ويل:

سبا ټول کارکوونکو ته خبر ورکړه، چې نهه بجې جلسه لرو، څوک ناوخته رانشي-؛ هغه ښه صيب! ووييل نور يې خبرې پرې کړې. ټوله شپه رنا د دفتر د تنظيم لپاره فکر وکړ بريالۍ نقشه يې جوړه کړه او په سبا د يوه پراخه پلان سره دفتر ته ورسېده، نهه بجې رسماً غونډه پيل شوه؛ رنا غونډې ته د خپلې پاليسي د تطبيق وينا پيل کړه هغوی ته يې وويل:

ورونو او خویندو!:

زمونږ دفتر له دې وروسته د قبایلو هوټل ندي، چې تگ راتگ پکې د خلکو په خوښه وي.

دلته رسميات اته بجې پيل او تر څلورو بجو دوام کوي، د يوې دقيقې ناوخته راتلو هم، چې منونکی دليل نه وي راته د زغم ندی؛ جدي کار ته اړتيا ده، زه د تنخوا په بدل کې کار غواړم؛ که يې څوک نشي کولی همدا نن د استعفی ليک راوسپاري چې په بدل کې يې بل د کار سړی وگمارم کنه کار غواړم او د دفتر د پاليسي خلاف دې رانه څوک د مرستې تمه نه کوي. مننه!

جلسه ختمه شوه.

خو رنا تر څلورو بجو د دفتر په کارونو کې خورا بوخته وه، له څلورو بجو وروسته چې رسميات ختم شول موټروان ته يې وويل:

موټر چمتو کړه زه نوره کورته ځم، رنا موټر کې کېناستله د کور په لور يې حرکت پيل کړ له لږ مزل وروسته يې د سړک په خوا کې يوه ډله خلک وليدل، چې له يوې پېښې (حاديثې) راتاؤ دي، د دوی په منځ کې يې په يوه مېرمن سترگې ولگېدې، چې له ويره سرشکوي او خپل مخ په څپېرو وهي، د مېرمنې په خوا کې يوه ماشومه هم ولاړه ده، رنا چې د دوی ننداره وليده موټروان ته يې وويل:

وروره! موټر ودروره، دلته خامخا کومه پېښه شوې د خلکو په منځ کې هغه مېرمن ډېر بد حال کوي زه وربنکته کېرم؛ خامخا څه ستونزه ده، زه بايد د دوی په ستونزه ځان پوه کړم.

رڼا ژر له موټره ښکته شوه، د ډله خلکو په منځ کې يې مېرمنې ته ځان ورساوه، هغې ته يې وويل:

مورې! څه خبره ده؟ ولې داسې بدې ورځې کوي؟ هغې په کوکو او چينگو په رڼا کې هيله مندې سترگې ونيوې، رڼا ته يې په بهانده اوبښکو او ژړه غونې اواز وويل:

لورې! زه خو تبا شوم، د ځگر ټوټه رانه بېله شوه، په لسم ټولگي کې مې يوه لورکې وه، درې ورځې مخکې د ښونځي په لاره د را رخصتېدو په مهال وتښتول شوه، دا دی اوس يې مړی په يوه دښته کې پيدا شوی، خلکو يې مړی تر روغتون رسولي، له روغتون زنگ وشو چې مور د طب عدلي ازمويڼو، وروسته مړی در وړو.

زه کونډه يم له خدای ج پرته نور څوک نه لرم، هيڅوک مې د غم خوړلو نه شته، زه ډېره مظلومه يم، د چا ډار او وېره نه رانه کېږي؛ ځکه خو داسې راسره کېږي.

- د مورکې بدو ورځو، خواري برخې او وير خورا اغېزمنه کړه، خپلې اوبښکې يې هم لکه د باران څاڅکي په گريوان کې راغلې

د بورې مورکې په خوا کې کېناسته، سپين دوسمال يې له دسکوله را وکښ اوبښکې يې پرې پاکې کړې بيا يې هغې ته مخ ور واړاؤر له هغې يې وپوښتل لور دې يوازې وه، چې له مکتبه راتله؟ هغې ځواب ورکړ: نه يوازې نه وه، په څنگ کې يې ماشومې لور ته گوتې ونيوې ورته ويې ويل:

دغه لور مې هم ورسره وه؛ رڼا هغه ځان ته نږدې کړه، په غېږ کې يې ونيوله، ورته ويې ويل:

څنگه چل و شهزادگي ته يې راته ويلي شې، چې څه کيسه وه؟ هغې ځواب ورکړ: مور دواړه يو ځای را روانې ؤ، ناڅاپه يو د تورو ښيښو موټر راته ودرېد دوه کسان رابښکته شول، وسله هم ورسره وه زما له خور يې لاسونه تاؤ کړل دوهم کس په خوله لاس ورکېښود، موټر ته يې واچوله هغې ډېره هڅه وکړه، چې چغې ووهي ځان خلاص کړي؛ خو برمه کوونکو کلکه نيولې وه؛ خوله يې وربنده وه. کسانو اوربزوونه وهلي وو د خور په پورته کېدو کې مې، د يوه کس څېره وليده خو ومې نه پېژانده. رڼا ماشومه نوره هم سينې ته نږدې کړه؛ په مخ يې ښکل کړه ورته ويې ويل: که هغه کس وويني، وبه يې پېژني؟

هغې په ماشومانه انداز وويل: هو پېژنم يې.

رڼا سمدلاسه د اړوندې حوزې امير ته زنگ وکړ د پېښې تفصيل يې ترې وغوښت، خو د حوزې امير له پېښې ناخبري وښوده ورته يې ويل: ته چې کومه پېښه يادوې، دلته نده واقع شوې او که شوې هم وي نو مور ته يې په اړه چا راپور نه دی راکړی. خو رڼا يې په لنډ ځواب او د ځان خلاصولو په دې پلمه په غوصه شوه ورته ويې ويل:

داسې څنگه کېدای شي، چې تاسې د يوې پېغلې زده کوونکې له تېستولو او بيا وژلو ناخبره ياست؟ حال دا چې دا پېښه ستاسې له حوزې سره نږدې شوې وه.

- رڼا جانې! مور څه ډول خبر شو، مور ته په دې اړه چا عريضه نده کړې، چې پلټنه مو کړې وای.

- که څوک تاسې ته عريضه ونه کړي بيا تاسې کوم اجرات نه کوئ؟ تاسې کوم مسؤليت نه احساس کوئ؟ تاسې د هغه چا په فکر کې نه ياست، چې د هغوی له برکته تاسې د معاشاتو او امتيازاتو څښتن ياست؟

د حوزې امير چې د رڼا خبرو ته ځواب نه درلود ټليفون پرې کړ.

رڼا د وژل شوې زده کوونکې خور له ځان سره واخيسته، تر څو يې د حوزې امير ته بوځي او ورته ووايي، چې دغه ماشومه د تېستونکو له ډلې يو کس پېژني، تاسې بايد پلټنې پيل کړئ. هغې د دې موخې د تر لاسه کولو لپاره د حوزې دروازې ته ورسېده، دوه ساتونکي د دروازې مخې ته ولاړ وو، د رڼا موټر دروازې ته ورنږدې شو د يوه سرتېري په ليدو ماشومې په موټر کې چغې کړې، ويې ويل:

هغه کس چې زما خور يې موټر ته پورته کړه دغه سرتېری وو، هلته په عادي جامو کې ؤ، اوس يې دريشي کړې، رڼا د ماشومې په خوله لاس کېښود ورته ويې ويل:

غږ له خولې ونه باسې، نه داسې ووايي، چې دا سرتېری پېژنم، زه ژمنه کوم چې ستا د خور قاتل به برملا کوم او هغه ته به سزا ورکوم، خو اړينه ده، چې خوله چپ ونيسې، تر څو دوی شک وانه خلي. رڼا د ماشومې په سرلاس راکش کړ د هغې سترگو ته يې په ځير، ځير وکتل ورته ويې ويل:

ته همدلته کېښېنه، زه وربښکته کېرم تر څو له دوی سره وغږېرم؛ ماشومې د هو په دود سر وخواځاوه، رڼا له موټره بښکته شوه، هغې لاڅو گامه نه ؤ اخيستي چې کوچنۍ ماشومې يې هم تر شاه قدمونه تعقيب کړل. رڼا د هغې د قدمونو ترپا

واورېده، له گوتې ونيول شوه په شاه يې راوکتل په ماشومې يې نظر ولگېده د هغې غږ يې واورېد، ورته ويې ويل:

زه هم درسره ځم، رڼا ماشومې ته ور ټيټه شوه هغې ته يې په غوږ کې وويل: راسره لاړه شه خو پام دې وي، چې کوم ليونتوب ونه کړې او غږ دې له خولې راونه باسې. د حوزې په دروازه کې ولاړ سرتېري، چې په ماشومې سترگې ولگېدې، ژر يې له غاړې په تاؤ گولي بند کې خوله او پوزه پټه کړه، رڼا هم نوموړی سرتېري وليد، چې د ماشومې په ليدو يې د څېرې پټولو هڅه وکړه، سرتېرو ته په رسېدو رڼا ځان وروپېژاند او له امير سره د ليدو غوښتنه يې ځينې وکړه. مخ پټي سرتېري ورته وويل: دلته منتظر شئ؛ زه امير صيب ستاسې له راتگه خبروم، هغه د امير خواته لاړه رڼا يوې گونبې ته کېناستله، پاتې سرتېري له رڼا پوښتنه وکړه:

خورکې! خير خو ؤ، څنگه راغلي ياست؟

- خير چيرته دی وروړه! درې ورځې وړاندې د دې خوارکې ماشومې بله خور، چې د لسم ټولگي زده کوونکې وه وتبستول شوه، نن يې جسد پيداشوی اوس د څېړنو لپاره په روغتون کې ده، بيا يې مخ بل طرف ته واړاؤ، ويې ويل:

د حوزې په سل مټري کې دومره لوی جرم ترسره کېږي، خو تاسې يې مخه نه نيسئ، مخنيوی خو لا لويه خبره ده له پېښې خبر هم نه ياست، له دې مالومېږي، چې تاسې هم ورسره شريک يی.

سرتېري يې خبرې واورېدې، ترڅه مسکا يې وکړه، رڼا ته يې وويل:

خوري! ته په حقه يې ما دې خبرې واورېدې، خو زما د لاس گوتو ته وگوره وينې، چې د يوه لاس گوتې هم يو شان نه وي؛ مور دا منو چې زموږ لمن هم له بدو خلکو خالي نده ده، خو دا په دې مانا هم ده، چې ټول بد خلک يو، د ځينو په کړنو په ټولو پوليسو همدا تور پورې کول به، له انصافه لرې وي.

- زه درسره سل په سلو کې موافقه يم، جرم فردي عمل دی، هغه که په هره طبقه کې وي او په دې اعتراف کوم، چې په ټولو يې اطلاق انصاف نه دی.

سرتېري د رڼا لور ته نږدې شو، هغې ته ويې ويل:

خوري! زه دې درك كوم، له خبرو دې څرگندېږي، چې يوه خواخوږې بڼه يې، له دې وړې بې كسه ماشومې سره دې همدردي خوند راكړ؛ مور په خپله ټولنه كې داسې كم خلك لرو، چې له تمې پرته او د خپل ايماني مسؤليت له مخې يو نيڪ كار تر سره كړي، په ټولنه كې د ستا په شان د خلكو ډېر كمى احساسوو، راته بنكاري چې ته يوه ايماندازه خبرياله يې. زه ستاسې ته د پېښې په اړه له يوه رازه پرده پورته كوم، خو شرط به دا وي، چې راز به راز وي.

رڼا له خپله خايه پاڅېده، د سرتېري په لور يې څو ارام قدمونه واخيستل، هغه ته يې په ځير ځير وکتل ويې ويل: زه ژمنه كوم، چې ستا خبرې به له ماسره محرمې وي، يوازې كه يې اړتيا شوه نو ستا په اجازه به يې په محكمه كې څرگندې كړم.

- سمه ده زه درسره موافق يم، كه محكمه كې اړتيا شوه نو زه او زما د راز ملگري حاضر دي، چې خپله شاهدي ووايي؛ ځكه چې مور دلته وجداناً نارامه يو.

- راځه موټر كې كښېنو كه هغه بل سرتېرى راشي بيا مور خبرې نه شو كولى، هغه د رڼا خبره ومنله په موټر كې د كښناستلو نه، وروسته سرتېرى وويل:

امير صيب اوس هم دننه د شرابو محفل جوړ كړى، هغه سرتېرى چې ور ننووت د پرې ملگرى يې دى.

هغه زده كوونكې نجلۍ، چې ته يې يادوې ما په خپلو سترگو وليده، چې د اميرصيب كسانو موټر ته پورته كړه د هغې چغې مې اوس هم په مغزو كې انگازې كوي، سترگو ته مې درېږي، خو دوى هيڅ زړه سوى پرې ونه كړ. هغه يې وتښتوله. دوى د ميلمستون په نوم ځانگړى ځاى لري، هلته نجونې وړي بيا د راز د نه افشا لپاره له اختطاف شوې كس ژوند اخلي؛ هغه خبرې اوږدې كړې، رڼا يې خبرې له ثبت سره يو ځاى په غور اوږدې، هغه وويل: همداسې يې ضميره خلك د نظامي يونيفورم څخه ناسمه گټه اخلي، خپلې ناولې موخې پرې خړوبوي، رنگه هم د ټولو هم مسلكه بده وي.

سرتېري غوښتل نورې خبرې هم وکړي؛ خو هغه بل سرتېري له لري پرې راغږ کړ؛
 راشه امير صيب دې غواړي، دغې مېرمنې ته ووايه چې امير صيب ميټينگ لري
 اوس وخت نه لري بل وخت راشي.

رڼا يې په غبرگون کې سر وخوځاوه، په خوا کې له خواخوږي سرتېري يې مننه
 وکړه، هغه ته يې هم د تلو اجازه ورکړه.

رڼا نوره د هغه روغتون په طرف روانه شوه، چې د پېغلې زده کوونکې جسد پکې
 ايښی وو.

له لنډ مزل وروسته هلته ورسېده، له ډاکترانو يې د هغوی د پلټنو له مخې د هغې د
 وژنې لامل پوښتنې پيل کړې.

هغوی وويل: په زده کوونکې جنسې تېری شوی، له هغه وروسته وژل شوې، د دې
 خبرو په اورېدو رڼا نوره هم غمجنه شوه؛ د حوزې له امير نه يې د غج اخيستو
 ځواک په وجود کې په څپو شو.

سترې ستومانه د شپې اته بجې د کور په لور روانه شوه په لاره کې يې لومړی ماشومه
 خپلې کورنۍ ته وسپارله، وروسته يې ځان خپل کور ته ورساوه.

مخکې له دې چې د خوب کوټې ته لاړه شي مور ته ورغله، هغې لومړی ښه
 وښکځله بيا يې ورته وويل:

دا وخت دی چې ته راځې؟ ته دا توره شپه وگوره او ستا راتگ وگوره. ته دا شرايط
 نه وينې، چې هره ورځ له خلکو سره څه کېږي؟ تښتول، وژل او بې عزته کول
 زموږ د ټولنې معمول ندي او که ځواب دې هو وي نو ولې دومره ناوخته راځې؟

په رڼا لا هم د خفگان وزرې غوږېدلې وې، نرمه مسکا يې وکړه، ويې ويل:
 مورې!

ستا دعاوې ما نه فولادي ديوال غوندې دي، له ماسره ستا دعاوې دي، هيڅ څوک
 به ماته زيان ونه رسوي، خپل دسمال يې د مور په مخ راکش کړ بيا يې ماچ کړه،
 ورته يې وويل:

سبا ته يو لوي کار کوم، يو لوی اقدام کوم په يوه خطرناکه سره کرښه پښه ږدم، خو
 مورې! ته دعا راته وکړه چې په دې کار کې بريالی شم.

- د څه شي لوی کار؟ څه ډول سره کرښه لورې!! ته څه کول غواړې؟ د کوم گواښ سره بیا ځان مخامخ کوي؟. رڼا لنډه مسکا وکړه ويې وويل:

مورې! هيڅ داسې کار نه کوم، چې گواښرنده وي، خو په هر واره او لوی کار کې ستا دعاوې زما لپاره د بريا دروازې پرانيزي. مور يې د خبرې اورېدو سره سم لاسونه لپه کړل، رڼا ته يې په دعاؤ پيل وکړ ويې ويل:

لورې! خدای دې لکه ابراهم ع په اور او اوبو کې وساته؛ خدای ج دې لکه يونس ع د ماهي په گېډه کې له خطر وژغوره، خدای دې بری درکړي، خدای دې د هر مظلوم د مظلوميت اواز کړه، خدای ج دې د هر خاين په وړاندې له ملت نه، د دفاع په خاطر لکه سپر وگرځوه.

زما دعاوې لـــــــه تـــــــاسره دي لـــــــورې!.

رڼا د مور په هره خبره لکه بېټری چارج کېده، انرژي يې اخيسته، همت يې پيدا کاوه، هغه زړه نازړه توب يې له منځه لاړ، چې سبا به د يوه قدرت مند واسطه دار حکومتی مامور د خيانت د ښکاره کولو په وړاندې د راپور له جوړولو منع کوله. رڼا له مور ه رخصت واخيست، په خپله خونه کې يې د راپور په جوړولو پيل وکړ؛ ټوله شپه يې د هر اړخيز راپور په جوړولو تېره کړه او بالاخره يو بريالی راپور يې چمتو کړ.

سهار شو، د دوهمې حوزې امير له شاتو، پښير، هگيو او شيدو ډک دسترخوان سره د سهار ناشتې ته ناست ؤ، چې تلویزون کې خبرونه پيل شول.

د خبرونو سرټکو ته غوړ شو.

ناڅاپه يې د ټلوېزون په سکرين پر خپل تصوير سترگې ولگېدې. وياند وويل: په سيمه کې د تبتونې او ډار اچونې پېښې زياتې شوې دي، چې خلک يې په تشویش کې اچولي؛ نن د هغې تبتول شوې او بيا وژل شوې زده کوونکې څرک ولگېده، چې درې ورځې وړاندې د مکتب په لاره نادرکه شوې وه. د ځوانې مرگې زده کوونکې په اړه د افغان رسنيز دفتر مرستيالې رڼا داسې اسناد او شواهد موندلي، چې د تبتول شوې نجلی په تبتولو کې د دوهمې حوزې امر لاس درلود. د طب عدلي ازموينو وښوده، چې لومړی پر نجلی جنسي تېری شوی او بيا وروسته وژل شوې. د دې خبرې په اورېدو، امير ټکان وخور احساساتي شو، په لاس کې ريمونټ

يې په ځمکه وويشت، جيب ته يې لاس کړ تليفون يې راوبښکه؛ رڼا ته يې زنگ وواوه، ورته ويې ويل:

اغلي رڼا! دا زه دې تلویزون په شیشه څه گورم؟ تا د کومې عقدې له مخې دا کار کړی؟ تا زما په وړاندې په کوم جرئت دومره لويه دسيسه جوړه کړې ده؟ ته مانه پېژنې، چې په ارگ کې مې ورور د رئيس جمهور ارشد مشاور دی، زه دلته په خپل زور راغلی يم، وزير داخله هم زما دنده نشي ځنډولی، زما له زور او زرنه، نا خبره زما سره سر وهي، تا په دې کار سره د اور سره لوبه پيل کړه؛ زه درسره ژمنه کوم چې د دې کار سزا به درکوم، ته ما نه پېژنې، کمرې او مايکونه به دې سر ته کېږدم، زه درته خبر داری درکوم، چې دغه سودا به درته ډېره قيمته پرېوځي.

رڼا د حوزې د امير په خبرو نری مسکا وکړه ورته ويې ويل: دا سمه ده چې ته زورور يې تبستونه، وژنه او د عزت لوټونه ستا دنده ده او په دې خبرو سره دې زه نوره هم ډاډه کړم، چې ما کومه تېروتنه نده کړې، مجرم مې په ريستوني ډول پېژندلی، ما سمه لاره غوره کړې دا چې ته ما په مرگ گواښې، زه له دې خبرو نه ډارېږم؛ ځکه چې زما ژوند ستا په لاس کې نه دی، زما د ژوند پرېکړه بل څوک کوي، ترڅو چې هغه زما په اړه د مرگ پرېکړه ونه کړي زما يوه ويسته هم څوک نشي زيان منولی، یاد لره، چې ما په دغسې اخطارو نه شي ډارولی او نه داسې اخطارونه زما لپاره نوي دي، چې ټکنی مې کړي، زه ورسره عادي شوی يم.

- په تمه اوسه، زه د اخطار د تکرارولو عادت نه لرم او ډاډه شه، چې زه په دې اړه چې نه پاتې کېږم. هغه نور تليفون پرې کړ؛ رڼا هم سوږ اسويلی وويست له ځان سره يې وويل: اخځ هېواده کوم ټپ دې وگنډم؟ کومه بدبختي دې وژاړم، کومې نيمگړتيا ته دې وځورېږم؟ چيرته، چې خودسري وي هلته مسوؤلانه دنده څومره ستونزمنه وي، بس خدای ج دې جوړ کړه هېواده. رڼا په دې فکرونو کې ډوبه وه، چې د دروازې ټک، ټک يې د سوچونو لړۍ پرې کړه؛ د دروازې ساتونکی يې راننوت، ورته ويې ويل:

د ملي امنيت کسان راغلي دي، له تاسره گوري. هغې ځواب ورکړ: ورته ووايه دننه راشئ.

هنوی دې رڼا دفتر ته ور نه وتل ، د رڼا په دفتر کې د هغې مخې ته کېناستل ، و
يې ويل :

موږ ستا د سهارني راپور جزیات غواړو؟

رڼا دواړه له نظر تېر کړل ، له ونې دنگ بڼایسته رنگي کس ته يې وکتل گرد مخ
اوږدې پوزې او شنو څرخو سترگو يې جلا جذابیت درلود ، ورته ويې ويل : زه به له
اسنادو سره يو ځای جزیات درکړم ؛ خو دا څه کوئ؟

د پتې دندې پوليس وويل :

که اسناد د باور وړ وي ، موږ کولی شو د حوزې امير ونيسو ، عدلي او قضايې ارگانونو
ته يې وسپارؤ .

- خو هغه لوبې ، لوبې خبرې کوي ، وايي چې ارگ مې خپل دی ، وزير
داخه مې هم نه شي لرې کولی .

- اغلې رڼا ! زه هم ستا غونډې د دې خاورې زيمه وار بچي يم ؛ زه د چا زور
او زر ته نه تسليمېږم ، ماته د قانون په وړاندې زورور هيڅ دي ، اوس د
زور او ټوپک وخت په ختمیدو دی ، دلته قانون دی له قانونه هيڅوک
لوړ نه دي .

رڼا چې له ونې د دنگ سړي خبرې واورېدې ، په سترگو کې يې د هيله مندي
اوبڼکې را بيدارې شوې ، د خوښې اوبڼکې يې په گلابي غومبرو لارې وکړې ،
اوبڼکې يې پاکې کړې ، اسناد يې ورته وښودل ، ثبت شوی غږ يې هم ورته وسپاره د
وژل شوې زده کوونکې ، ماشومه خور يې هم ورته راوغوښته ، هغې هم شاهدي
ورکړه ، چې د حوزې د امير يو ساتونکي يې د خور په تښتولو کې لاس درلود ، چې
هغې حوزې ته له راتلو وروسته هغه پېژندلی وو .

د پتو دندو پولسو ته اسناد د دې وړ شول ، چې د حوزې امير ونيسي ؛ خپل اجرايه
ځواکونه يې راوغوښتل ، حوزه يې محاصره کړه امير صيب زلمی يې له خپلې ډلگۍ
سره يو ځای موټرو ته پورته کړل .

دا صحنه د افغان رسنيز مرکز يوه خبريال ثبت کړه ، ماښام بيا د رڼا په اتلولي د امير
زلمي د نيولو او بندي کولو خبر خپور شو .

شاپور، چې ډېر به په خپل دفتر کې نه وو، زياتره وخت په خپل تجارت بوخت وو؛ ماښام په اطاق کې ناست وه، د شنه چای پياله يې هم تر څنگ وه، ټلوېزون ته يې کتل، چې د رڼا خبر خپور شو.

هغه خبر، چې د يوې حوزې امير يې له کبله د زندان تر بريده ورساوه. هغه مسکې شو، له ځان سره يې وويل: رڼا! درباندي وياړم، ته هغه څه کوي چې زما خوښېږي، ته مې ځکه خوښه يې، چې تل زما د زړه کارونه کوي. ټليفون يې راواخيست، رڼا ته يې زنگ وواکه؛ هغې ته يې د سلام ويلو وروسته وويل: دا هېواد ډېر کار ته اړتيا لري، ډېرو قربانيو ته اړتيا لري، چې دغه قربانيو ته هر څوک بدبختانه، چمتو نه دي. که مور د گوتو په څېر ستا غوندي څو رڼاگانې ولرو؛ نو د هېواد دا تياري به له منځه لاړې شي، ظلم به پای ومومي، د چا حق به تر پښو لاندې نشي، څوک به جرئت ونه کړي، چې له قانون نه، سرغړونه وکړي. رڼا چې د شاپور له خولې خپل داسې مسلسل صفت واورېده حيرانه شوه، ويې ويل: دا دومره صفت د څه لپاره؟

- رڼا ستا راپور مې واورېد، تانن ډېر لوی کار ترسره کړی، نن دې د يوې مظلومې پېغلې د معصومو وينو غم وخور؛ د هغې غچ دې واخيست، د هغې روح دې آرام کړ، هغې ته دې عدالت وغوښت، له دې کار سره دې د څومره نورو کسانو ژوند ته گواښ محوه کړ. د هغې د بورې مور د دروند غم پيټي دې کم کړ؛ د هغې په سينه کې په بل اور باندي دې اوبه واچولې. اغلې رڼا! مننه، چې ته له مور سره کار کوي.

رڼا يې په خبره وځنډل، ورته ويې وويل: رئيس صيب! زه کار کوم تاسې پيسې راكوی؛ نو مننه دڅه لپاره؟

- ماته نور رئيس مه وايه، ته نوره د رسنيز دفتر مشرۍ يې، زه دې له کاره راضي يم، زه هسې هم په تجارتي کارونو بوخت يم، دا مسؤليت نور تاته در سپارم ته، چې څه کوي خپلواکه يې نوره اړه نه يې په لوړو پرېکړو کې له ما مشوره وغواړې. ما رسنيز دفتر د همدې لپاره جوړ کړ، چې خلکو ته په همدې سپېڅلي مسلک کې ريښتوني خدمت وکړم، خو تر دې دمخه بريالی نه وم؛ ځکه زه په خپلو تجارتي چارو بوخت وم، نور به مې چې

ددې کار لپاره گمارل نو، هغوی به خپله شپه تېروله، هېڅ کس مې ستا غوندې مسؤلیت پدیره ونه مونده. ته زموږ دفتر ته خدای ج داسې یوه ډالی ورکړې، چې موږ یې له ډېر پخوا تمه درلوده.

- له زنگ سره دې لومړۍ وډاره شوم مال هسې نه، چې د راپور په لیدو را باندې په قهر شوی نه یې، خو ښه وو خبره سرچپه شوه تا زه لا تشویق کړم، ماته مو همت راکړ، زما حوصله مو را زیاته کړه، زه درنه خوښه شوم او زه درته ډاډ درکوم، چې زه به خلکو ته خبریالي وښیم، چې خبریال څوک دی، څه رسالت لري، څومره اغېزمن او ارزښمن دی.

- رڼا جانې! له تا سره چې په تلیفون په خبرو بوخت یم، یو بل مسلسل زنگ راځي، له تاسره بیا خبرې کوم، زه به دې تلیفون ته ځواب ورکړم چې ولې دومره په عذاب دی، دا څوک دی او څه وایي؟ هغې په سمه ده ویلو سره اړیکه پرې کړه.

شاپور تلیفون اوکې کړ، ورته وویل شول:

شاپورگيه! له ځانه دې لوی کارونه پیل کړي، سړی له خپلې بړستې سره پښې غځوي ته نه پوهېږي، چې ماسره سر وهل سړی له سره خلاصوي، کوما ته یې بیایي او زیاتره وخت یې چاره د بې هوښي په حالت کې له خاورو لاندې کور ته ځي، دې دایمي خوب ته لکه، چې ستا هم اشتها شوي؟

شاپور، په حیرانتیا سره وویل: لطفاً ځان راوپېژنه؟

- د رئیس جمهور مشاور یم.

- نو زما یې څه چې مشاور یې او دا دومره غوصه په څه یې؟

- زما ورور ته مو دسیسه جوړه کړه، هغه مو زنداني کړ، هغه مو د تورو تمبو شاته وغورځاوه، هغه د ورځې په لس گونو زره پیسې پیدا کولې، افغانی هم نه بلکې ډالر، خو ستا د یوې خبریالې له لاسه مو دا هر څه له خولې ووتل. ورور! مې بندي شو خدای ج خبر، چې کله به خلاصېږي، زما شناخت هم کار نه کوي؛ ځکه رسنیو یې خبر خپور کړ، څوک راسره مرسته هم نه کوي.

- نو زه څه خدمت کولای شم، مشاور صیب!؟

- زه پوهېږم، چې د راپور په جوړولو او خپرولو کې ستاسې د مرستيالې لاس و، که هدايات ستاسې وي هم راته يې واضح کړئ او که هغې په خپل سر دا کار کړی وي، هم راته يې څرگنده کړئ؟

ځکه چې موږ وخت نه لرو، او نه نور خپلو هلکانو ته قناعت ورکولی شو

- هلکان دې غواړي څه وکړي؟

- هغه به داسې څه وکړي، چې ټولو خلکو ته به عبرت شي، خلک به پوه شي، چې له موږ سره ځان بندول څه مانا لري او پای يې څه وي.

د مشاور خبرو د شاپور احساسات راوپارول خوا و شايې وکتل ريموت يې را واخيست د ټلويزون اواز يې ټيټ کړ ويې ويل: مشاور صيب! زموږ په رسنيز دفتر کې رئيس، مرستيال، منشي او خبريال نشته ټول لکه د يو وجود په شان يو، راپور رڼا خپور کړی، په رڼا لاس پورته کول په ما لاس پورته کول دي او په ما لاس پورته کول د هر چا کار نه دی. هر غل، د ملت په ژوند لوبې کونکی، ځان، شراب خور د دې جرئت هم نه لري چې موږ ته پورته وگوري؛ ځکه هغه بې ضميره، بې ويجدانه، د يوې با شهامته، ايمان دارې، خدای پرستي او په هېواد ميينې خبريالي په وړاندې کله د کوم غبرگون جرئت لري؛ که دوهم ځل دې ټليفون وکړ، مشاوريت به دې سرته درته کېږد، ما دې ټولې خبرې ثبت کړې، زه به دې يو لحاظ وکړم، چې رڼا ته به يې نه ورکوم، کله سبا په ټلويزون کې درباندي گړدی مېز جوړ کړي، ستا په تن کې به دا شته کالي هم درنه وباسي، له وروړه خو دې د حوزې اميريت لار، ستا مشاوريت به هم له عزت سره يوه ځای درته په يوه غيران کړي.

مشاور ټليفون پرې کړ.

))))))))))))))))))

د مليحي خور هم د رڼا د زړورتيا کيسه له ټلويزون، نه کتلې وه، د راپور له ليدو وروسته مليحي ته راغله، په خوا کې ورسره کېناسته، ورته ويې ويل: هغه رڼا نه ده.

- کومه رڼا!!

- هغه، چې له تاسره يې جنگ کړی و.

- بڼه! نو:

- هغې پرون د دوهمې حوزې امير چې زورواکي ؤ، د هيڅ چا پروا يې نه درلوده، په بندي خانې ننه باسه.
- ولې هغه کومه نظامې چارواکې ده، چې د حوزې امير بندي کوي؟
- نه، هغې د حوزې دې امير د فساد او انسان تبستونې راپور خپور کړ، شواهد يې هم موندلي ؤ، امنيه قومندانې اړه شوه، چې دې حوزې امير په دې شواهدو ونيسي.
- رڼا په دې کارو څه غواړي ثابت کړي؟ هغه يوه شيشکه ده، هغه يوه روحي ناروغه ده، هغه يوه کوډگره ده، چې زما کوژدن يې هم د خپلو کوډو په تمثلي کې راگير کړی دی، هغې په خپل راتگ سره زما له خاوندانه يوه نانځکه جوړه کړه، لومړی يې زما ورور له دندې پرې گوښه کړ، وروسته يې زما په وړاندې سپين سترگي وکړه، زه يې بې عزته کړم ويې وهلم او ان تر روغتوننه ورسېدم، خو مېرې په عوض د دې چې هغه ورتي او په دغه غير انساني کړنې سره هغه له دندې گوښه کړي، زما د تمې خلاف يې د هغې ننگه وکړه، زه يې ورتلم، زه يې ملامته کړم، نور دا حالت نه شم زغملی، مور ته مې ووايه: زه له فراغته مخکې واده کوم؛ ځکه هغه کوبښ کوي زما خاوند له ما خپل کړي، مور دې د شاپور له کورنۍ سره خبرې وکړي.
- خورې! ستا فراغت ته څلور مياشتې پاتې دي، لږ حوصله ولره، ته چې څه ډول فکرونه کوي دا هسې شيطان په ذهن کې دراجوي. دا زموږ د کورنۍ پرېکړه وه، چې واده به ستا له فراغته وروسته چمتو کوو، زه اوس څه ډول دوی ته قناعت ورکړم؟
- خورې! ته هغه څه نه گوري، چې زه يې گورم، ماته مې له پوهنتونه، ژوند غوره دی، يو سمستر له واده وروسته هم ويلي شم، خو که د شاپور په زړه کې يو ځل هغې شيشکې ځای ونيو بيا نو زما ژوند تبا کېږي، هر څه مې له لاسه ځي، زه نه پرېږدم، چې ژوند مې تبا شي.
- د مليحې خور چې بله د خلاصون لاره نه درلوده د هو په دود يې سر و خوځاوه ويې ويل: سمه ده، زه به خپله هڅه وکړم.

»»»»»»»»»»»»

شاپور ته د مشاور له زنگه نيم ساعت نه و تېر شوی، چې تليفون شرنکار يې د غوړو پر دې يو ځل بيا په اهتزاز راوستې، د تليفون په سکرين يې وليدل، چې مشاور بيا زنگ وهلی؛ شاپور د اوکې بټن په کېکاڼلو سره په غصه ناکه لهجه، وويل: مشاوره! ما درته وروستی خبرې کړې دي؛ نور دې د خبرو لپار څه نه لرم زه ستا له دې مقامه نه ډارېږم، لاس دې خلاص توره دې ازاده، ستا موقف تاته لوړ ښکاري، موږ ته د خدای ج له مقامه وروسته هيڅ هم لوړ نه ښکاري، خبر اوسه.

مشاور د شاپور د تمې خلاف لکه مړ شوی اور تودوخه نه درلوده، ويې ويل: وروره! رڼا ليونۍ ده. ما د هغې په اړه مالومات واخيستل، هغه ځان د خلکو نماينده گڼي، د خلکو په مينه کې دومره غرقه شوې چې د ځان په کيسه کې هم نده. زه له دې خبرې تېر يم، زما ثبت ورنه کړې، که ور دې کړ پرته له ځنډه به يې نشر کړي، زه درسره کار نه لرم؛ خو له دې پس دې له موږه هم تېره شي.

شاپور يې په خبره وخنډل او بيا يې وويل:

څه سمه ده مشاور صيب! نور يې تليفون پرې کړ.

رڼا د دفتر د کارونو د لا پياوړتيا لپاره پرېکړه وکړه، چې په ولايتونو کې له خپلو ژورنالستانو سره ناسته وکړي او هغه سپارښتنې ورته وکړي، چې د ژورنالېزم د اصولو په مراعتولو خپلې دندې پر مخ بوځي.

اداري مدير ته يې د ناستې جوړولو سپارښتنه وکړه.

سبا سهار د دفتر په لور په هغه لاره برابره شوه، چې څو ورځې وړاندې د يوې بې وزلې کونډې زده کوونکې لور تبتول شوې او وژل شوې وه؛ د هغې کور ته په رسېدو سره يې موټروان ته وويل: وروره! موټر ودروه.

هغه وويل: خير خو دی اغلي رڼا!!

- دلته د هغې کونډې مورکۍ پوښتنې ته ورځم، د چا چې څو ورځې وړاندې لور شهیده شوې وه. رڼا له موټر ښکته شوه په گړنديو گامونو يې د کونډې مورکۍ د کور په لاره لار لندوله؛ شاته يې وکتل دوه کسان چې اوربوزونه يې وهلي و له شاه ورپسې و؛ رڼا لنډ وخت وروسته د هغې کونډې د کور دروازې ته ورسېده، خو په شاي يې هم د سترگو له کونجو

راکتل، تر څو د هغو کسانو په موخه پوه شي، چې له شاه ورپسې را روان دي. رڼا مخکې له دې، چې دروازه ټک، ټک کړي د ضربه يي مرميو نښه وگرځېده په دوړو کې پټه شوه لوړه تنه يې لکه برغند چنار په دروازه ور ولوېده، دروازه هم د رڼا په ور لوېدو خلاصه شوه، په کور کې کونډه ميرمن چې په برنډه کې ناسته وه، وېرېدلې سترگې يې له دروازې سره نښلولې وې، د رڼا په ليدو په چابکو قدمونو راپورته شوه رڼا يې حويلی خوا ته کش کړه، لومړی يې خلاصه دروازه وټوله وروسته يې رڼا په غېږ کې ونيوله، هغې فکر کاوه د ضربه يي مرميو له کبله به د رڼا په چنار ځواني د بڅی مرميو تپونه ويني، هڅه يې کوله د مړې رڼا سترگې د ځنګدن پر وخت ور پټې کړي؛ خو د هغې د تمې خلاف رڼا لکه زغره وال سپاهي روغه رتمه په نظر ورغله. د رڼا په گرد سپورمې ډوله مخ باندې يې لاس ور تېر کړ، گردونه يې ترې پاک کړل، د يخو اوبو څاڅکي يې د هغې پرمخ ور وغورځول، پر مخ يې نرمې نرمې څپېرې ورکړې رڼا تورې بڼه ورې سترگې راپورته کړې، يوه او بل اړخ ته يې وکتل.

کونډې مورکې چې د رڼا غږېدلې سترگې وليدې، په شونډو يې د خوښي مسکا خپره شوه، ورته ويې ويل: رڼا لورې! ته ښه يې؟

- هو زه ښه يم؛ خو نه پوهېږم ولې يې هوبڼه شوی يم؟

هغې رڼا راپورته کړه، له لاسه يې ونيوله؛ رڼا سپين کالي اغوستي ؤ، ټيکری ترې لويدلې ؤ، هغه لږ نوره هم په خود شوه خان ته يې پام شو، ژر يې پرونی را واخيست، خو پر پروني يې د قلمي گوتو سرې نښانې وليدې، خپلې منگولې ته متوجه شوه ورغوې يې له وينو ډک او سوری وليده له کونډې مورکې يې خپل ټپ، پټ کړ تر څو هغه وارخطا نشي، له هغې سره روانه شوه تر برنډې يې ځان ورساوه.

د دوی له کېناستو سره سم بهر شور شوه، دروازه وټکېده، غږ وشو دروازه خلاصه کړئ، ژر دروازه خلاصه کړئ!. رڼا له ځان سره وويل: لکه، چې تقدير دې نوره په دې ځمکه پاتې کېدل نه غواړي؟ لکه، چې دانه دې ختمه ده، په لومړې حمله کې خدای وساتلې، خو اوس نه ژغورل کېږي. مور،

کوچني ورور او دوه خویندې يې سترگو ته ودرېدې د هغوی د راتلونکي لپاره پښې او لاسونه پسي مړه کېدل؛ شاپور يې فکر ته ورغی، ژر يې ټلېفون را واخيست هغه ته يې زنگ وکړ، ور ته ويې وويل:

زما د ژوند وروستی شېبې دي، هيله ده زما د کورنۍ خيال وساتي؛ ځکه هغه نور له خدای پرته څوک نه لري.

- له تا مخکې دې زه مړ شم، زما ژوند دې هم خدای ستا کړي، ستا د کورنۍ لپاره خو زه يم که ته مړه شې زما لپاره به څو ک وي.

- شاپوره! د ټوکو وخت نه دی زه محاصره يم په رغوي او مې مرمۍ خوړلې دي، اوس حمله کوونکي د دروازي تر شا ولاړ دي، وايي دروازه را خلاصه کړئ.

شاپور چې د رڼا د زخمي کېدو خبره واورېده اور پرې بل شو په بېرې يې وويل: دروازه خلاصه نه کړئ، ادرس راکړه زه په لسو دقيقو کې در رسېم. کونډه مورکۍ د دروازي تر شاه ودرېده غږ يې وکړ؛ ظالمانو له مور څه غواړئ؟ تاسې نه شرمېږئ، چې د يوې مېرمنې شاه مو نيولې؟

له بهرې غږ وشو: مورې! زه د رڼا موټروان يم، ټوپک وال وتبېدل په موټر سايکل سپاره وه، دروازه را خلاصه کړئ، ما موټر د دروازي مخې ته درولي؛ رڼا څنگه ده؟ که ټيبي وي، چې ژر يې روغتون ته ورسوو.

هغې ځواب ورکړ: لږ شرم وکړئ، په دې درواغو نه شرمېږئ؟ لارښی، د کوم نارينه سره وجنگېږئ، د ځان غوندې زورور وگورئ، تاسې د دې تور سرې، نه څه غواړئ؟

رڼا حيرانه ناسته وه د مرميو کړسا يې غوږونه کاڼه کړي وو، غږ يې سم نه اورېده. شاپور د رڼا موټروان ته زنگ ووايه، له هغه يې د ادرس غوښتنه وکړه هغه ورته ادرس ورکړ، د شاپور موټر په پاخه سړک، نور موټر داسې پرېښودل لکه هغوی، چې په خامه کې روان وي او يوازې ده ته يې پوخ سړک په واک کې ورکړی وي، لکه جيت الوتکه له هر کتونکي د سترگو په رپ کې پنا کېده.

لس دقيقي لا نه وې پوره شوې چې شاپور د رڼا ځای ته ورسېد، له موټر وانه يې پوښتنه وکړه: ته ولې لکه بوت ولاړ يې رڼا تپي ده او ته بېغمه او بې مسوليتته منتظر يې

- د کور خاونده دروازه نه را خلاصوي، وايي: تاسې ټوپک واله ياست، په مور باور نه کوي او نه مور قناعت ورکولی شو. شاپور دروازه په لغته ووهله له هغه خوا يې غږ واورېده، چې دروازه ماته هم شي مور يې نه در خلاصوو.

شاپور ژر ټليفون را واخيست، رڼا ته يې زنگ وکړ، ويې وويل: رڼا جانې! مه وراخطا کيږئ زه د دروازې مخته ولاړ يم، ستا موټروان هم راسره دی؛ دلته هيڅوک نشته بېره وکړئ دروازه راخلاصه کړئ.

هغې کونډې بڼڅې ته د دروازې د خلاصولو اشاره وکړه، دروازه خلاصه شوه، شاپور وارخطا کورته دننه شو، تر رڼا يې ځان ورساوه هغې ته يې بنکته او پورته وکتل، بيا يې د هغې د لاس تپ ته پام شو، د هغې په نازکو سپينو لاسو يې د وينو ليکي وليدې، په سترگو کې يې اوبکې راغلي، په ژرغوني اواز يې وويل: شکر، چې بيا ځلې له مرگه خدای بچ کړې، ته به يا مړه کېدې او يا نه، خو په ما دې په ژوندوني مرگ وليد، هيڅ پوه نه شوم چې څه ډول راغلم او په څه ډول تر تا را ورسېدم.

- بس مه خفه کيږه، بلا وه برکت يې نه ؤ.
- سخت دې ورخطاکم تا، خو هيله له لاسه نه ورکوله او نه دې دومره ځان کمزوری ښوده، د وصيت په ويلو دې ما فکر وکړ، چې نوره دې شايد ژوندی ونه گورم.
- ما هم هيڅ فکر نه کاوه، چې زه به نوره د ژوند څکه کوم.

شاپور يې خبره ورپرې کړه ويې ويل: تا دې خدای ج نه وژني، خدای ج دې ډېر ژوند در کړي ستا اجل دې زما شي او زما ژوند دې هم ستا شي.

رڼا ټنډه تروشه کړه خبره پرې ښه ونه لگېده ځواب يې ورکړ: ستاسې ژوند په خپل ځای مهم دی.

- خو دومره نه لکه ستا.
- هغه څنگه؟
- ته يوازې د ځان او کورنۍ نه يې د دې ټول بېوزله ولس غږ يې، مور څوک يو؟ يوازې خوراک کوو، نور مو چاته خیر نه رسېږي، ته يې، چې د هر مظلوم لاس نيوی دې کړی، د هر جابر مخه دې نيولې او د هر بې وزله غږ دې پورته کړی.
- ته هم مهم يې، خپل ځان، خپلې کورنۍ او خپلې مېرمنې ته.

شاپور: اففففف

رڼا: ولې؟

شاپور: د هغې په اړه بيا درسره خبرې كوم، اول دا راته ووايه، چې دلته دې څه كول؟

- دغه کونډه ده نارينه اولاد نه لري، څو ورځې مخکې يې يوه پېغله لور وتبستول شوه او بيا ووژل شوه اوس يې پوښتنې ته راغلم، ما ويل څه د پوښتنې تر څنگ به ډاډ هم ورکړم، چې ستا د لور قاتل مو په سزا ورساوه، اوس هغه په زندان کې د تورو تمبو تر شا دی؛ خو مخکې له دې، چې تر دې مورکۍ ځان راورسوم، زما مرگ ته ترو ښکاريانو په مرميو کې پټه کړم، خو خدای ج لوی ساتونکی دی هغه د خپل ترحم په سوري کې وساتلم کنه زما بچ پاتې کېدل شوني نه ؤ، بلکې معجزه وه.

شاپور وويل: ستا ژوند خو خدای وژغوره خو زموږ نفس دې وکينښ، رڼا د هغه دې خبرې ناراحته کړه، په شاپور کې يې د نارضايت سترگې ونيوې ويې ويل: زه دومره پاملرنې ته اړتيا نه لرم.

په دې خبره د شاپور رنگ والوت، له خولې يې ځواب ورک شو خو دا چې دا نيمگړتيا يې احساس نه شی خبره يې په بله واړوله، رڼا ته مخاطب شو ويې ويل: درځئ روغتون ته څو کنه دلته به د وينې بهېدولو له لاسه مړه شي؛ وروسته به نورې خبرې وکړو.

رڼا يې روغتون ته وپورته، د هغې د چمبې تصوير يې واخيست، د چمبې دوه هډوکي د مرمۍ له وتو سره مات شوي ؤ او مټ کې هم مرمۍ له غوښې وتلې وه

ډاکټرانو يې هډوکي ورته سم کړل بيا يې وروسته ورته پانسما او گچ کړل ، ښه په ډاډ يې درملنه ترسره شوه کله يې چې حالت نورمال شو تر روغتون رخصت شول ؛ رڼا او شاپور په موټر کې کيناستل او د کور په لور يې حرکت وکړ ، دواړو په خپل منځ کې خبرې پيل کړې

شاپور وويل : نن رخصت يې کور ته دې زه رسوم ، سبا دې هم که حالت ښه نه ؤ مه راځه . :

- ته خو مې رئيس نه يې ، چې ماته رخصت راکوې ، زه په خپله بايد پرېکړه وکړم .

شاپور يې په خبره وخنډل بيا يې وويل : ښه ! وښه زما پام نه ؤ رئيسې صيب ! پرېکړه بايد ته وکړې نو اوس موږ رئيسې صيب ته په تمه يو ، چې څه پرېکړه کوي ، موږ پرې نيوکه نه کوو .

- زه دفتر ته ځم ؛ نن مې له ولايتونو خپل ټول ژورنالستان راغونښتي دي ، غوښتل مې ، چې جلسه ورسره ونيسم خو قسمت بل څه را مخې ته کړل پر وجود مې د ټپونو جوړيدل ليکل شوې ؤ ، په ځان دومره نه يم خفه ، چې ټپي شوې يم په خپلو خبريالانو مې خوا بده ده ، خوارکيان به څومره په عذاب شوي وي ، خير له وخت وروسته به جلسه ونيسو .

شاپور د دفتر په لور د موټر مخ واړاوه لږ شېبه وروسته دوی دواړه دفتر ته ورسېدل . د رڼا موټروان ، چې د مليحې د تره زوی ؤ د دوی له رسېدو نه وروسته ځان گوښه کړ ټليفون يې راواخيست ، مليحې ته يې زنگ وکړ هغې ته يې وويل :
مليحې ! سلامونه .

- : وعلیکم سلام ، څه حال دی ؟

- هيڅ حالت ښه نه دی .

- ولې ؟

- گوره مليحې ! زه ستا احسان نه هېروم ، زه دې دلته د مېړه په دفتر کې مقرر کړم ، ماته هيڅ چا دنده نه راکوله ؛ ستا له برکته اوس دلته معاش اخلم .

- اصلي کيسې ته راشه ! .

- خاوند دې سم کارونه نه کوي.
- ولې؟
- رڼا مرستياله يې اوس د دفتر رئيسه کړه؛ خاوند دې هغې ته ځان غواړي نږدې کړي، زه نه پوهېږم چې څه موخه لري.
- مليحه يې په دې خبره د مچۍ چيچلي انسان په څېر وسوځېده، تليفون يې پرې کړ.
- سم دستي يې رڼا ته زنگ وواوه، هغې ته يې وويل:
- دا چې ته يوه وحشي مېرمن يې او د خلکو په مرگ هم نه يې تړلې دا خومې درک کړې وه، خو دامې نه وه درک کړې چې په خپل مکر او فريب به زما له خاوند نه هر څه واخلي.
- رڼا ددې خبرې په اورېدو حيرانه شوه ويې ويل: تاسې د تليفون شمېره غلطه کړې، شمېره مو دوباره وگورئ.
- ما شميره نه ده غلطه کړې، زه د شاپور کوژدن يم، هغه پيغله چې څه وخت وړاندې دفتر ته درغلي وم او ستاسې د وحشي-کړنې له امله تر روغتون نه ورسېدم.
- رڼا يې په خبره وخنډل، بيا يې ورته وويل:
- ته ماسره څه ستونزه لري؟ نجلی! تېر ځل دې هم زما په شخصيت نا حقه تېری وکړ او دا ځل هم غواړي د خپل شیطاني فکر پنځونې دې په ما ومنې، اخير څه خبره ده؟
- دا پوښتنه بايد زه له تا وکړم، ته په کوم حق زما خاوند ته ځان نږدې کوې، غواړي يوه کوژده شوي سړي سره اړيکې جوړې کړې؟ فکر يې بدل کړې او د خپل ځان لور ته يې پام در واړوې، لږ شرم ولره؟
- رڼا يو خوا د تېرو درد په تکليف کړې وه او بل يې د مليحې سترې کوونکو خبرو نوره هم نارامه کړه ويې ويل: بخت دې دلته بيدار ده، چې نږدې راسره نه يې، کنه تېر ځل بد وضعیت به دې له ياده وتلی ؤ، زه ستا غوندې ناوليو فکرونو ته په ذهن کې هم ځای نه ورکوم، تر اوسه له ماسره دې ځان لپاره دا خيال هم نه دی پيداشوی، چې زه دې د يو چا په اړه فکر وکړم تر څو زما د ژوند ملگری شي دا خو لري خبره

ده، چې يو كوژده شوی کس خپل کړم، له تا سره شیطاني وسوسې دي، زه د داسې خبرو لپاره وخت نه لرم.

مليحه يې په خبرو لا زياته غصه شوه هغې ته يې وويل:

ښه نو داسې ده، ته دا راته ويلي شې، چې ستا په کوم لياقت زما خاوند تاته د دفتر

واکونه درکړل؟ ته پرون راغلي او نن د کومې وړتيا له مخې رئيسه شوې؟

رنا: گوره خورې! زه ستا دې يې هوده خبرو ته وخت نه لرم، ته د خپلې ستونزې

له خپل خاوند سره شريکې کړه، له هغه سره وغځيږه، له هغه نه وپوښته؛ ما په دې

مسلو کې مه دخيل کوي.

له دې خبرې وروسته رنا اړيکه پرې کړه

شاپور هم د رنا دفتر ته د هغې د حالت پوښتنې لپاره راننه وت.

سلام يې واچاؤ؛ خو رنا خواب ورنه کړ.

شاپور ورته وويل: رنا خیر خو دی سلام مې واچاؤ خو خواب نشته؟

رنا: حالت مې ښه ندي

شاپور: ولې؟

رنا: ستا دغه مېرمن، چې وي زما حالت به تر لیونتوبه ورسېږي.

شاپور: ولې، څه شوي؟

رنا: اوس يې تليفون کړی ؤ.

شاپور: څه يې ويل؟

رنا: مزخرفات

شاپور: سم ووايه، چې زه پوه شم.

رنا: تاته مې زړه بد شو.

شاپور: ولې؟

رنا: ته به راتلونکی ژوند ددې شكي، بدبيني او تاريخک فکره مېرمنې سره څنگه

تېروي؟

شاپور: نن يې لکه، چې بيا خپه کړې يې؟

رنا: ستا د مېرمنې خبرې زما نفس راتنگوي، ساه مې قيد کوي د خدای ج لپاره لږ

نصيحت ورته کړه! نوره دې ماسره غرض نه وهي.

شاپور: رڼا لطفا هغه څه ووايه، چې زما کوزدن درته وييلې؛ زه نه پوهېږم، چې څه شوي؟

رڼا: بس پرېږده يې، ته ماته ووايه، چې ته له خپلې مېرمنې سره څه ستونزه لري؟ ولې مو په خپل منځ کې باور نشته؟ هغه د کونډې مېرمنې په کور کې، چې زه ټپيې وم ما درته د هغې نوم ياد کړ او تا زما سوال په اففف حواب کړ. مېرمن دې هم تل شکايت کوي، ايا زه پوهيدی شم، چې تر منځ مو څه خبره ده؟

شاپور: رڼا جانې! زه بسنه غواړم، چې داسې خبرې درته کوم خو ماته ورځ تر بلې ثابتېږي، چې زما مېرمن له ما سره اړيکه د معنوي ارزښتونو لپاره نده ټينگه کړې يوازې غواړي زما په مال او دولت کې شريکه شي. هغه غواړي بډايه شي، غواړي زما غوښې وشکوي او خپلو خپلوانو ته يې ورکړي، هغه ماديات پرسته ده او د هغې دغه نيت ماته ورځ تر بلې څرگنديږي، زه دې پرېکړې ته رسيدلی يم، چې ما او هغه خوشبخته ژوند نه شو تېرولی.

رڼا خوله خبرو ته جوړه کړه چې څه ووايې خو اداري مدير په راننه وتو سره يې پام هغه ته شو ځکه پوهيده چې مدير پرته له کوم مهم کاره نه راننه وځي هغه وويل: جلسه تياره ده ريسه صيب، ټول ناسي ته په انتظار دي او د ژورنالستانو کورنه هم لرې لرې دي؛ بايد جلسه وختي خلاص شي.

رڼا له ځايه پاڅيده شاپور ته يې وويل: په دې اړه وروسته خبرې کوو. هغه د جلسې خونې ته روانه شوه.

شاپور: زه هم غواړم جلسه کې اشتراک وکړم، که ستاسې اجازه وي.

رڼا يې په خبره وځنډل ويې ويل: ولې نه.

دواړه جلسې ته ننه وتل رڼا گچ شوی لاس په خپل پروني کې راپټ کړ پر خپله څوکی کيناسته او مجلس پيل شوه.

د تلاوت نه وروسته رڼا په خبرو پيل وکړ:

درونو ژورنالستانو! په خير راغلی.

زه رڼا نوميرم؛ ستاسې نوې رئيسه يم له دې خبرې وروسته يې بيا د شاپور لورته

وکتل مسکا يې وکړه ويې ويل:

زموږ هغه مشر تقاعد شو.

شاپور هم د هو په دود سر و خوځاؤ، رڼا و خندل خپلو خبرو ته يې دوام ورکړ: زه يوه خبرياله يم، هسې په زور په دې څوکۍ کينول شوې يم؛ خو د شاپور نه مې په دې ژمنه دا دنده قبوله کړې، چې زه به د دې مسؤليت سره سره خبريالي هم کوم.

تاسې ژورنالستان عادي خلک نه ياست، په هېواد کې تر ټولو پر مسوليتنه دنده ستاسې ده؛ تاسې ياست، چې په هېواد کې د بلاستونزو مخه ډب کوی شي، تاسې ياست، چې د بلا غافلو کاڼه غوړونه د اوريدو جوگه کولی شي، تاسې ياست چې د هر ظالم که هغه دې سلو پردو تر شاه هم وي څرک لگوی شي، دهنو يې وزلو او محکومو خلکو خپه کړل شوی اواز تر ريښتونو استازو اومسولينو رسولی شي، چې له تاسې پرته بل څوک نه لري.

هر زورواک ستاسې په وړاندې کمزوری دی، هر هېواد پلورونکی، مفسيد، غل او چپاول گر ستاسې په وړاندې دې ټينگې نه دی.

هر پټ او ښکاره ظالم ستاسې په واک کې دکيمرې په سترگه مالومولی، ارزيايي کولی او تر زندانه رسولی شي.

برعکس ستاسې کم غفلت هم د بلا ستونزو سره دا خاوره مخ کولی شي، هېواد د بې شميره بدبختيو ښکار کولی شي. ستاسې لږ بې غوري، د ولس د کتلوي وژنې لامل کيدای شي، ستاسې له مسؤليتونو تينسته د هر ظالم د ظلم چاره تېره کولی شي، د هغه وحشيانه هوډ پياوړی کولی شي، د هر بغاوت، تېري او افت دروازه خلاصولی شي، چې پرې او ځواب ويينه يې هم ستاسې په غاړه کيږي.

نو زه غواړم، چې د ژوناليزم د بنسټونو برابر تاسې خپلو دندو ته متوجه کړم، خپل حلال معاشونه مو په ناغېرې ځان ته مه حراموئ، خپل مسلک ته مو ډيره په درنه سترگه وگورئ، درناوی يې وکړئ؛ ستاسې په لاسونو کې د نړۍ څلورمه قوه ده، له دې ځواکه د خپل هېواد د ستونزو د سمون لپاره گټه واخلي، د هېواد د ابادۍ لپاره ورنه کارواخلي، د فساد مخنيوی پرې وکړئ، د ظلم مخه پرې ډب کړئ، له قانونه سرغړونکي پرې رسوا کړئ، جنډه يې کړئ؛ ترڅو نور پند ترې واخلي او په هېواد کې د شته گډوډي مخه ونيوول شي.

خپله هم ځان اصلاح کړئ، د خبريال بڼيگنه د ټول هېواد بڼيگنه ده او دې خبريال فساد د ټول هېواد فساد دی، د ژورنالست رېسټينولي د ټول هېواد رېسټينولي ته لاره هواروي.

زه په خپلې تېرې ادارې نيوکه نه کوم څه، چې تېر شوي هغه هغوی پورې اړه لري؛ خو اوس اداره زما مسؤليت دی زما د مشرتابه لوی منشور شفافيت، رېسټيني خبريالي، د خپل مسلک درناوی او مسلک ته ژمنتيا ده بس.

رڼا نورې هم خپلې خبرې وغځولې ويې ويل:

زما لويه غوښتنه داده، چې خبريالي ته ژمن پاتې شئ هغه څه، چې ويجدان مو نارامه کوي، هغه مه کوئ، تل د حقيقت پلوي وکړئ سره له دې، چې پوهيږې په زيان مو تماميږي او گواښ سره مو مخ کوي بيا هم حق پلوي کوی.

زموږ ژوند د انسانانو په لاس کې نه دی، زموږ ژوند د هغه چا په لاس کې دی، چې موږ يې پيدا کړي يو او زموږ په وجود کې ساه ښکته پورته کوي.

زه څو ځله د مرگ له گواښ سره مخ شوم؛ خو په خداي ج مې باور دی، چې هغه به مې ساتي، هماغسې هغه ج وساتلم، ډير ځله مې مرگ په خپلو سترگو وليده؛ خو خداي ج وژغورلم، ترڅو مو، چې په دې نړۍ کې دانه نه وي ختمه شوې، څوک مو نشي وژلی او که مو په تقدير کې پر ژوند سره کرښه راوښکل شي بيا د دنيا هيڅ ځواک مو نشي ژغورلی.

زموږ هېواد په سختو حالاتو کې دی، هر څه له سره بايد پيل شي؛ فساد خپل لوړ پوړ ته ځان رسولی، د ورکاوې تر ټولو اغيزمنه لاره يې زموږ مسلک ته په رښتينولي او ژمنتيا سره کار کول دي.

ژورنالستان د رڼا په خبرو لکه نوې ساه، چې واخلي را ژوندې شول، د هڅونې احساس يې وکړ؛ په خپل مسلک باوري شول او خپلو تېرو غفلتونو ته يې پاملرنه واوښته.

هر ژورنالست به په خپل نوبت ژمنه کوله، چې موږ به د ټولني په سمون او پرمختگ کې له هر چا اغيزمن واقع کيږو، زموږ نيکي هم سل ځله لويږي او زموږ بدې او ناسم کردار هم په ټولنه سل چنده زيات ناسم اغيز پري باسي.

شاپور هم د رڼا خبرې په غور اوريدې او د هغې د خبرو سره يې من من غوښې اخیستې، د هغې احساس، اند، کړنې او سپیڅلتیا يې د بې ساري انسان په توگه زړه ته کوزيده.

ناسته خلاصه شوه؛ ژورنالستانو خدای پاماني واخيسته.

ورستي دوه کسان رڼا او شاپور پاتې شول؛ رڼا شاپور ته مخ ورواړاؤ ورته ويې ويل: خو؟

رڼا: هو خو؟

شاپور خو له تگ مخکې غواړم يو خو خبرې درسره وکړم.

رڼا: زه خبرو ته وخت نه لرم کور ته ځم، په ما ناوخته شوی يوازې يوه هيله لرم، چې مېرمنې ته مو زنگ ووهی يا ورسره ووينی، چې نوره ماته زنگ ونه وهي. د مېره او مېرمنې په گډ ژوند او مسلو کې زه څه کار لرم؟ او نه دې ما په دې خبرو کې شريکوي؛ تاسې هغې ته قناعت ورکړئ، چې زه ستاسې دوو په منځ کې نه يم. شاپور: زه هغې ته قناعت ورکوم بيا به زنگ نه وهي؛ خو تاسې زموږ په مسله کې ځان مه گوبنه کوئ زه تاسې ته اړتيا لرم.

رڼا: د څه شي اړتيا؟

د شاپور ژبه توتلی شوه ويې ويل:

هغه زما سره مينه نه کوي، زما له پيسو سره مينه کوي، که نن هم زه مفلس شم نو اړيکه به راسره پرې کړي.

رڼا: واه نارينه و څومره پلمې مو زده دي، په توروونو لگولو کې څومره چابک او چالاک ياست اول جينکو ته زاری کوئ، د هغوی د لاسته راوړول لپاره بدې ورځې کوئ او گريوانونه شکوئ؛ بيا يې، چې په لاس راوړی، د ځان اړخ ته يې جذب کړئ، ويې کاروئ نو کولی شئ، په يوه عادي تېروتنه يې له ژونده لرې کړئ او يا هم کله، چې له هغې بله ښکلې پيدا کړئ نو له ځانه يې د لرې کولو بهانې لټوئ. شاپور جانه! ستا مېرمن يوه تور سرې ده خپل نوم يې ستا په نوم کړی، خپله زندگي يې ستا په نوم کړی او هغه يوه عادي مېرمن هم نه ده د حقوقو محصله ده، سر کال به له خيره حقوق دانه شي او ته يې پر شخصيت تور لگوي، چې تاسره مينه نه کوي؟ دا خبره له کومه شوه، له اوله به دې د ژوند پيل نه ورسره کاؤ هغه ستا په

ځانته کولو کې دومره حريصه ده، چې ستا د لاسه ورکولو د ویرې له کبله ستا په سر زما سره شخړه کوي، ځان يې مرگ ته وکړ، نږدې زما له لاسه مړه شوې وايې او ته يې، چې په اړیکه يې نیوکه کوي.

نارینه هم جالب وي.

له دې خبرې خلاصیدو سره رڼا دسکول اوږې ته واچاؤ روانه شوه، چې وره ته رسېده شاپور غږ پرې وکړ، رڼا ته يې وویل:

زه يې د خیانت ثبوت لرم هغه درگرده لگیا ده زما په وړاندې دې دونه من چلند کوي.

رڼا قدم نیولې شوه، شاپورته يې په شا راوکتل ورته ويې ويل:

شاپوره! د مېرمنې راز ساتل ستا فرض دي، ته د هغې په هکله تېری کوي، چې د هغې د راز خبرې ماته کوي.

او زه تیاره نه يم، چې دا ډول خبرې دې واوړم، زه د یوې خواخوږې په صفت درته وایم، چې خپله ستونزه مو له خپلې مېرمنې سره حل کړې؛ ما مه پکې دخیل کوئ او وروستی خبره مې واوړه: ستا مېرمن دې ماته تلیفون نه کوي، ما دې بې ځایه نه خفه کوي که داخل يې هم تلیفون وکړ او بې ځایه خبرې يې وکړې، تېر ځل خو خدای ج خیر کړ زما په گذار له مرگه بچ شوه؛ ډارېرم، چې دا ځل يې خون رانه ونه شي؛ ځکه چې زه د دا ډول خبرو زغم نه لرم، هغه د هوبنسیارانو خبره له (وژلي وروړه پریښی گومل ښه ده). مجبوره يم دنده پرېږدم.

د رڼا په دې خبره د شاپور په زړه کې څرېکې شوې، سترگې يې ډنډ شوې، رنگ يې والوت، د ځمکې لور ته يې زور شوه نږدې ؤ په ځمکه ولوېږي رڼا يې هم ددې حالت ننداره کوله، تر دې د مخه يې دا ډول بدلونونه په هغه کې نه ؤ لیدلي، ژر يې دسکول کینود شاپور ته مخامخ کیناسته په لاسو يې دواړه اوږې ورته تکیه کړې غږ يې پرې وکړ شاپوره! ته ښه يې، تڼده او مخ دې ټول خولې دي، څه درباندي وشو؟

موټر وان ته به تلیفون وکړم، چې راشي او روغتون ته دې یوسي، شاپور په زگیروي ډوله غږ خبرې پیل کړې:

زه ښه يم، زه ښه يم يوازې يو گيلاس اوبه راكړه. هغې په منډه خوا كې جك نه په گيلاس كې اوبه واچولې، شاپور ته يې ونيوې، هغه اوبه وڅښلې، دې رڼا اوبه هغه ته لکه ابې حیات نوې ساه ورکړه لږ وروسته يې رنگ ورو، ورو خپل ځای ته په راتلو شو.

رڼا: شاپوره! ولې داسې شوې؟ کومه ناروغۍ خو نه لرې؟

شاپور: ته له ماسره مرسته کوې؟

رڼا: هو ولې نه، تا مې د مور په ناروغۍ کې له ماسره څومره مرسته وکړه، هغه زما

کله هېرپرې؟ که زما وينې ته دې هم اړتيا پيداشي زه چمتو يم خپله وينه درکړم.

شاپور: وينه دې خدای ستا په بدن پيرزو کړي، زه يوازې دومره وایم، چې يوه

خبره مې ومنه.

رڼا: کومه خبره؟

شاپور: مه ځه.

رڼا: ته لیونی شوی یې؟

شپه را روانه ده، دلته دفتر کې شپه وکړم؟

شاپور: نه داسې نه وایم، اوس خو لاړه شه؛ خو زموږ له دفتره مه ځه!.. ته زموږ د

دفتر لویه هیله یې، ستا په وجود کې زموږ ټولې هیلې پوره کیري.

رڼا: مطلب؟

شاپور: دلته تاته عام تام صلاحیت درکول کیري، که له دې صلاحیته گټه واخلي

هغه څه به تر سره کړئ، چې په زړه کې مو تېرپرې.

رڼا: شاپوره! واضح خبرې وکړه، چې زه پوه شم ته څه وایې؟

شاپور: رڼا جانې! تاسې غواړئ، چې د خبریالي سپیڅلې دنده دې لا سپیڅلې

شي؛ نو همدلته یې عملي کړئ، همدلته ژورنالستان په همدې روحیه وروزی دلته

داسې یو مرکز جوړ کړئ، چې رښتوني ژورنالست یا خبریال خلکو ته وروپیژني،

تاسې همدا غواړئ، چې خبریال که رښتونی وي په ټولنه کې انقلاب راوستلی

شي، مثبت بدلون راوستلی شي، له همدې مرکز په ټولنه کې خپل ځای ته ثابت کړئ، چې دلته

ټول ځواک تاسې سره دی.

ستاسې هيله ده، چې خبريال بايد ازاد او خپلواک واوسي؛ د چا د اغيزې لاندې دې نه وي؛ همدلته دغه ازادي ورکړئ، خپلې ارادې ته يې پرېردئ. زه په بشپړه مانا تاسې احساسوم، چې د خپلو هم مسلکانو لپاره همدا هيلې لري او همدا کړنې ورته غواړي.

رڼا: غواړم بې همدا مې د ژوند هيله ده، چې خبريال ته د زړه له تله د کار کولو زمينه برابره کړو، خبريال ته موقع ورکړو، چې د ولس غږ انعکاس کړي، ستونزې يې تر مسؤلينو ورسوي، د بې عدالتي او نا انډولي په وړاندې غږ اوچت کړي. شاپور: نو همدلته يې پوره کړه، همدلته خدمت وکړه، دلته هيڅوک ستا مخه نه نيسي، له همدې مساعيدې زمينې گټه واخله.

رڼا: نو دا هرڅه ته زما لپاره ولې کوي؟ شاپور وخنډل ويې ويل: ولې زه يو ژورنالست نه يم؟ زما نه خوښيږي، چې ژورنالست دې خدمت وکړي؟ زما نه خوښيږي، چې ژورنالست دې ابرومندانه خپله دنده تر سر کړي؟ خپل ځان دې په ټولنه کې ثابت کړي؟ دا چې خپل ځای مې تاته پرېښود نو لامل يې دادی، چې په دې کار کې ته له ما ډيره پياوړې ياست؛ خو هيلې د دواړو مشترکې دي.

رڼا: خدای ج دې وکړي، چې ته څه وايې هغه هماغسې ثابت شي. تياره ماښام شو؛ خو د دوی خبرې خلاصې نه شوي؛ رڼا وويل: زه نوره ځم، مور جانه! به مې په تشويش کې وي. شاپور هم ورسره راووت، رڼا ته يې وويل: موټروان ته مه وايه، چې موټر راوباسي.

رڼا: ولې؟

شاپور: زه دې رسوم.

رڼا هم نه ونه ويل؛ ځکه بېرته يې وه، چې ژر کور ته لاړه شي. د کروږين شاسيت ته وخته. شاپور هم د خپل گنگسيت د ورکولو لپاره دست شوی ته لاړ مخ ته يې اوبه واچولې؛ تر څو يې گنگسيت ورک شي او موټر سم چلوي وروسته خپل موټر ته راغی دروازه يې خلاصه کړه، له ختو سره يې خپل سر له پاس چت سره وواهه، رڼا هم ژوره په سوچونو کې ډوبه وه، د موټر له چت سره دې شاپور د سر درز دومره

ځواکمن ؤ، چې رڼا يې هم وډاره کړه. په خپله څوکۍ کې پورته والوته؛ د شاپور لور ته يې وکتل په زوره يې اخځځ وويل.

د شاپور سر خو هسې هم گنگس ؤ نور هم گنگس شو؛ د موټر په سټرينگ يې سر کيښود. رڼا يې د حالت په ليدو وارخطا شوه ژر له خپله سيټه بسکته شوه مخکني دوهم سيټ ته پورته شوه. شاپور يې له مټ نه ونيو له سټرينگه يې د هغه سر را پورته کړ په خپل سيټ کې يې شاته د هغه تنه زور کړه سيټ ته تکیه شو، غږ يې پرې وکړ شاپوره! څه درباندي وشو؟ خو شاپور غږ نه کاوه. ژر يې په خوا کې د معدني اوبو بوتل ته پام شو، له هغه يې په رغوي کې اوبه راواخيستې، شاپور ته يې مخته ور وشيندلې، د هغه د بيداريدو لپاره يې په مخ ورو، ورو ووااهه بيا يې غږ پر وکړ: شاپوره! څنگه يې؟ سپرې احتياط کوي؛ سر دې خوږ شو؟ هغه په توتله ژبه ځواب ورکړ: ښه يم هسې لږ گنگس شوم.

رڼا: دا نن ولې له تاسره داسې کيږي؟ زه درته انديښمنه شوم.

شاپور: انديښنه مه کوئ زه ښه يم، څه شيبه نور هم شاپور په خپل سيټ کې ناست ؤ، چې لږ يې حالت ښه شوه موټر کې يې کيلي تاو کړه حرکت يې پيل کړ. د رڼا موټروان دوی دواړه وليدل، چې په يوه موټر کې سره کيناستل او ماښام تياره له دفتره ووتل. خپلې تره لور مليحې ته يې رنگ وکړ ورته ويې ويل:

ځاوند خو دې په رڼا سخت گرم ورغلی.

مليحه: بيا څه شوي؟ ژر يې ووايه حميده!.

حميد: زه تر اوسه رڼا ته په تمه وم، چې کورته يې ورسووم؛ خو پرته له دې، چې ما په جريان کې واچوي، ميره دې رڼا په خپل موټر کې کينوله اوس يې په دې تياره شپه کې کورته رسوي؛ خداى خبر کورته يې وړي او که بل چيرې. مليحې له غوصې ټليفون پرې کړ، ويې غوښتل چې د رڼا او شاپور په موضوع ځان پوه کړي؛ نو ټليفون يې راواخيست.

له لږ مزل ورسته د شاپور ټليفون وشرنگيده؛ ويې کتل، چې د مليحې زنگ دى. شاپور رڼا ته وکتل هڅه يې وکړه له رڼا نه د هغې ټليفون پټ کړي؛ خو رڼا هڅه کوله، چې د ټليفون کونکي په اړه پوه شي؛ ځکه يې شاپور په پټيدو ونه توانيد، اړ شو د اوکې بټن ووهي.

مليحه : شاپوره چيري يې؟

شاپور: کور کې يم، ولې څه خبره ده؟

رڼا هم ددې خبرې په اوريدو ځيره شوه، چې شاپور چاته دروغ وايي، او ولې يې وايي؟

مليحه: دروغ مه وايه سمه خبره وکړه.

شاپور: زه څه اړتيا لرم، چې دروغ ووايم.

مليحه: خو زه ډاډه يم، چې ته دروغ وايي.

شاپور: ښه نو ته ووايه، چې زه چيري يم.

مليحه: ته د هغه نوې نازولې په څنگ کې يې، چې اوس دې پيدا کړې او د دوکې په لومه کې يې راگير کړی يې.

شاپور: ته څوک يادوي؟

مليحه: ځان ناگاره مه اچوه ښه پوهيري، چې د دفتر رئيسه رڼا يادوم، د چا له کبله دې، چې له ماسره هم په چلند کې بدلون راغلی؛ څوک، چې غواړي د ځان پلورنې له برکته دې ټوله دارايي لاس ته راوړي.

شاپور يې په خبره سور سپين واوونست مليحي ته يې وويل:

چپ، چې يوه کليمه هم نوره د رڼا په باره کې ونه وايي؛ کله هم، چې د رڼا نوم يادوي نو لومړی دې خوله وينځه او بيا دهغې نوم اخله هرې مېرمنې ته د ځان په څير فکر مه کوه رڼا يو له هغو ده، چې په لمن يې لمونځ کيږي؛ د هغې په باره کې نامناسب يو حرف هم ونه وايي او نه يې زه اوريدی شم هيڅ کله اجازه نه درکوم، چې په خپله ناپاکه خوله دې د رڼا په اړه څه ووايي.

مليحه: ولې يې ونه وایم؟ رېښتيا مې وويل؛ زور يې درکړ، حقيقت تريخ وي کنه.

شاپور: ته د ځان فکر په هر چا کوي، هر څوک ستا غوندې بې وجدانه نه دي؛ ته وې، چې لس زره ډالر دې رانه غلا کړل، زما له بانکي کارډه دې وباسل؛ خو ما په دې خاطر غږ ونه کړ، چې فکر مې کاؤ شايد اړتيا ورته ولرې او ماته يې مخامخ د ويلو جرئت نه لرې. ټوله کورنۍ دې زما په شرکت کې پر کار وگمارله، د هر يوه خيانت دې په سترگو لیده؛ خو نه يوازې دا چې مخه دې نه نيوله، بلکې نور دې

هم تشويقول، په بدل د دې چې د يوې اصيلي مېرمنې په خېر زما د مال ساتنه وکړې، هغه د لکه دې ليلام توکي، په نورو ډير ارزانه وپلورل.

زه به هغه ريكارډ درته وبنيم، چې پكې ويلي دي (ماله شاپور سره د هغه د دولت لپاره كوژدن كړې، كنه له قواري نه مې يې كركه راځي).

ته څومره حريصه يې؟ له يوې پاكي اړيكې څخه، چې هغه د مېره او مېرمنې اړيكه ده څومره نـــــااوره گتـــــه پورتهـــــه كـــــوي؟

مليحه: وا، وا دا نن؛ خو نوې سندرې غږوې دا هم لكه، چې د رڼا عزت پلورونكې له مايكه كوي؟ شاپوره! ته اوس له ما ځان نشې خلاصولى او نه زه عادي كليواله

مېرمن يم، چې په يوه او بله بهانه به مې تېر باسې؛ زه يوه حقوق دانه يم، زما نه چې ځان خلاصوي، د سر وينې به دې پښو ته بوځم او د پښو وينې به دې سرته ورسوم.

شاپور: نو ته څه تصميم لرې، څه ويل غواړې؟

مليحه: ژر تر ژره مې واده ته ځان چمتو كړه، كنه محكمه كې به دې ودروم، حيثيت به دې په دوه روپۍ كړم.

شاپور: وا مېرمنې خپله پټه ناوړه څېره دې نوره هم په دې خبرو كې څرگنده كړه، تا د پيسو لپاره اړيكه جوړه كړې وه او زه به يې په پيسو درته دغه اړيكه داسې ټوټه،

ټوټه كړم، چې زړې به يې په زړه بين هم پيدا نشې كړاى. ستا د ناولي نيت خوبونه نور نه شي اورديدلاى او په ريښتيا بدليلد خو يې خيال او جنون دى.

مليحه: زه كومه كليواله جينۍ نه يم، چې په څو پټكو مې وډاره كړې، داسې لاره به درنه ورکه كړم، چې تا يې فكر هم نه وي كړى، زه به په محكمه كې درته زده

كړم، چې له سيره څو پخيري.

شاپور: زه هم پوهېږم، چې زما او ستا ستونزه له محكمې پرته بل څوك نشي. حل كولى.

شاپور: نور تلفون پرې كړ، په رڼا كې يې سترگې ونيوې، ورته ويې ويل: تا ټينگار كاؤ، چې له خپلې كوژدن سره دې ستونزې هوارې كړه، ايا زما او د هغې ستونزې د

حل وړ دي؟ ايا له تاسره يې د حل كومه لاره شته!!

رڼا يې خبرو ته ځيره شوه په شاپور كې يې سترگې ونيوې هغه ته يې وويل:

ايا ما، چې څه واوريدل هغه ريښتيا دي؟

شاپور: هو ريبنتيا دي، دا هغه ريبنتيا دي چې زه ورسره له تېرو دوو كالونو مخامخ يم. مليحې رانه په لكونو روپۍ په يوه او بله بهانه اخيستې، هغه يې د خپل ځان او كورنۍ په ښه كړې، تر دې، چې غلا يې هم خو ځلې رانه وكړه، زه نه پوهيدم، چې زما كوژدن دې دومره بده شي، چې زما په مال كې دې خيانت وكړي؟ بلاخره د بانكي كارت له مسجه پوه شوم، چې هغه زما له بانكي اكونټه پيسې باسي.

رنا: هغه د دومره زده كړو سره سره څرنگه داسې كولى شي؟ واده خو كومه لوبه نه ده، او نه كومه دانځكو بازي ده.

هغه ولې داسې كوي؟

شاپور: زه هم نه پوهېږم، ځينې خلك ظاهرا ښكلي وي؛ خو باطن يې له خړو ډك وي، ما ډېر كم خلك ليدلي، چې ستا په څېر يې ظاهر له باطن سره يوشان وي.

رنا: ښه زما توصيف پرېږده، زه دې په دې حالت ډيره خپه شوم؛ له زړه پرې خفه شوم؛ ځكه، چې څوك چاته د نگاه د سپيڅلې اړيكې لاس ور اوږدوي، نو بايد د رېښتینولي پر بنسټ وي، نه د نورو غوښتنو؛ خو يو شى څرگند دى هغه دا، چې كور بار تر منزله نه رسېږي، دا يو ثابت شوى رېښتینتوب دى.

شاپور لوى اسويلى وكيښ بيا يې رنا ته وكتل هغې ته يې وويل:

زه په يوه ډير بد حالت كې يم، ډېر يوازې شوى يم، هيله كوم زما لاس ونيسه.

رنا يې د خبرې په اوريدو ټنډه تروه كړه، قهرجنې سترگې يې په شاپور كې ونيوې؛ په تونده لهجه يې وويل:

مطلب؟

شاپور يې دې روپې وارخطا كړ خبره يې بدله كړه، هغې ته يې وويل:

دغه كړكېچ درته يادوم، چې زما او د مليحې ترمنځ ده ته؛ خو تل د حق پلوي كـــــــوي كنـــــــه؟

رنا: هو دا خو زما د ژوند يو اصل دى.

شاپور: نو ماته دا ستونزه حل كړه ملتيا مې وكړه.

رنا: زه ژمنه كوم، تاته د انصاف در كولو لپاره زه درسره يم له دې بې انصافي دې خلاصوم او نه پرېږدم، چې له تاسره څوك داسې ناروا وكړي. مليحه مېرمن داسې

يوه څوک ده، چې زه شرميرم هغې ته مېرمن وایم، داسې مېرمنې د ټولو مېرمنو رنگه بدوی؛ کنه مینه او سربندنه باید له مېرمنو زده شي، اړیکو ته درناوی باید له مېرمنو یاد کړل شي، هره مېرمن ملیحه نه وي او نه د ملیحې په څیر ناوړه فکر ته هره مېرمن په ذهن کې ځای ورکوي. خو یو شرط به وي.

شاپور: کوم شرط؟

رنا: زه غواړم ځان پوره ډاډه کړم، تر څو بیا خپل ضمیر ته ملامته نه یم، اسناد به راکوې تر څو ډاډه شم، چې مور په غلطه نه یو او هغه ثبوت به په ما اوړوې، چې تاسې د ملیحې په اړه ثبت کړی.

شاپور د هـ و پ ه دود سر و خوځـ او بیا یې وویل: تر څو دې چې په دې اړه باوري نه کړم هیڅ اقدام مه کوه، د هغې غږ زه د فېسبوک له لارې درلیرم نور اسناد هم درته بنیم، په خپلو سترگو به یې وگورې. له څه مزل وروسته د رنا کور راورسیده، هغه له موټره بسکته شوه، کورته له ننوتو سره سم یې د ناوخته راتلو په اړه د مورغالمغال وزغامه او خپلې کوټې ته لاړه؛ ځکه چې ډیره سترې شوې وه.

سبا سهار د معمول مطابق رنا دفتر ته لاړه، د ورځې د پلان شویو کارو د پلي کولو لپاره یې د کمپیوټر پر سکرین نقشه جوړوله، چې ټلیفون یې وشرنگیده؛ له ننگرهاره یې د خپل تلویزون استازی و؛ رنا د ټلیفون د شنې بټن په وهلو سره دې گیلو پیل ته غوړ شوه، خبریال وویل: اغلې رنا مېرمنې!

زه نور له دندې سترې شوی یم دلته دگواښونو سره مخ یم، وړه خیل خانه راله غاړې ده، ماته د مرگ گواښونه کیږي، د والي صیب! یو د فساد ریښورت مې جوړ کړ بیا زموږ په تلویزون خپور شو، له هغه وروسته مې څو ځله د فساد ریښورتونه جوړ کړل؛ خو د گواښونو له کبله مې در ونه شو لیگلای،

رنا: ورور جانه! ته لږ ژوره ساه واخله، ځان آرامه کړه، بیا په تفصیل راته خبرې وکړه.

خبريال وويل: زه له تاسې مخکې د پايټخت تلویزون سره خبريال وم، د فساد پر ضد به مې، چې کوم خبر جوړ کړ، مرکزي تلویزون ته به مې وليږه په بدل ددې، چې نشر کړل شي تری تم به شو؛ په هغه تلویزون کې ددې ځای چارواکو لوی لاس ؤ. د هر ريفورټ په نه نشرولو سره به يې پيسې تر لاسه کولې، سم قرارداد غوندې ؤ او د پيسو پيدا کولو لپاره يوه لاره بلل کيده. زما ريفورټ له ليرلو وروسته به ددې ځای مشر د تلویزون رئيس ته ټليفون وکړ هغه به خپلې ادارې ته زما د خبر د نه خپراوي امر وکړ. راپور به مې وليږه خو نشر به نشو، بيا به دلته والي ماته پيغور راکاؤ، چې ودې ليد زما زور، ستا مشر مې لا اخیستی ته خو يې وړوکي بچونۍ يې، لاس دې خلاص توره دې ازاده.

والي صيب! دوه اونۍ مخکې د ميلمستيا بلنه راکړه، ټول هم مسلکه ملگري يې غوښتي ؤ، پسونه يې حلال کړي ؤ ويل يې: ژورنالستانو ته مې ميلمستيا کړې، زموږ ډېر د ډلې غړي ؤ، چې د ميلمستيا په نشه کې خپل مسلک ترې هير شو، والي ته يې د هر اړخيزې مرستې ژمنه ورکړه؛ خو زه ورته په ميلمستون کې جگ شوم، ورته ومې ويل: والي صيب! کيدا شي، چې موږ د ميلسميتا په موخه پوه کړې؟ ځواب مې تر لاسه کړ: بس ستاسې د درنښت لپاره مې کړې وه؛ تر څو په دې پلمه کښينو او څو خبرې هم وکړو. ما ورته وويل: له موږ د ټولني يتميان ډېر اړين ؤ، چې هغه مو راغوښتي وای، يو ځای د ډوډۍ ورسره خوړلې وای، د هغوی درد دې اوريدلی وای، د يوه پلار په څير دې مينه او هيله ورکړې وايي؛ موږ خو له ميلمستيا پرته هم هر وخت، چې وغواړې درته راځو.

والي له لنډې مسکا وروسته راته وويل:

وروره! وړانديز دې بد نه دی؛ خو يوه ورځ به هغه هم راوبولو، ناسته به ورسره ترتيب کړو؛ خو تاسې د ولس ژبه ياست، د نړۍ څلورمه قوه ياست، زموږ او تاسې ته د يوه بل ملاتړ اړين دی، تاسې کولی شئ زما سره زما د کړنو په انعکاس کې مرسته وکړئ؛ تاسې ياست، چې په ملاتړ به مو بريالی او په نه همکاري، که هر څومره کارونه تر سره هم کړم ناکام به وگڼل شم.

ما ورته وويل:

والي صيب! مور د کړنو د انعکاس لپاره يې طرفه کار کو، البته که تاسې سم کار کړی وي، تیت کول يې زموږ فرض دی؛ که د قانون خلاف او خودسري پکې وي هم زموږ مکلفیت دی، چې نشر يې کړو.

رڼا وویل:

ښه نور بیا مخکې څه وشول؟

خبريال زیاته کړه: مجلس ختم شو؛ خو زه ښه پوهیدم، چې خبرې مې په والي صيب ښې ونه لگیدې، زما د راوتو په وخت کې يې خپل سکرتر ته په سترگه اشاره وکړه هغه له ماسره راووت، یو پاکت يې په لاس کې راته ونيو ويې ویل:

همکاري کوه دا به لومړی پاکت نه وي.

ما پاکت ترې واخیست د خلاصولو هڅه مې وکړه خو سکرتر مې لاس ونيو ويې ویل: څه جیب کې يې کړه، کور کې يې خلاص کړه، خو زما اندیښنه نوره هم زیاته شوه دوه قدمه ترې شاته لاړم پاکت مې خلاص کړ، په زرگونانو مې سترگې ولگیدې راومې باسل پوره لس زره وې.

ما ورته وویل:

دا پـــــــه کومـــــــه خوښـــــــي کـــــــي؟
 ځواب يې راکړ: وروره! ستاسې پر مور ډیر حقونه دي.

ما پیسې بیرته په پاکت کې کیښودې، سکرتر ته مې وویل: دا پیسې واخله مور ته خپل ټلو بیزون دومره معاش راکوي، چې گذاره مو پرې وشي، زه دانشم اخیستی؛ خو د هغه د بار، بار تکرار سره هم ما پیسې وانه خیستې. ترې روان شوم، له شا يې غږ راوکړ، هیله ده هغه راپورونه، چې د ولایت بدنامي پرې راځي نشر نه کړې! ما ورته وخنډل ځواب مې ورکړ، د راپور ټاکنه خپله خبريال ښه کولی شي، چې کوم د نشر وړ دی او کوم نه، کوم مناسب دی او کوم نه دی.

رڼا لاس تر زني ورته نوره هم متوجه شوه، خبريال ته يې وویل:

ورور جان! لسگونه کلونه ووتل، چې مور خدای ج له زورواکانو خلاص نه کړو، بیا يې لاسونه د دعا په پار پورته کړل له سوږ اسوبلی وروسته يې وویل: ربه ته مو مرسته وکړې له دعا وروسته يې خبريال ته د نور وضاحت وویل:

هغه څه، چې د دندې پربښودو ته يې اړ کړی يې څه دي؟
 خبريال: دوه ورځې وړاندې مې له گمرک سره نږدې کورونو له خلکو واوريدل،
 چې د شپې ډير داسې موټر له گمرکه نا محصول تېرېږي، چې د همدغو چارواکو
 پکې لاس دی. جالي اسناد ورته جوړېږي او پيسې يې والي صيب اخلي.
 دې خبرې ډير نارامه کړمه اړ شوم د لاسپيناوي په موخه څه اسناد راټول کړم، دوه
 شپې مې ورته رڼې کړې؛ نا محصول موټر مې وليدل، ومې درول دولايټې شورا
 غږې هم راسره و، ټول مو په خپلوسترگو وليدل، د موټروانانو غږ مې هم ثبت کړ،
 چې ويل يې: موږ محصول ندی کړی دلته موږ ته ويل کيږي، چې له گمرکه موږ
 ته يولک کمې راکوئ، موږ مو له گمرکه تېروؤ.

رڼا وويل:

نوتاته ستونزه څه شی ده؟

خبريال: اوس والي صيب خبر شوی، چې ما د گمرک په اړه سندونه راټول کړي او
 په دې هم خبر شوی، چې راپور مې پرې جوړ کړی.
 رڼا: ښه! نو؟

خبريال: اوس وايي، چې موږ پيسې درکوو له دې خبره تېر شه؛ ما ورته وويل:
 زه خپل مسلک ته توهين نه شم کولی، زه مې خپل ضمير نه شم خرڅولی، زه پيسې
 نه اخلم.

والي وويل:

سمه ده موږ ټينگار نه کوو، چې پيسې واخله؛ خو په دې ټينگار کوو، چې له دې
 راپوره تېر شه!.

ما ورته وخنډل ومي ويل:

دلته د ملت له حق سره خيانت شوی، دلته بيت المال لوټ شوی، دلته د کونډې
 او يتيم حق ضايع شوی که زه چې شم په ورځ د قيامت به د خلکو په وړاندې څه
 ځواب وایم زما له دې خبرې سره والي ټليفون پرې کړ

لږ وروسته دې والي سکرتر زنگ راته وکړ چې:

مسلي مه راته کوه، که ته زموږ ونه مني او زموږ په خلاف دا کار وکړې ډيره درنه به
 درته تمامه شي.

خبريال: د څه درنه؟

سکرتر: که د اولادونو په فکر کې ياست او خپل ژوند درته ارزښت لري؛ نو له دې خبرې تېر شه.

نور نو ټاکنه ستاسې په لاس کې ده؛ زه درنه ټليفون پرې کوم، والي صيب زنگ وهي خو والي صيب د اخطار د تکرار عادت نه لري؛ ډير سرزوري يې له لاسه د خاورو ميلمانه شوي دي.

د دې خبرې په اوريدو د رڼا په سترگو کې اوبنکې راغلې، مخ يې بل طرف ته واړاؤ دسمال يې راوکښ تر څو خپلې اوبنکې پاکې کړي او خپل دا ضعف د خپلې دروازې له ساتونکي، چې دې ته يې پرميز د چايو پياله ډکوله پټ کړي؛ خو ونه توانيده، سلگو واخيسته، اوبنکې يې لکه باران په يو بل پسې د گريوانه ميلمه کيدې، له ډنډ سترگو سره بيرته را تاو شوه، خبريال ته يې وويل:

ته اړ نه يې، چې دنده پرېږدې.

خبريال: خو واړه بچيان لرم.

رڼا: ستا په بچيانو به هيڅ هم نه کيږي.

خبريال: نو له دې راپوره تېرېږو؟

رڼا: ولې زما له مرگه دې اوريدلي؟

خبريال: نه خدای ج دې نه کړي.

رڼا: څو، چې د رڼا په تن کې ساه وي، نو هيڅ کله به هم داسې راپورونه له نشرولو، نه پاتې کيږي، ما د خدای نا ترسو د بيت مال غلو ته قسم کړی، چې د سيوري په ډول در پسې يم، که مې درباندي ثوب پيدا کړ، بيا به مو ژغورل په خدای وي، پيسې او مقام مو نشي ژغورلی.

خبريال: ښه! نو زه دا خطر ومنم؟ له دې خبرې سره ټليفون پرې شو.

رڼا پوه شوه، چې د خبريال کريډيټ ختم شو. د دفتر له ټليفون څخه يې ورته زنگ وکړ، خبريال ته يې وويل:

وروره! وښه، چې هيڅ فکر مې نشو بايد ما ستا په کريډيټ دومره اوږدې خبرې درسره نه وای کړې؛ خو خير زما سکرتر به کريډيټ درولېږي.

خبريال: کومه خبره نه ده اغلې مشرې! نو ايا زه دغه راپور دروليرم او دا گواښ ومنم؟

رڼا: نه وروره! تا او ستا کوچني اولادونه کوم گواښ ته نه شم ورکولى، زه خپله درځم او راپور جوړوم يوازې اسناد وساته.

خبريال: خورې ته ولې دا کارکوې؟ ولې ته لکه، چې اولادونه او کورنۍ نه لري؟ رڼا: ورته وخنډل، اولادونه نه لرم، لايې وخت نده راغلى خو کورنۍ لرم.

خبريال: خو هغه به څنگه شي؟

رڼا: ماته مې مسلک له خپله ژونده هم مهم دى، له کورنۍ هم راته مهم دى، زه له خپل ولس سره دومره مينه لرم، چې په وړاندې يې هر څه راته هيڅ دي.

دا کار زه د خپلې زيمواري له مخې کوم د غاړې خلاصيدو لپاره يې کوم، د خداى د رضا حاصلولو لپاره يې کوم، د خپل مظلوم ملت د ژغونې لپاره يې کوم او همدغه زما هيله ده، چې په پوره کيدو سره مې زړه سکون پيداکوي، ارامبست پرې احساسوم او په دې هم ډاډه يم، چې خداى مې نيت او اراده گوري. هغه د زړونو مالک ده زما د هر حرکت په هدف پوهيږي، زما په هر رگ خبر دى هغه به مې ساتنه کوي.

خبريال: نور نو ستاسې راتگ ته اړتيا نشته، دا کار زه په خپله کوم ستاسې خبرو مې دومره همت قوي کړ، چې نور د هيڅ چا په کيسه کې نه يم، کورنۍ مې خداى ج لري، له هغه بل څوک قوي ساتونکى نشته. ستاسې له خبرو مې لوى درس واخيست، ساتندوى خداى ج دى روزي رسان هم خداى ج دى، د چا مرگ هيڅوک نشي رامخته کولى او نه يې څوک وروسته کولى شي.

رڼا: زه سبا له خيره درغلم، يوازې اسناد راکړه، نورې چارې زه پرمخ وړم.

خبريال: ته دا خطر په ځان مه اخله!، ته يوه مېرمن يې له نارينه سره، چې هرڅه وشي، دومره توپير نه کوي، هغه ډير ظالم دى، توپکسالار تېر شوى، اوس يې هم هغه د زړې واکمني خيال په ذهن کې دى، ډېر خلک يې وژلي، مرگ ورته يو عادي کار دى.

رڼا: د حسين رض خبره دې نه ده اوريدلې هغه وايې چې خومره دې چې د ظلم په وړاندې وروسته توره راپورته كړه په هماغه اندازه به ډېرې قرباني وركړې، نور نه ناوخته كوو.

خبريال: خو!

تر څو يې چې جمله پيلوله، تليفون يې پرې شو.

سبا سهار خبريال په كور كې په چايو ته ناست ؤ، چې د رڼا زنگ يې موبایل په شرنګا راوست خبريال تليفون پورته كړ،

رڼا: وروره! زه په مخابراتو څلور لارې كې درته ولاړه يم، ته د هغه گمرک اسناد او كليپونه راوړه؛ له والي سره مې د مركې وخت واخيست، نور كارونه زه مخته بيايم.

خبريال چای پرېښود په منډه، منډه د رڼا خوا ته ورسیده، مخکې له دې چې كليفونه او اسناد وركړي، خبريال ورته كړه:

خوري! دا كار گواښونكى دى، ته يې مه كوه، دا كار زه كوم، زه اوس پښيमानه يم، چې تاته مې د دې پېښې شكایت وكړ. رڼا يې په خبره مسكى شوه ورته ويې ويل:

پوهېږم دا كار گواښونكى دى؛ د والي تاريخچه هم راته مالومه ده، چې د بدمعاشي ژوند يې تېر كړى دى، د لسگونو خونونو څښتن دى؛ خو له هغه هم زما څښتن ډير ځواكمن دى هغه د لوى قدرت خاوند دى هغه تر ټولو ښه ساتونكى دى.

ماته يې هيڅ پروا نشته، چې هغه زما په وړاندې څه كوي او يا څه نه كوي.

خبريال: ولي زه؟

رڼا: زه ستا مېرمن او بچيان سرتور نه شم ليدى، هغوى خوار او زار نه شم ليدى، كه خداى مه كړه تاته كوم زيان ورسېري زه به ځان ونه شم بښلى تل به مې خپل ضمير ملامته وي، چې ولي مې داسې وكړل او نه زه له ملامته ضمير سره ژوند كولى شم، زه له دې كارونو سره بلده يم، ته يوازې دعا كوه چې د ظلم په وړاندې بريالي شو، فساد ورك كړو خپل هېواد د تعادل خواته بوځو.

هېواد مو د ټولنيز عدالت يوه بېلگه جوړه كړو، هيڅوك د چا حق ونه خوري او هيڅوك پر چا د ظلم كولو جرئت ونه لري.

رڼا ساعت ته وكتل بيا يې خبريال ته وويل:

زما د مرکې وخت رانږدې شوی، زه په دې اړه د والي نظر اخلم، د خلکو نظرونه هم غواړم واخلم؛ ستا کلیپونه هم تیار دي، نو والي به یوازې خدای رانه خلاصوي. رڼا له خبریال نوره خدای پاماني واخیسته؛ د والي د دفتر په لور وخوځېده، د والي سکرتر ته یې زنگ وواکه ورته ویې ویل:

زه رڼا خبریاله یم، والي سره غواړم د افغان ټلويزون لپاره یوه مرکه وکړم ستاسې دفتر رئیس ته مې سهار زنگ وکړ هغه وویل:

موږ نن مرکې ته وخت لرو ته راتلی شې.

سکرتر: تاسې هماغه خبریاله یاست، چې نوم یې د هر چا په ژبه دی. رڼا: په دې خو زه نه پوهېږم، چې د هر چا په ژبه زما نوم دی خو خلک رڼا راته وایي.

سکرتر په منډه لار والي ته یې وویل:

والي صیب! یوه سرتمبه خبریاله راروانه ده، رڼا نومېږي، بس په چا یې سترگې نه ډکېږي، ډیر پام دې وي، چې په احتیاط خبرې ورسره وکړې. والي: هغه خبریاله خو نه ده، چې یوه وخت برمنه شوې وه؟

سکرتر: په ځان هغه ده.

والي: اجازه ورکړه چې راشي وبه گورو، چې څه وایي؟ وبه وینو چې رڼا څه ډول بلېږي که سمه نه بلیده، نو خاموشه به یې کړو، کله چې رڼا د خوب الوتو سبب کیږي نو خاموشه کول یې اړین کیږي همداسې نه ده سکرتره؟

سکرتر یې په خبره وخنډل د هو په دود یې د والي د خبرې په غبرگون کې سر وخوځاؤ.

رڼا راغله؛ د والي مخکې د یوه غره غونډې همت سره کنباسته، له روغې نه وروسته یې له والي وغوښتل، چې مرکې ته چمتو شي.

والي هم تیاری وښوده، سوال او ځواب پېل شو.

رڼا: والي صیب! له اداري فساد سره مبارزه مو څرنگه روانه ده؟

والي: په ټول وس او ځواک سره هڅه کوو، چې دغه شومه پدیده له منځه یوسو. رڼا: د گمرک عایدات مو د تېر کال په پرتله دېرش فیصده کم شوي دي کولی شئ لامل یې رانه ووايي؟

والي: دا شمېره تاته چا درکړه؟ زموږ عايدات د تېر کال دوه برابره شوي دي.

رڼا: تاسې د خپلې ادعا لپاره څه اسناد لرئ؟

والي: کار پرې روان دی، چې بشپړ شي، ستاسې په واک کې به یې درکړو.

رڼا: والي صیب! موږ د سیمې له خلکو سره مرکې وکړې هغوی وایي: چې د شپې له مخې یې محصوله بار لرونکي موټر تېرېږي، پیسې یې شخصي جیبونو ته ځي په دې اړه تاسې څه ویل غواړئ.

والي: دا دروغ دي، هسې د خلکو خبرې دي په افغانستان کې څوک، څوک کار ته نه پرېږدي، بس خبرې دي، چې کوي یې دروغ او ریښتیا سره یوځای کوي او د پیتاوي مجلسونه جوړوي.

رڼا: والي صیب! خو موږ داسې اسناد تر لاسه کړي، چې په هغه کې ستاسې نوم هم شته، چې په دې موټرو کې خپله حصه لرئ، او ستاسې په ملتیا تېرېږي.

والي: هیڅ اسناد نشته، دا هسې کوم خبریال اواز خپره کړې ده، هغه غوښتل چې په دې بهانه له موږ څه پیسې وشکوي، هغه له موږه ناروا غوښتنې وکړي، موږ یې غوښتنې ونه منلې بیا یې د اسنادو اواز په دروغو خپره کړه؛ خو اوس په خپلو خبرو پښیمانه دی، زه په زغرده وایم، چې که چا زما په اړه اسناد پیدا کړل خپاره دې کړي.

رڼا: سمه ده، مننه والي صیب! ستاسې ډیر قیمتي وخت مو ونيو.

والي: هر کله راشئ!

رڼا څه چې غوښتل هغه یې ترلاسه کړل، نوره یې خدای پاماني واخیسته په لاره کې سکرتر ورسره د سیوري په ډول روان ؤ د رڼا ورته پام شو هغه ته یې وویل: ورور جان! تاسې تکلیف مه کوئ، موږ لاره لیدلې.

سکرتر: هیله کوم والي صیب وویل:

دوی تر درازې بدرگه کړئ تر دروازې ورسیدل، سکرتر رڼا ته سپین پاکټ ونيو.

رڼا په حیراني سره په پاکټ کې سترگې ونيوې، بیا یې سکرتر ته وویل:

دا څه دي؟

سکرتر: ستاسې د موټر تیل او میلمستیا، والي صیب! وویل: دوی ډوډی ته ستانه نه شول بده ده، چې تش لاس ځي.

رڼا ورته وخنډل:

تاسې له کوم تخصیص څخه دا پسي مور ته راکوئ؟
 سکرتر: رڼاجانې! ولايت خو دومره امکانات لري، چې تاسې ونازوي.
 رڼا: نه وروړه! مور ددې پيسو حقدار نه يو او نه راته دا پيسې مناسبې ښکاري؛ ځکه
 ماته له دې پيسو د يتيمانو او کونډو د خولې د روزي بوی راځي.
 رڼا نوره له دروازې ووته او د کابل په لور وخوځيده، په لاره کې يې خپل خبريال
 ته ټليفون وکړ، ورته ويې ويل:

تاته په مرکزي دفتر کې دنده درکوو ستا په ځای بل خبريال دلته رالېږو، همدانن
 بايد کابل ته راشي، چې کومه ستونزه درته پيدا نشي.
 نن ماښام د دې مغرور والي، هغه وزرې درته قيچي کوم چې هواته پرې د الوت
 هوډ لري. نن يې هغه غښتلې مټې ورته پرې کوم، چې د بيت المال په انرژي
 ځواکمنې شوې دي.

ماښام شو رڼا د خبريالي په اصولو پوره ريبوت جوړ او نشر-ته چمتو کړ، خپل
 ټلويزون او هغه پروډکشن ته يې هم واستاوه، چې له هغه نه ټولو رسنيو اخیستلی
 شوی.

ماښام اوو بجې په ټولو رسنيو کې لومړی خبر همدا شو، چې د ننگرهار والي د
 گمرک نا محصول شوي موټر تېروي جالي اسناد ورته جوړوي او پيسې يې په خپل
 جيب کې اچوي. په ريبوت کې هغه جالي فورمې هم وښودل شوې، چې موټرو ته
 د تېرېدو لپاره جوړې شوې وې؛ د هغو موټروانانو خبرې هم نشر شوې، چې ويل
 يې: له مور نه دلته د گمرک په نسبت کمې پيسې اخلي او په تېرېدو کې د والي
 کسان راسره مرسته کوي.

اته بجې شوې، بېړنی خبر د ټلويزونونو پر مخ وښودل شو: د ننگرهاروالي دنده د
 فساد د تور له امله وخنډېده.

خبره د هر کور کيسه شوه، د فېسبوک د ليکنو سرليک شوه او په دې برخه کې د رڼا
 ستاينه پېل شوه. شاپور هم خبر واورېده، له اورېدو سره يې رڼا ته زنگ وکړ هغې ته
 يې وويل:

اغلي رڼا!

ته څه غواړې، چې ثابت يې کړې؟

رڼا: مطلب؟

تاسې د يوه قاتل، ټوپک سالار او زورواک سره مقابله کوئ؛ ايا ددې په پايلو پوهېږي؟

رڼا: هو پوهېږم هغه، چې څه کول غواړي يا کوم اقدام کوي زه يې پروا نه لرم، د هغه لويه خبره به زما د قتل پرېکړه وي او زه له مرگه نه ډارېږم.

شاپور: نو ولې داسې ليونتوبونه کوې؟

رڼا: تا خو ژمنه کړې وه، چې زما د خبريالي څنډ به نه گرځې.

شاپور: زه خو په خپله ژمنه ولاړ يم، د ټول رسنيز دفتر مسوليت مې درسپارلی؛ خو ستاسې د ژوند او تاته د خطر انديښنه راسره ده.

رڼا: ته مسؤل نه يې، چې زما د ژوند او مرگ په اړه انديښنه وکړې او نه ورته اړتيا شته.

شاپور: اړتيا شته.

رڼا: څه اړتيا شته؟ که زه مړه شم بل ژورنالست به پيدا شي او ستا رسنيز دفتر به له سکونه وژغوري.

شاپور: خبره د رسنيز دفتر نه ده، هغه دې اور واخلي له هغه وړاندې ستاسې ژوند ماته مهم دی.

رڼا: مطلب؟

شاپور په تته ژبه وويل:

زه له تا پرته ژوند نشم کولی.

رڼا: ماته دې په دماغو کې څه فرق بسکاري، بې مسوليته خبرې زما نه خوښيږي، زه دې د خبرو په مطلب نه پوهېږم چې څه وايي خو هيله لرم چې زما په کړنو نېوکه ونه کړې، کنه ښه به درته نه وي.

نور يې تليفون پرې کړ:

سبا سهار رڼا دفتر ته د تلو په پار له خپلې خونې راووته، د مور کوټې ته لاړه له هغې يې دتگ اجازه وغوښته. هغې اجازه ورکړه؛ خو ورته ويې ويل:

لوري! په دې شپو، ورځو کې دې ځان ډېر مصروف کړی دومره، چې د خپلې مور روغتيا دې هم له ياده وتلې. رڼا مسکې شوه، د مور په لور يې ورمندپه کړه هغه يې په غېږه کې ونېوه، بيا يې ورته وويل: خوږې مورجانې ته ريښتيا وايې دومره مصروفه شوې يم، چې ستا روغتيا هم رانه هېره شوې. نن خو فکر کوم ستا د معایناتو ورځ هم ده زه دفتر ته ځم ژر، ژر مې کارونه خلاصوم بيرته راځم او تا روغتون ته وړم.

رڼا ته بيرون د دفتر موټر ولاړ ؤ، دا هم په بېړه ور ووته په موټر کې کېناسته؛ له لږ مزل وروسته رڼا خپل موټروان ته پام شو، چې ځير ځير په خپله بښينه کې گوري. رڼا ورته وويل:

وروره! څه خبره ده، چې په بښينه کې گوري؟

موټروان: يو موټر مو تعقيبوي، له ډېر لرې راپسې دی. رڼا هم شاته وکتل ويې ليدل، چې په هغه موټر کې ناست کسان د دوی له موټره سترگې نه باسي، په دوی کې يې سترگې ټومبلې دي. رڼا خپل موټروان ته وويل:

موټر څنگ ته کړه گوبڼه ودرېږه، زه به له هغه درملتون نه څه درمل راواخلم دوی به هم تعقيب کړو، چې څه کوي او څه موخه لري؟

موټروان موټر گوبڼه کړ. رڼا درملتون ته لاړه؛ خو تعقيبونکی موټر په بېړه له دوی تېر شو، موټر وان هم ډاډه شو، چې هسې انديښمن شوی، موټر دوی نه تعقيبوي، لنډ مهال يو موټر سايکل وال د دوی تر شاه له خپل موټر سايکل نه ښکته شو، ځان يې داسې ښوده، چې گواکې موټر سايکل يې خرابي پيدا کړې. رڼا درمل واخيستل؛ خو د پيسو بکسه هم کور ترې پاتې وه نو اړه شوه موټروان ته يې لاس وښوراؤ تر څو ماتې پيسې ترې واخلي او درملتون وال ته يې ورکړي. په همدې وخت کې د موټر سايکل وال د دوه کيلو گرامه په اندازه چاودېدونکي توکي د موټر لاندې ځای پر ځای کړل. په موټر سايکل کېناست په لنډو شېبو کې يې ځان ورک کړ. موټروان او رڼا راغله، موټر ته وختل او د يوه خطرناک برخليک سره په ناپوهي کې مخامخ شول. رڼا له موټروانه وپوښتل: هغه تعقيبونکی موټر څه شو؟

موټروان : مور هسې شك كاوو، موټر تېر شو داسې نښې نه وې، چې ترې مالومه كړو دوى مور تعقيبوي.

رنا : بس رب مو دې وساتي، كنه د ډېرو ارادې راته نښې نه دي. د رنا دفتر نږدې ؤ، لس دقېقې لانه وې تېرې شوې، چې رنا خپل دفتر ته ورسېده. رنا له موټر بنسكه شوه بم ونه چاوده؛ حكه چې هغه يو ساعت ته تيار كړل شوى ؤ.

دفتر ته له ننوتو سره جوخته بېرته راستنه شوه موټروان ته يې وويل:

ما له مور سره ژمنه كړې وه، چې زه بېرته ژر راځم او تا روغتون ته د معایناتو لپاره وړم؛ خو زه نن پرلپسې دوه جلسې لرم.

موټروان : خورې! زه به يې بوځم معاینات به ورته وكړم او بېرته به يې تر كوره ورسوم.

رنا : ورورجان! لوى كمك به وكړې مور جان! روغتون ته بوځه او بېرته يې تر كوره ورسوه. موټروان لاړه او رنا ته هم خپله اداري جلسه منتظره وه.

د جلسې خونې ته نننه وته، جلسه يې پيل كړه.

موټروان د رنا كور ته ورسېده، د هغې مور يوه خور او كوچنې ورور يې راواخيسته د روغتون په لوري روان شول.

روغتون هم د رنا د دفتر سره په يو كيلو مترې كې ځاى درلوده. د رنا د جلسې نيم ساعت لانه ؤ وتلى، چې يو لوى درز يې تر غوړو شو. دفتر يې ولړزیده، بنسټ يې ماتې شوې، ټول وارخطا شول د هر يوه سترگې له ويرې راووتې.

رنا وويل:

خدایه خير! ډېره لويه چاودنه وشوه، بيا به څومره كورونه وړان شوى وي، څومره ماشومان به يتيمان شوي وي او څومره كورونه به د وير په ټگر كينول شوي وي؟

ژر يې ټليفون راواخيست، د سيمې اړونده خبريال ته يې زنگ ووايه ورته ويې ويل: هله څلورم سړك كې چاودنه وشوه، د خبر جوړولو لپاره ځان ورسوه.

هغه وويل: اغلې مشرې! زه ډېر سخت ناروغ يم، د سيروم لاندې يم خوراك راباندې بده اغيزه كړې، وضعیت مې ډېر خراب دی.

رنا ټليفون پرې كړ، پريكړه يې وكړه، چې پخپله د پښې ځاى ته لاړه شي او راپور جوړ كړي. كمره او كتابچه راواخيسته په بېرته له دفتره ووته، له لنډ مزل وروسته دې

پېښې ځای ته ورسېده. کمره يې له دسکول راوښکله، له موټره ښکته شوه ويې لېدل، چې پوليسو له زيانمن ځايه سرې پټې تاو کړې دي؛ چاته د داخلېدو اجازه نه ورکوي. پوليسو د رڼا د تگ مخنيوي لپاره په هغې غږ وکړ، خو رڼا د کارت په ښودلو سره هغه اړ کړ، چې اجازه ورکړي. رڼا د پېښې ځای ته ورسېده؛ څو مړي پراته دي، څلور پنځه ټپيان هم زغیروي کوي. رڼا تصوير اخيسته پيل کړه، ټول سوچ يې د کمرې سکرين ته و، چې تصوير اخيسته خرابه رانشي، گام په گام مخته تله، د کمرې پر مخ يې د تمې خلاف يوه تصوير راغی د کورنۍ د غړي تصوير، دخپل ماشوم ورور تصوير، د خور د نازولي وړوکي گلاب تصوير، هغه مخ يې په وينو لړلې ولېده چې رڼا معمولي گرد ته هم نه پريښود حيرانه شوه څو لحضې بلې نړۍ ته لاړه فکر يې وکړ لکه، چې خوب گوري، ژر يې کمره له مخې لرې کړه ويې ويل، چې د کمرې په لرې کولو سره به هر څه بدل شي؛ خو هيڅ هم بدل نه شول، نه خوب وو او نه خيال د خپل گلابي ورور جسد يې په وينو لړلې ولېده، لږ مخکې يې نظر پريوت، د هغې د ځگر ټوټه تر ټولو قيمتي نعمت او پرې گرانه مورکۍ يې په داسې حالت کې ولېده، چې د سر وېښتان يې سوي وو. رڼا ته تر ټولو ډاډمن او ښکلی مخ باندي وينې او گردونه پراته وو، بل خواته يې وکتل ځواني مرگ موټروان يې ولېد، چې جسد يې نالی ته لويدلی دی، بله خور يې ولېده، چې ټوټه ټوټه پرته ده. سر پرې تاو شو لکه لوړ چنار، چې اړه شي د قير شوي سرک په سر ښکته شوه؛ سر يې په ډېر شدت سره د سرک په سر يوې رالوبدلې تېرې سره ولگېده.

بس همدا ضربه هغې ته په سر باندي د مرمۍ له وېښتلو کمه نه وه، د شاک سره يوځای کوما ته هم لاړه. پوليسو ټپيان پورته کول، يو له هغو پوليسو متوجه شو، چې د رڼا ټليفون ته زنگ راځي؛ پوليس ټليفون راواخيست غږ پرې وشو اغلې رڼا! چېرې يې؟ له څه وخته ټليفون درته کوم اخر ټليفون ته خو ځواب وايه. له چاودنې خبر شوم تاسې ته مې انديښنه شوه.

پوليس وويل:

وروره! د دې ټليفون کس دې څه کېږي؟

هغه ځواب ورکړ: زه شاپور نومېرم د رڼا خپل يم.

پوليس: وروره! دغه مېرمن کوما کې ده، له سره يې وينې ځي په چاودنه کې سخته تپي شوې، په بېره ځان ورته راورسوي.

له شاپور نه تليفون ولوبد، ژر يې خپل موټر راوباسه، بس نو موټر هوا نه کوله کله شاپور يې له هغه گېره هم کار اخيسته.

لنډمهال دپېښې ساحې ته په داسې حالت کې ورسېده چې رڼا، نور تپيان او مړي پوليسو روغتون ته وړي وو. شاپور ددې پېښې په ځای کې ښکته شو؛ د رڼا په موبایل يې سترگې ولگېدې زنگونه ورته راروان وو. شاپور تليفون راواخېست اوکې يې کړ، غږ يې واورېده: رڼا خورې! دا درز دڅه شی وو، ژر احوال راکړه مور، خور او وړوکی ورور مې ستا په موټر کې روغتون ته لاړل، تليفون يې کار نه کوي، سخته په اندېښنه يم.

په دې وخت کې شاپور د رڼا په موټر سترگې ولگېدې، چې تیکه، تیکه پروت دی. نور هم وارخطا شو، فکر يې وکړ لکه، چې د رڼا په کور انسان خورونکي سيلاب راغلی، په چاودنه کې د هغې مور خور او ورور ټول له منځه تللي. هغه له زنگه پوه شو، چې د رڼا په کور کې پاتې خور زنگ وهلی دی، هغې ته يې وويل:

خورې! زه شاپور يم، رڼا په جلسه کې ده هغه لږ مصروفه ده. ته اندېښنه مه کوه، چې خلاصه شي خپله زنگ درته کوي.

د رڼاخور: نو دا چاودنه د څه شي وه؟

شاپور: حکومت چاوديدونکېو توکو ته چاودنه ورکړه، کومه د اندېښنې وړ خبره نده. شاپور له هغې سره خبرې پرې کړې، د روغتون په لوري روان شو.

په لاره کې يې د دفتر اداري مسؤل ته تليفون وکړ، هغه ته يې وويل:

مدیر صیب! چاودنه شوې، رڼا سخته تپي ده، ژر مالومات راکړئ، هغه چېرې تله؟ نور څوک ورسره وو؟

ځواب يې ترلاسه کړ: رڼا خو د چاودنې په وخت کې زموږ سره وه.

هلته د ريپوټ جوړولو لپاره تللي وه.

شاپور: خو چاودنه د هغې موټر پسې شوې ده.

مدیر: موټر د هغې سره نه وو، هغې موټر د خپلې مور لپاره لېږلی وو، چې روغتون ته یې د معایناتو لپاره یوسي.

شاپور: بس نو رڼا تبا شوه لکه، چې د هغې مور، خور او ورور هم پکې له منځه تللي، زه اوس روغتون ته روان یم گورم یې، چې څه شوي دي؟

مدیر: رئیس صیب! نه پوهېږم، خو زه هم انديښمن شوم، هیله کوم چې مالومات دې تر لاسه کړل ماته هم احوال راکړئ.

شاپور: سمه ده نور یې ټلیفون پرې کړ.

د هېواد د ټولو رسنیو د سر خبر داشو، چې په ښار کې چاودنه شوې او د هېواد مشهوره خبرياله پکې سخته ټپي شوې؛ ډاکترانو یې حالت نازک ښودلی.

شاپور روغتون ته په لاره د موټر له راډیو دا خبر واورېده، موټر یې نور هم تېز کړ، خو ژر روغتون ته ورسېږي او د رڼا حالت له نږدې وگوري.

گوبنه شوي والي هم د رڼا د سخت ټپي کېدو خبر واورېد، له اورېدو وروسته یې لنډه مسکا وکړه، له ځان سره یې وویل:

ماسره سر وهي، له ماسره سر وهل له ډېرې سره سر وهل دي.

دعا کوه، چې له کوما راونه وځي، راساً هغې دنیا ته لاړه شي؛ که روغه شي دوباره به بیا د مرگ لپاره دومره ستونزې وگالي، چې باور به یې هم نه شي کولای؛ ځکه ته په دې نړۍ کې نور د اوسېدلو حق نه لري.

شاپور روغتون ته ورسېد، د موټر بریک یې د نیم کیلومتر لري خلکو پام ځان پسې را وړوو.

ژر له موټره ښکته شو؛ بېړنۍ خونې ته یې ځان ورساوو، په رڼا یې سترگې ولگېدې، گرگوتي ویښتان یې پر سپین سپوږمیز مخ راپراته وو، د وینو لیکي یې هم لکه د گلاب وچې شوې پانې، پرمخ سرین وې. غټې تورې اغېزناکې سترگې یې پټې وې؛ ژوره، ژوره ساه یې اخیسته. شاپور یې په لېدو لاسونه سره ومروړل، سترگې یې بې واکه له اوبښکو ډکې شوې، په غبرگو لاسونو یې مخ وموښه راتوبدونکې اوبښکو یې به غومبرو لارې وکړې.

په دې وخت کې نرسه راووته، شاپور ورته کړه:

ستاسې مشر چيرې کښينې؟ هغې د گوتې په اشاره د روغتون د رئيس خونې ته د هغه پام راواړاؤ. شاپور په منډه ورغی،

د روغتون رئيس ته يې وويل:

رئيس صيب! رڼا وژغورئ، دپيسو کيسه کې مه اوسئ، د رڼا د وجود، د تول په اندازه هم روپۍ درکوم.

رئيس چې خپله جراح متخصص هم و شاپور ته وويل:

دلته کښېنه، رڼا دومره درباندي گرانه ده؟

شاپور: هو

رئيس: څه دې کيږي، مېرمن دې ده؟

شاپور: نه!

رئيس: نو څه دې ده؟

شاپور: زما د دفتر رئيسه ده.

رئيس: وروره! مه خفه کيږه، رڼا د پېښې ټپي نه ده، يوه قوي ضربه يې په سر خوړلي فکر کوم؛ کوما ته د همدې ضربې له امله تللي ده.

هيله لرو، چې ژر جوړه شي، مور تر خپل وسه کوبښ کوو؛ ټول امکانات مو په کار اچولي، نور پايله دې الله ج په لاس کې ده.

شاپور: رئيس صيب! که يې بل مجهز روغتون ته د تلو اړتيا وي، په ما زړه مه سوزوئ. اقتصادي حالت مې ښه دی

رئيس: زمور امکانات او وسايل او مجرب ډاکتران په داخل دهبواد کې بل ځای نشته.

ته مه خفه کيږه! مور خپل ټول وسايل په کار اچوو.

د پېښې له ځايه څو مړي هم راوړول شوي، مور په مرستون (مرده خانه) کې ساتلي دي ستاسې د خپلوانو نور مړي مو هلته کتلی شئ

شاپور: شايد زمور کسان پکې وي، زه ورځم، چې ويې گورم؛ شاپور په منډه، منډه لار او د مړو ساتلو خونې ته ننه وت. لومړی سترگې يې د رڼا په موټروان ولگيدې وروسته يې د رڼا مور هم وپيژانده، ټول لکه په آرام خوب ويده پراته وو. د ټپونو نښانې يې پر بدن ښکارېدې. د ماشوم په جسد شکي شو، ژر يې د رڼاله ټليفون نه د

هغې خور ته زنگ ووايه چا چې يو ساعت مخکې زنگ کړی ؤ؛ خو له هغه لوري يې غږ واوریده، خورې ته له تيرې هم سخت زړه لرې تا لږ هم احساس نه کړه، چې له چاودنې وروسته به په مور څه تېرېږي؟ مور، خور او ورور مې ورک دي چاودنه شوې، ما درته څو ځلې زنگ وکړ؛ خو ټليفون به دې خاموش راته.

شاپور: خورې! زه رڼا نه يم، رڼا نن ډيره بوخته ده. د رڼا خور په ژړا شوه؛ شاپور ته يې په ژرغوني اواز وويل:

زه پوهېږم چې زما خور دومره بې مسؤليتته نده، هغې هيڅکله هم له مور سره داسې ندي کړي، کله به چې ښار کې چاودنه وشوه ساعت په ساعت به يې زموږ احوال اخيسته.

وروره! د خدای لحاظ وکړه، په خور مې څه شوي؟ مور ته ووايه رڼا؛ خو زموږ د کور ډيوه ده، که په هغې باندې څه وشي مور ټول په تياره کې پاتې کېږو.

شاپور: خورجانې! زه قسم کوم چې رڼا ژوندی ده، ته يې ځايه انديښنه مه کوه يوازې دومره راته ووايه، چې ستا له مور سره خو بل کوم ماشوم نه ؤ؛

د رڼا خور: خور او ورور مې هم ورسره ؤ. ولې دې پوښتنه وکړه؟

شاپور: خورې هسې مې پوښتنه وکړه بې ځايه انديښنه مه کوئ، کور خو مو په هغه پخواني ځای کې ده؟

د رڼا خور: هو.

شاپور: مور درځو انشالله په نيم ساعت کې در رسېږو، نور يې ټليفون پرې کړ. شاپور دوه امبولانسه راوغوښتل، موټروان يې خپل کور ته وليږداوه، په بل امبولانس کې يې د رڼا د مور، خور او کوچني ورور تابوتونه کيښودل.

خپل موټر يې ترې مخکې کړ، امبولانس يې تر شا حرکت وکړ، کور ته په نږدې کيدو د شاپور زړه درزا زياتېدله او ددې توان يې له لاسه ورکاوه، چې هغه د رڼا پيغلوټې خور ته څه ډول درې جنازې ور وړي. څه ډول هغې ته ددې ستر غم زغم ورکړي، له ځان سره يې ويل: که رڼا روغه وای هم ښه به وه. د دغې انجلۍ زړه خو به پرې تکیا ؤ. اوس رڼا وگوره، چې په کوما کې ده او دلته يې دغه خور وگوره، چې په يوازې به د کور د دريو غړو دې له لاسه ورکولو غم وويني.

ډېر ناتوانه شو؛ خو مجبور ؤ، چې جنازې د رڼا کورته ورسوي.

راورسيده چې درې جنازې بايد هديرې ته ويورل شي د رڼا دمور جنازه شاپور پورته كړه په دې وخت كې ، شاپور د رڼا خور له گريوانه ونيوه ورته وېې ويل : اوس به مې مور ، خور او ورور د رڼا له ليدو پرته تورو خاورو ته وړې؟ ى ، چې اخر ځل خو دوى وگوري ، د هغې له ليدو پرته تاسې داسې ظلم نشي كولى ، ايا تاسې زړه سوى نه لري ، په مور مو زړه نه سوزي له رڼا سره داسې ظلم مه كوي چې پرته دې هغې له راتلو دوى خاورو ته وسپاري هغه به ډېر خفه شي هيڅ به يې ونشي زغملې په هغې مورجان، خور او ورورمې ډېر گران وو .

شاپور : خورې رڼا روغتون كې بستر ده .

حليمه : خو يوازې يې دومره راولئ ، چې د دوى مخ دې اخر ځل دپاره وگوري ، بيا يې بيرته بوځئ .

شاپور وويل :

رڼا په كوما كې ده ، هغه تگ او خبرې نشي كولى ، كاشكې رڼا ليدل كولى شوى ، كه چين كې وايې هم رارسوله مې .

نور د رڼا د خور حليمې چيغو او سپارښتنو ته چا غور ونه نيو ؛ ځكه د جنازې د لمانځه وخت تېريده او خلك منتظر پاتې كيدل ، جنازې روانې كړل شوې . كوڅه بيا چيغو په سر واخيسته هر چا د رڼا د خور د بې وسي ، بې كسي او غمجنې ورځي درد احساس كاوه ؛ بس له دوى سره به يې غم په سرو اسويليو او اوبسكو لمانځه نور يې څه نشو كولى

جنازې خښې كړل شوې ، شاپور له هديرې نه بيرته روغتون ته واپس شو ؛ د رڼا د بستر په خوا كې كيناست ، د هغې لاس يې په خپل لاس كې ونيو سر يې پرې كينود ، سلگو واخيست له سترگو يې د باران په څېر اوبسكې توېدې ، اوبسكو لارې وركړې د رڼا په لاس ځك ، ځك وڅڅېدې .

د شاپور اوبسكې د رڼا لپاره لكه ، په ويده چې د يخو څاڅكو باران وشي ټكان وركړ . و خوځيده سترگې يې نيمه لوڅې كړې ، وېې ليدل ، چې چا يې لاس په لاس كې كلك نيولى او سر يې پرې ايښى ، لږ مهال خو يې فكر وكړ ، چې خوب وينې . خپل نيول شوي لاس ته يې حرکت وركړ ، د ځان خوا ته يې نږدې كړ . شاپور هم سر پورته كړ او له ډنډ سرو سترگو سره يې رڼا ته په حيرانې وكتل . رڼا له ځان سره وويل :

۱۰۴ ځه دي، شاپور دلته څه کوي، زه چيرې يم، هغه زما لاس ولې نيولی؟ په دې سوچونو کې وه، چې شاپور ژرغونی غږ پرې وکړ: رڼا!
ته په هوش راغلي؟ ته اوس ښه يې؟
رڼا وويل:

شاپوره! ته ولې ژاړې خيړت خو دی؟ زه دلته څنگه راغلي يم، زه چا راوستلې يم؟ له دې خبرو سره رڼا بيرته بې هوښه شوه د شاپور غورېدلې هيلې لکه تېرې گلاب، بيا مړاوی شوي د رڼا د کټ په زۍ يې سرکينښود، خورا غمجن شو زړه يې درد وکړ، د اوبښکو په توبولو يې د زړه د درد د سپکولو هڅه کوله. په دې وخت کې د رڼا خور هم راورسیده، ويې کتل، چې شاپور د هغې د بستر په څنډه سر ايښی او ژاړي. هغه د رڼا د بستر په خوا کې ودريده، بې واکه يې چغې کړې رڼا گلې! تا خو مور يوازې غمو ته نه پريښودو؟ ته خو به زموږ په وړاندې د تيز شمال په مقابل کې هم دريدې،

اوس دې ولې يوازې دومره درنو غمونو ته په دې کم عمر کې پريښودم؟ راپورته شه خورې! يوازي هيله مو ته پاتې يې راپاڅه، غيږ کې مې ونيسه زړه مې سل ځای تپي شوی گوندي ورغول شي، هيڅوک مې نشته چې غيږ ورکړم، خپلې اوبښکې ورته توې کړم، د تسلي لپاره يې په اوږه سر کېږدم او هغه ماته تسلي راکړي. خورجانې!

که ته زما بد حالت په خوب کې هم وينې؛ نو زړه به دې وچوي، اوس ولې غږ نه کوې خورې!! ولې تسلي نه راکوې؟ مور جانه، خور او ماشوم ورور مې له تورو خاورو لاندې دي.
ته خبره يې کنه!!

له دې اوږدو ساندو وروسته يې شاپور ته مخ ورواړاؤ، هغه ته يې وويل:
خور مې جوړېږي کنه؟ هغه خو به ما د مور او ورور غوندي يوازې نه پرېږدي، کنه شاپوره ورور!!

شاپور: ته مه خفه کيږه رڼا دومره همت لري، چې داسې وړې پيښې يې له منځه نشي وړلې، هغه لومړی په دې خاوره کې د ظلم، فساد او بې انصافي جرړې ورک کوي بيا له نړۍ سره خدای پاماني کوي، تر اوسه يې ډيرې هيلې پاتې دي.

حليمه:

شاپوره وروره! زه دې ډيره احسان منده يم، زه به ستاسې دغه بښگنه هيره نه كړم، چې په دې بد حالت كې راسره وې، زما د مور، خور او ورور سقاط، خيرات او ټول مراسم دې زموږ د كور د يوه غړي په ډول ادا كړل.

زه ژمنه كوم، چې كه زما وس ورسې او ستا كوم شي ته اړتياوي، كه مې سر هم پكې لاړ شي نه يې دريغوم.

شاپور: ته مې لكه خور داسې يې، د خور لپاره ورور دومره څه نشي كولى؟
بيا يې د رڼا لور ته وكتل لاسونه يې پورته كړل، دعا يې وكړه: اوس دې رڼا خداى ج بنه كړي، هغه تېر مېرې مو بښلي، صبر مو دى پرې.

حليمه:

كه زه يوه خبره وكړم خفه كيږې خو نه

شاپور نه ولې؟

حليمه: زه اوس د رڼا پوښتنې ته دلته دهغې اوطاق ته چې راننه وتم نو تاسې د هغې د كټ په ژى سر ايښى ؤ د هغې لاس مو په خپل لاس كې نيولى ؤ، نو ايا ستاسې تر منځ خو داسې اړيكي نشته چې زه يې په راز نه يم خبره؟

شاپور: نه، رڼا د اړيكو جوړولو دپاره وخت نه لري،

حليمه: او ته؟

خوږې! اوس ددې خبرو وخت نه دى، دعا وكړه چې رڼا خداى بنه كړي، زه رڼا ته ډېر درناوى لرم، ماته يوازنى كس مالوم شوه، چې له ظاهره يې باطن ډېر ښكلى ده. دې هغې ډير لحاظ راباندې گران ده.

په دې وخت كې شاپور د رڼا مخ ته خيړ شو، د هغې سر جټكه وخوړه، سترگې يې نيمه پرانيستلې، غږ يې وكړ شاپوره!!

ته دلته څه كوي وروسته يې خپله خور وليده، هغې ته يې مخ ورواړاؤ حليمې خوږې! دا څه وينم؟

شاپور ژر ډاكترانو ته غږ كړ ورته ويې ويل: ژر راشئ، رڼا په خبرو راغله.

حليمه په رڼا ورتيټه شوه په داسې حال كې، چې سلگيو نيولې وه، رڼا يې په يوه او بل لوري مخ ښكل كړه بيا يې ورته وويل:

شاپور خو گرم نده لږ مخکې يې وويل:

رڼا نه مري، هغه ډير ارمانونه لري، لومړی هغه بشپړوي بيا له دې نړۍ سترگې پټوي، رڼا د سر د سختې ضربې له امله لا هم له چاپيريال سره اړيکه نيمگړې وه، خبرو ته يې کم ځواب ويل. هڅه يې وکړه په خپل بستر کې راجگه شى؛ خو ونه توانيده، هر لورته يې په حيراني سره کتل، فکر يې په دې مشغول ؤ، چې ولې داسې شوې؟ مغزو يې بشپړ کار نه کاؤ.

خپل معالج متخصص ډاکټر يې راغی دې رڼا حالت يې ارزيايي کړ، ويې ويل: رڼا اوس له خطرې وتلې ده، په يو ساعت کې يې فکر د بشپړ تمرکز حالت ته راځي، تاسې انديښنه مه کوئ، څه درمل يې ورکړه او نور لاړ.

ساعت تېر شو، رڼا عادي حالت ته راغله، يادښت يې هم نور مال شو.

په خپله خور حليمه کې يې سترگې ونيوې، ورته ويې ويل: مورجان، خور او کوچنی خاطر مو خښ کړل؟ ډېر ژوبل شوي ؤ؟ زما ليدو ته مو انتظار ونه ويست؟ دومره سزا مو د کومې گنا له کبله راکړه؟ کم ترکمه د هغوی د مخ د يو ځل ليدو موقع خو به مو راکړې وه؟

غتې، غټې اوبښکې يې له خبرو سره له رخسارو تېرېدلې او په گړېوان کې لويدي، حليمې هڅه کوله ونه ژاړي، خپلې ناروغې خور ته همت ورکړې؛ خو د رڼا خبرې دومره غمجنې وې، چې ځان يې تم نشو کړای، سلگو واخيسته خپلې خور ته يې غيږ ورکړه په ژړا ژړا کې يې گيلې ورته پيل کړې، خورې! دوی ستا په نه شتون کې درې جنازې راوړې. د ورور، خور او مور ستره هيله مو پرې شوه، دا لوی غم مې ستا په نشتون کې وزغامه.

د جنازې اخيستو په وخت کې مې خلکو ته ډېرې زارې وکړې، چې خورجانې ته دې دلې ددو موقه ح وکړئ:

خورجان! مې راولئ، دهغې له ليدو پرته يې مه خښوئ؛ خو چا مې غږ نه اوریده، راته ويل يې، چې هغه په کوما کې ده.

رڼا خپله خور درک کوله چې په دې کم عمر کې څومره دروند غم گاللی، په ډېر ستونزمن ډول په خپل بستر کې راکيناسته خپله خور يې غېږې ته نږدې کړه، اوبښکې يې پرې پاکې کړې، بيا يې ورته وويل:

خورجاني! ته مه خفه کيږه، يوه ورځ نه يوه ورځ خو بايد مړه شو؛ ځکه چې له خدای ج پرته هر ساه کښې بايد دمرگ څکه وکړي.

د مور، خور او ورور په يوه وار درد زغمل څه اسانه کار ندي؛ خو مور بله چاره نه لرو، له صبر پرته بله لاره نه ده راپاتې.

زموږ د کورنۍ د دريو جنازو په اړه له تاسې نه زما په سينه کې يو درد زيات دی او هغه دا، چې زما سزا زما د کور غړو خور، مور او وړوکي ورور وليده.

شاپور: هغه څنگه؟

د والي د فساد په تور د لرې کېدو نه دوه ورځې وروسته د دفتر په لاره مور يو تور موټر تعقيبولو؛ مور يوې گونبې ته ودریدو، هغه تېر شو، خو زموږ د دریدو په وخت کې دوی زموږ په موټر کې زما د وژلو لپاره بم ځای پر ځای کړی وو. زه په دفتر کې ترې ستنه شوم، موټر مې کورته د مورجاني روغتون ته د وړلو لپاره وليږه، دوی يې چې راخيستي د بم د چاودنې وخت پوره شوی، ما درز واوریده خورا لوی غږ يې درلوده. د سيمې خبريال ناروغ ؤ زه خپله د راپور جوړولو لپاره هلته لاړم، د تصوير اخيستنې پر وخت مې پام شو، چې کوچنی ورور مې مخې ته مړ پروت دی او زه يې تصوير اخلم وروسته مې د مور، ورپسې د خور او موټروان جسدونه وليدل، چې تيت او فرق پراته و.

نوره پوه نشوم چې څه وشول، خو فکر کوم سر مې د پاخه سرک سره په ډېر شدت سره ولگیده.

ځکه بې هوښه شوې وم.

کنه زه په پېښه کې نه وم، خوکاش چې وای.

اوس به د ژوند تر اخېره دې ته وځوږېږم، چې څرنگه زما له امله مې مور، خور او ورور له خاورو لاندې شول.

کاش کې زه مړه وای، کاشکې د خپلې مور، خور او ورور دوهمه قاتله نه وای جوړه شوې.

شاپور:

رڼا ته په دې خبره ځان مه ملامتوه، بس دا به په تقدير کې ليکل شوي وو، هغوی خو ستا موټر ته بم ايښی ؤ، ته يې وژلې خو دا چې ته خدای ج وژغورلې په دې کې به هم د خدای ج حکمت وي.

مورجان، خور او ورور مې شهيدان دي؛ ځکه بې گناه مړه شول، له شهادته لوی مرگ بل څه کيدای شي.

رڼا په ټنډه کې تروه شوه، سر ته يې لاس ويوړ، ويې ويل: د سر د شا برخه مې سخت درد کوي. شاپور وويل: ستا د سر پوستکی پرې شوی ؤ، ډاکترانو ويل، چې اته ټکه مو گنډلی، خو ته مه انديښمنه کيږه، ژر ښه کېږي.

رڼا سوړ اسويلی وکښ ويې ويل: ما خو چې د چا لپاره انديښنه کوله هغه خو خدای درې واړه رانه واخيستل، اوس به د څه انديښنه وکړم، په دې وخت کې ډاکتر راغی، رڼا ته يې وويل:

لورجانې! ته اوس ښه يې؛ خو يوه ورځ بايد نوره هم له مور سره احتياطاً واوسې. رڼا: ډاکتر صيب! ما همدا اوس رخصت کړه، زما په کور کې اوس يوازې يوه خور پاتې ده، زما شتون ورسره خورا اړين دی، که څه ستونزه وه بيا هم راتلی شو. ډاکتر:

زه مو هم ستونزه اوس ډېره جدی نه گڼم، څه چې دا ډول ستونزه لري بيا مو رخصتوم، که کومه خبره پيدا شوه؛ نو پرته له ځنډه راشئ؛ ډاکتر نسخه وليکله دوی ته يې ورکړه.

شاپور: تاسې دتگ لپاره ځان چمتو کړئ زه ځم درمل رااځلم. شاپور لاړه ټول حسابونه يې خلاص کړل درمل يې راواخيستل او بيرته دوی ته راغی:

شاپور: که چمتو ياست، نـــــــــــــــــو ځـــــــــــــــــو. رڼا: هغه دې روغتون لگښتونه خو بايد ورکړو. شاپور: هغه مې خلاص کړل، انديښنه مه کوئ. رڼا: شاپوره! ښه دې وکړل، له مور سره پيسې هم نه وې، خو زما له معاشونو يې بيا گرځوه، چې هير دې نه شي.

شاپور مسکي شو، بيا يې وويل: دومره ډېر لگښت نه دی، چې ياد کړل شي، خو چې کور کې به خلک منتظر وي!

د شاپور په موټر کې درې واړه کيناستل، له لنډ مزل وروسته د رڼا کورته ورسيدل؛ رڼا ښکته شوه خو، چې حليمه ښکته کيده، شاپور غږ پرې وکړ: خورې! دا پيسې واخله د رڼا معاش دی، کور کې لگښتونو ته په کارېږي.

هغې پيسې ترې واخيستې او کوزه شوه، نور شاپور د خپل کور په لور رهي شو. رڼا لومړی د مور خونې ته لاړه د هغې په چپر کټ کيناسته د تېر وخت يادونه يې ورته مخې ته راغلل، د حليمې دې پاره يې له کوکو ډډه وکړه په چوپه خوله يې ډېر وژل، چې ښه سترې شوه بيرته راوته!.

په حليمه يې سترگې ولگيدې، د وره په خوا کې ورته ولاړه وه، چا چې د رڼا د ژړا سره يوځای ژړل، هغه يې په غيږ کې ونيوله د ډاډ کيسې يې ورته پيل کړې. ورته ويې ويل:

خورجانې! ژوند سراسر مبارزه ده، زموږ هېواد قربانيو ته اړتيا لري، شايد له دې نورې هم سختې ورځې ولرو موږ بايد ځان ورته چمتو کړو.

هغه يې ډاډه کړه نوره خپل اطاق ته لاړه، له زړه يې يو خداى ج خبر ؤ، د خپلې خور د نه خپگان لپاره يې د زړه درد پټ تېراوه.

کله به چې گوښه شوه پر مخ به يې لکه باران اوبښکې راروانې وې تر هغو به جاري وې، چې گريوان به يې ښه لوند شو.

رڼا درې ورځې په کور کې وه، د مېرمنو فاتحې ته ناسته وه، په څلورمه ورځ يې حليمه خور په څنگ کې کيناسته ورته ويې ويل:

خورې! يوه پوښتنه وکړم خفه کېږي خو نه؟

رڼا په حيراني سره ورته وکتل ويې ويل:

نه ولې خفه شم؟

حليمه: ايا شاپور واده کړی؟

رڼا: ولې يې پوښتنه کوې ايا ته خو واده نه ورسره کوې؟

هغه مسکي شوه ورته ويې ويل: نه هغه خو زما ورور ده ماته خور وايي.

رڼا: ښه! نو د څه لپاره دې پوښتنه وکړه؟

حليمې په تته ژبه وويل:

ايا تاته خو يې د كوژدې وړانديز نه دى كړى؟

رنا: ماته چې د كوژدې وړانديز وكړي، خوله به يې پرې ماته كړم، زه چاته د دې جرئت نه وركوم، چې داسې راته ووايي او نه زه د واده لپاره وخت لرم.

حليمه: خورې! ولې واده كول گناه ده؟

رنا: نه

حليمه: نو ولې ددې ټكي په وړاندې دومره حساسه يې؟

رنا: له واده وړاندې زما لومړيتوبونه خورا زيات دي، د هېواد دغه ويجاړ حالت مې ډېره خوږوي، دلته هر اړخيزه گډوډي مې ډېره خفه كوي، كله چې په هېواد كې سم سمكى وگورم بيا به واده ته وخت ولرم كنه خداى ج خبر، چې واده وكړم. دوى لا خبرې كولې، چې رناته دې شاپور زنگ راغى ورته وبې ويل:

اغلي رنا! يو شمير ژورنالستان دې دفتر ته راغلي، غواړي غمرازي درسره وكړي فاتحه درته كوي او تر څنگ يې شايد د خبري كانفرانس له لارې ستاسې نظر هم واوري، كه مو مناسبه بلله ورشئ.

رنا: زه تگ ته چمتو يم په دفتر كې دې منتظر شي، تليفون يې پرې كړ، رنا د دفتر په لور روانه شوه.

له رسيدو سره سم؛ اداري مدير د جلسو په خونه كې ورته خبري ناسته ترتيب كړې وه، هم مسلكو خبريالانو لومړى ورته د مور، خور او كوچني ورور دعا وكړه او وروسته يې د خبري ناستې لپاره د خبرو هيله ترې وكړه.

رنا د مايكونو مخې ته كيناسته خبرې يې پيل كړې، ويې ويل:

په لومړي سر كې غواړم له خپلو هم مسلكو وروڼو او خویندو، همدارنگه د ټول هېواد له وگړو مننه وكړم، چې زموږ غم بې خپل غم وباله او غمشركي يې راسره وكړه

له ما د خپلې زړه سوانده مور، خور او نازولي ورور سيورى؛ ځكه ويجاړ كړل شو چې موږ د حق پلوى كوو، څوك نه پرېږدو، چې بيت مال ولوتي او يا يې د فساد په وړاندې چپ پاتې شو.

که د هېواد غله، لوټمار او فساد گر غواړي زما د کورنۍ په وژنه زما غږ خپ کړي؛ خو دا خوب دې اوبو ته ووايي، تر څو چې زما په تن کې ساه بنکته او پورته کيږي او يا مې هم ژبه په خوله کې خوځښت کوي، زما هڅې به همدغسې روانې وي.

ددې هېواد د سمون، پرمختگ، د قانون حاکميت او ټولنيز عدالت لپاره مې مور، خور او ورور له لاسه ورکړل، زما سر دې هم ترې قربان شي.

زه وياړم چې د هېواد لپاره قرباني ورکوم، دغه هېواد زموږ قرباني ته اړتيا لري، ترڅو يې راتلونکي نسل په خوښي، مينې، قانونمندي او ټولنيز عدالت کې ژوند وکړي.

زما په وړاندې د زورواکو دغه کړنې د دوی زوال او خپل بريالی توب گڼم، ما څوک په داسې کړنو له مبارزې نه شي جلا کولی؛ د هېواد د ښه راتلونکي لپاره هر راز قرباني ته چمتو يم.

ژورنالستانو يې خبرو ته څو وارې چکچکې وکړې.

د ځينو خو يې احساسات دومره راوپارول، چې له سترگو يې اوبښکې روانې شوې.
رڼا وويل:

زما کړنې مې په خپلو هېوادوالو کوم احسان نه دې او نه غواړم دوی ته ځان د يوه ښه انسان په توگه ورڅرگند کړم، بلکې دا د دوی په ما حق دی او زه يې په ادا کولو کې له اوږو دروند بار سپکووم.

ناسته خلاصه شوه؛ رڼا خپل دفتر ته لاړه چې کله دفتر ته دننه شوه، گوري شاپور يې په دفتر کې سر په زنگنو ناست دی. رڼا غاړې تازه کړې شاپور هم سر له زنگنو راپورته کړ، رڼا ته يې وويل:

وبښه! غيـر نورمال ناست وم، کورته نه دننه شوه، گوري شاپور يې؟
رڼا: نه په کور کې مې زړه تنگيږي، له کار سره راحته يم؛ خو ته ولې داسې انديښمن يې خیر خو دی؟

شاپور:

تا خو له ماسره ژمنه کړې وه، چې زه درسره مرسته کوم.

رڼا: دې څه مرسته؟

شاپور: ويلې دې ؤ، چې د مليحې په ستونزه کې درسره ولاړه يم.

رنا: نو ولې په ما باور نه لري؟

شاپور: لرم بې خو!.

رنا: نو خو په کوم ځای کې ده؟

شاپور: نن بې تېلفون کړی ؤ؛ ویل یې چې په یوه اونۍ کې ماته د واده لپاره ځان چمتو کړه، کله په محکمه کې عاریضه درباندي کوم.

رنا: خو واده ورسره وکړه، دې کې د خپګان څه دي؟

شاپور: ایا د هغو ثبوتونو په اوریدو سره بیا هم ستا خوښه ده، چې د یوې داسې نجلی سره واده وکړم، چې هغه واده یوازې د پیسو لپاره کوي؟ هغې د واده له پاکو اړیکو نه تجارت جوړ کړی، هغې ته خاوند ارزښت نه لري؟.

رنا یې په خبرو مسکۍ شوه، ورته ویې ویل:

هسې ټوکه مې وکړه، مور دلته یوځای نمک سره خوړلې، یو د بل همکار یو، د یوه مسلک غړي یو، که ته دا واده کوې هم، زه دې نه ورته پرېږدم.

شاپور یې په خبره ریښکې او تازه شو؛ دغسې د خواخوږۍ خبرې یې د رنا له لوري پخوا نه وې اوریدلې، له ډېر اوږد وخته ورته په تمه ؤ، چې د رنا پام خپل اړخ ته راواړوي.

نو د رنا سره سترګې په سترګو شو ورته ویې ویل:

اوس څه وکړو؛ زه خو گنګس یم، نه پوهېږم څه وکړم؟ دا د پښتو وطن او د ملیحې دوکه او پست فکري ته حیران یم څه وکړم؟

رنا: د ژوند اړیکه څه ټوکې نه وي شاپوره جانه! او نه په دې اړه کومه بې تفاوتې او شرم په کار ده؛ ځکه د واده اړیکه بیا دې ژوند ترپایه په مینه او وفاداری پالل کيږي؛ اوس هم سرې وخت دی زه ډاډه یم که د خلکو له شرمه دغه واده وکړې بیا به هم په طلاق او جدایي تماميږي؛ ځکه بنیاد یې په دوکه ایښودل شوی، نو اوس هم ناوخته ندی، چې ددې بلا نه ځان خلاص کړې.

شاپور: له تاسره یې د حل لار شته؟

رنا: ته ولې وراخطا یې؟ که اوس راسره نشته خو ورته پیدابه یې کړم، تاسره کړې ژمنه به تر سره کړم.

شاپور: اغلې رنا! مور کم وخت لرو، یوازې یوه اونۍ.

رنا: له هغې بلا مه ډار پړه، چې په منځ کې يې يوه شپه وي، زه يو پلان ورته جوړوم، زه په دې ډاډه يم، چې ماديات پرست د ټينگې خلک نه دي، هغه د مادياتو لپاره، له هرڅه تېرېږي.

بيا يې په شاپور کې سترگې ونيوې ورته ويې ويل: ته اوس لاړ شه، له ما سره طرحه شته د شپې لخوا پرې کار کوم.

شاپور له چوکۍ پورته شو هيله مندې سترگې يې په رنا کې ونيوې ورته ويې ويل: که دې زه له دې ستونزې خلاص کړم د ژوند تر پايه به دې احسان مند يم، رنا غوښتل ورته ووايي: څه بابا دومره خبره مه غټوه، خو د ټليفون شرنګهار يې فکر په بله کړ، شاپور هم ووت.

رنا د ټليفون د شين بټن په وهلو سره بلې وويل.

ځواب يې تر لاسه کړ ايا تاسې رنا ياست!!

رنا: هو! رنا يم او تاسو؟

ورته وويل شول: زه د خوست ښاروال يم نږدې درې مياشتې کيږي، چې په دنده مې کار پيل کړی.

رنا: خوښه شوم ښاروال صيب! چې غږ مې دې واوريدده، له رسنيو اورم، چې تاسې هلته يې ساري خدمتونه پيل کړي ولس درنه راضي ده، هغه څه چې تاسې په دې دريو مياشتو کې تر سره کړي دي؛ تېر ښاروال په پنځو کلونو کې نه وو ترسره کړي. له طرحو، پلانونو او د هېواد سره دې له مينې او احساسه مالومات لرم، ستاسې په اړه مې اوريدلی، چې د جمعې په ورځ هم کار کوئ او دا مو هم له هېواد سره د بې کچې مينې ثبوت ده. زه درباندي وياړم

ښاروال:

خور جانې! دا خو ستاسې لورينه ده حسن نظرمو ده، زه اوس هم د ولس ځان ډېر پورورې بولم، ما اوس هم په خپله دنده کې غفلت کړی؛ ځکه تر دې هم زمور وياجې هېواد ډېر کار ته اړتيا لري.

اصلا خو رنا خورې! ته دستايلو يې چې د هېواد د خدمت لپاره دې سر په تلي کې ايښی، د هر ظالم، هر فاسد او غدار د سترگو خار دې ځان جوړ کړی، هر گواښ دې په ځان منلی خو باطل ته نه يې تسليم شوې.

رڼا: مننه ښاروال صيب!

خدای ج مو دې هغسې کړي لکه څنگه، چې ته وايې تر اوسه خو نه یو، ښه
مهربانی وکړئ! څنگه مو تلیفون کړی وو؟
ښاروال:

رڼا جانې! بوخته به هم یې، یوازې یوه مسله مې درسره شریکوله، که وخت لرئ!.

رڼا: مهربانې وکړئ ښاروال صيب!

په خوست کې ستاسو خبريال څه نومیږي؟

رڼا: خلیل منصف. ولې؟

ښاروال: خورجانې! زه لومړی ډاډه نه وم، چې دغه خبريال به ستاسې د شبکې وي
خو اوس مې چې ستاسې له خولې واوریډل نو ډاډه شوم چې هغه له ستاسې سره
کار کوي.

رڼا: څه ستونزه پېښه شوې؟

ښاروال:

تېره ورځ ښاروالی ته راغلی ؤ ماته یې وویل: چې ډېر ښه کارونه مو پیل کړي. ما
ورته وویل:

مننه وروړه! خو ستاسې رسنی له ماسره د کارونو په انعکاس کې مرسته کولی شی، او
له ماسره اړینه مرسته همدا ده.

په ځواب کې یې راته وویل:

زه مرسته کوم خو!.

ما ورته وویل: مننه! خویې په کوم ځای کې ده؟
ویې ویل: حق الظهور او حق السکوت خو به راکوې.

ما ورته وویل:

جالب اصطلاحات دي، خو زه یې والله که په مانا پوهېږم.

ماته یې وویل: دا څرنگه ښاروال یې، چې په دې اصطلاحاتو نه پوهیږي،؟

ما ورته وویل:

خو ته مې پرې پوه کړه. ویې ویل: له تا مخکې ښاروال خو ډېر ښه پوهیده، چې
حق السکوت غږ به مو پرې وکړ سم دستي به یې جیب ته لاس کړ.

ما بيا ورته وويل: هيله لرم چې نيغ په نيغه موضوع ته راشي. ويې ويل: که د کوم ښه کار کاؤه او مور هغه ته د رسني له لارې انعکاس ورکاؤه؛ نو په بدل کې بايد مور ته د حق الظهور بدله راکړې او که کوم ناسم کار دې کاؤه او په هغه مور سکوت کاؤه او له برکته يې ستاسې پرده کيده؛ نو بيا هم حق لرو چې څه راکړې، دې ته بيا حق سکوت وايي.

رڼا: _____:

نو اخبر تا څه ورته وويل:

ښاروال: ما ورته وويل:

زه ډير افسوس کوم، چې ته د خبريالي سپيڅلې دنده ترسره کوې، خبريال خود ولس ژبه وي، د ولس اواز وي او د ولس د درد درمان وي. د غلو، مفسدو او خاينانو د جرمونو په وړاندې لکه څراغ داسې وي؛ خو ته دې له دې پاک مسلک څه ډول ناسمه گټنه کوې؟ ورته ومې ويل که په وس کې مې وای د پوهنتون د فراغت اسناد مې درته په عام محضر کې سوزول او ته مې ترې خلاصولې.

رڼا يې خبره ورپرې کړه، ورته ويې ويل:

ته د هغه په وړاندې کوم ثبوت لري؟

ښاروال: هو

رڼا: څه ډول؟

ښاروال: زما د دفتر کمري ټولې خبرې وډيويي ثبت کړې دي.

رڼا: ته يې ماته په دې.....ايمل راوليږه.

ښاروال: سمه ده په سترگو.

رڼا: ور ليرل شوې وډيويو وليده، کټ مټ هغه خبرې وې، چې ښاروال ورته کړې وې.

رڼا د وډيويو له ليدو وروسته سخته خفه شوه.

سم دستي بې ټلېفون راواخيست خليل منصف ته يې ټلېفون وکړ، ورته ويې ويل:

له کمري او وسايلو سره يوځای کابل ته راشه.

خليل منصف: څـورې! څـورت څـو بـه وي؟

رڼا: څه دې، چې واوريدل هغسې وکړه.

نور يې ټليفون پرې کړ، رڼا ته د دفتر ساحه تنگه شوه کمپيوتر يې بند کړ، دسکول يې راواخيست د دفتر ساتونکو ته يې وويل: زموږ يو خبريال له خوسته راځي شپه ورکړئ ورته ووايئ، چې سبا رڼا درسره خبرې کوي؛ زه اوس کورته ځم.

سبا سهار رڼا کار پيل کړ، له لنډ مهال وروسته يې خليل هم مخې ته ودریده، سلام يې واچاؤ. رڼا ورته د کيناستو وويل. هغه هم د ميز په خوا کې په يوه څوکی کيناست سر يې بنکته اچولی ؤ، يوې ويرې يې په زړه منگولې خښې کړې وې؛ ډير بېړنی ؤ چې د راغوبنتو په لامل پوه شي. سپيره مخ يې رڼا ته ور واړاؤ، ورته يې ويل: اغلې رئيسې صيب! پوښتلی شم، چې زه مو ولې دلته راغوبنتی وم؟

رڼا مسکې شوه ورته ويې ويل: ستا د ښه کار کردگي له امله دې تاد تقدير اراده لرو. خليل: وغورږیده، ريښکې شو بيا يې رڼا ته په هيله مند نظر وکتل ورته ويې ويل: بيا نو دا کمري او وسائل مو ولې راباندې راوړل؟

رڼا په زړه کې وويل: د غله په غره کې هم ځای نه کيږي، د خپلو کړنو تصوير خو يې له سترگو نه ورک کېږي.

رڼا: ولایت کـــې څـــه حال دی؟
خليل: کړاري ده.

رڼا: له خپلې دندې سره څرنگه يې.

خليل: ښه يم اغلې! زموږ او ستاسې دنده خو ډيره سپيڅلې ده، بايد د زړه له تله يې ترسره کړو او خپل مسلک ته بايد ژمن واوسو.

رڼا: که په خپل دې سپيڅلي مسلک کې څوک خيانت وکړي بيا؟

خليل: بيا نو گنهگار دی، داسې گناهگار چې د مسلک له مخې نه ښل کيږي.

رڼا: نو ته ولې خيانت کوي او له دې سپيڅلې دندې ناسمه گټه پورته کوي؟

خليل: اغلې رئيسې صيب! زه خپل مسلک ته ژمن يم په ايمانداري خپله دنده سرته رسوم، لاړه شه زما ولايت کې پوښتنه وکړه، که چا يوه ويښته خيانت راباندې ثبوت کړ نو بيا زه ملامت يم.

رڼا: ښه! ته ډاډه يې؟

خليل: هو

رڼا: ته حق سکوت په کوم قانون اخلي، حق الظهور په کوم دليل اخلي؟

خليل: رئيسي صيب! دا تور دی.

زما رېسټينولي خلک نشي زغملی، دا يوه توطيه ده.

رنا: شرم دی چې ته هم د رېسټينولي خبرې کوي او زه خجالت باسېم، چې يو هم مسلکه مې داسې گورم؛ د خپل کمپيوټر سکرين يې ورواړاؤ ویديو يې ورته پلې کړه، دې ده او د بناړول بحث پکې پيل شو، خليل يې په ليدو لکه خورا کمخونه انسان زير زيبسلی وتبښتيد.

رنا ورته وويل:

ته څه فکر کوي، چې زه به مې په خپل ژورنالست له ثبوته پرته تور ولگوم او يا به يې له ثبوته پرته راغواړم او له دندې يې گوښه کوم، نه هيڅکله نه. خليل: اغلي رئيسي! يوه تېروتنه رانه شوې په دومره وړه تېروتنه دومره لويه سزا مه راکوه!.

رنا: امممممم دا وړه تېروتنه ده، چې د خپل مسلک په زور له خلکو باج اخلي؟ ستا غوندې خلک د خبريالي په سپينه لمن باندې تور داغ دي او د هر پاک ژورنالست رنگه همدا ستاسو يې ويجدانه بدوی، د هغوی باور له منځه وړی، که دوکه کوئ، بل ځای ورته وگورئ دغه باوري مقدس مسلک ولې بدناموي. خليل: خورې! ته چې څه وايې هغه ټول سم دي، خو يوه موقع راکړه، وړه خپل خانه راله غاړې ده، يوازې ماته يې هيله ده، زه ژمنه درسره کوم، چې بيا به داسې څه نه تکرارېږي.

رنا: ايا تاسې ته هغه معاش کفايت نه کوي، چې موږ يې درکوو؟

خليل: کفايت يې کاؤه؛ خو بس خدای ج چې سړی ووهي بيا همدا سې کوي.

رنا: گوره خليله! ددې ویديو له مخې مالومېږي، چې تا له دې مخکې بناړوالانو هم دا ډول باج اخيستی ته نور موږ نه د باور وړ سړی نه يې.

خليل له خپله ځايه پاڅيده، هڅه يې وکړه د رنا پښو ته ځان واچوي او له کرې پرېکړې يې تېره کړې؛ خو هغې يې ددې کار مخه ونیوله. خليل ته يې وويل:

زه تا نشم بښلی، ستا خیانت بښل زما د وس خبره نده؛ خو ستا د وړو بچيانو لپاره دلته په تلویزون کې دنده درکوم؛ پام دې وي چې څلورويشت ساعته زما د نظارت

لاندې يې او بل ځل نه يوازې، چې له دندې دې گوښه کوم بلکې څارونوالي ته دې هم ورپېژنم.

دوباره دې بيا په بچيانو هم زړه نه سوځوم.

د خلیل زړه درزا کمه کړه، تستېدلې رنگ ته يې وینه ورغله او د لاس په نامه دریدو سره يې د تکرار د نه پېښیدو په عاجزه خوله وویل؛ نور ترې بهر ووت.

د خلیل له وتو سره يې تليفون وشرنگیده، گورې چې شاپور زنگ وهلی؛ رڼا اوکې کړ د شاپور خبرو ته غوړ شوه. هغه ورته وویل:

ايا زما په مسله کې خو دې ژمنه له ياده نه ده وتلې؟

رڼا: نه! زما ژمنه، ژمنه وي په ياد مې دی، همدا اوس مې غوښتل، چې دې خپلې ژمنې دپوره کولو دپاره خپله طرحه دې پوه کړم او زنگ درته ووهم؛ .

شاپور: ښه! زه غوړ يم.

رڼا: زه مليحه راغواړم او د پنځوس زور ډالرو د ورکړې خبره ورته کوم ورته وایم، چې نه محکمه او نه کوم بل اقدام به کوي بس دا واخله، او نور خپه چوپه لاره شه؛ له دې اړیکې تېره شه، نو که انکار يې وکړ بيا يو بل چانس هم ورکو؛ ځکه چې موږ ته به دا هم ثابتې کړي، چې هغه دا اړیکه د پيسو لپاره نه ټينگوي، هدف يې له تاسره ښه ژوند تېرول دي او که يې واخيستې نو د هغې جدایې درنه په همدې قيمار ارزي.

شاپور:

هغه د بل چانس مېرمن نده؛ د خدای ج لپاره ما ترې خلاص کړه او خپله ژمنه پوره کړه؛ ځکه هغه ما بار بار تللي، هيله کوم يو لک ورکړه خو دا لانجه خلاصه کړه.

رڼا:

زه اوس زنگ ورته وهم او څه مې، چې وویل يوازې هماغه کولی شم بس.

له شاپوره يې اړیکه پرې کړه؛ سم دستي يې مليحې ته زنگ وکړ ورته ويې ويل: که زحمت نه کېږي يو ځل زما تر دفتره راشه!.

هغې ځواب ورکړ: خير خو به وي؟

رڼا: خير دی، زه درته منتظره يم، هغې د سمه ده په ویلو تليفون پرې کړه او لنډ مهال وروسته د رڼا په دفتر ورننه وته.

دوی دواړو مخامخ خبرې پیل کړې.

رڼا ورته وویل:

زه په یوه مهمه موضوع باندې درسره خبرې کوم؛ خو شرط به دا وي، چې د تېر په څېر غلطیاې تکرار نه کړې. لکه څرنگه چې د یوه لوستي انسان سره بڼایي همغښتې خبرې راسره وکړه، زه د تهمتونو او بې ځایه خبرو په وړاندې حوصله نه لرم. هغې په دې خاطر، چې د موضوع اوریدو ته ډیره لیواله وه د سمه ده په دود سر وڅوڅاؤ.

رڼا ورته وویل:

مليحې واده د دوه جوړو د توافق، مینې او یو له بل سره د خوښ ژوند په نیت تر سره کېږي کنه؟
مليحه: هو بالکل!

رڼا: او که د زړونو تر منځ فاصله وي، کرکه وي، باور له منځه تللی وي، بیا خو فکر کوم له دې واده نه، نه واده ښه دی.

مليحه: خبرې دې ټولې سمې دي؛ خو په څه پورې دې یادې کړې؟

رڼا: گوره خورې! ستا او شاپور ترمنځ اوس فضا داسې ده، چې یو بل ته نشی نږدې کیدای هغه یا دحقیقت او یا هم د سو تفاهم له امله درباندي باور له لاسه ورکړی.
مليحه: خلاصه راته ووايه اغلي رڼا!.

رڼا: زه دواړو ته دا ښه گڼم، چې یو له بله جدا شی او په خپله خوښه ځان ته د ژوند ملگری وټاکي؛ ځکه اوس هم سرې وخت دی.

مليحه: زه هغه په داسې اسانې نه پریږدم، خلک به څه وايي، زه به خپلو خپلوانو ته څه ځواب وایم، خپلې کورنۍ ته به څه مخ تورم.

رڼا: زه درته یو وړاندیز لرم.

مليحه: دڅه شي وړاندیز؟

رڼا: له شاپوره پنځوس زره ډالر درته اخلم، له شاپوره تېره شه او خپل ژوند پرې جوړ کړه. له دې خبرې سره د مليحې زړه په ټوپونو شو، ورته ویې ویل:

څه ضمانت دی، چې هغه دومره پیسې ماته راکوي؟

رڼا: ضمانت یې زه کوم، ته به دلته ناسته یې ستا اکونټ ته به پیسې جمعه کېږي.

مليحه: زه به ستا په وړانديز غور وکړم او سبا به راشم.

رڼا: نه همدا اوس يې وخت دی، بهر ووځه او له کورنۍ سره مشوره وکړه، زما د خبرې ارمان به وکړې. شاپور ستا په وړاندې د خیانت ثبوتونه لري، ثبت شوی غږ لري او په محکمه کې به هم هيڅ لاسته رانه وړې او په دې خو ته له مانه ښه پوهیږي.

ته پوهیږي چې شاپور ولې تیار دی، چې تاته پیسې درکړي؛ ځکه چې هغه نه غواړي خبره لویه شي، خلک خبر شي او ننداره جوړه شي.

مليحه: زه بهر وځم.

رڼا: ته تلې شي، خو ځنډ ونه کړې.

مليحه ووتله، له کور سره د اړیکو نه وروسته بیرته رانه ووتله، رڼا ته یې وویل:

زه د اړیکو پریکون ته چمتو یم، چې شاپور غواړي زه سل ځله غواړم اړیکه پرې کړم؛ خو ماته به نیم جايداد راکوي، همدا مې شرط دی کله، نه یې منم.

رڼا ورتله له غوصې نری مسکا وکړه، بیا یې وویل: اغلې مليحې! هغه پوهنتون دې گډ شي، چې ته ترې فارغه شوې یې او حقوق دې ویلي، تا او شاپور تر اوسه رسمي واده نه دی کړي، چې ته په هغه دعوه وکړې او نیمايي حق ترې وغواړې، یوازې کوزده مو کړې او هغه هم کوم رسمي سند نه لري.

ما چې څه درته وویل دا به دې په گټه وي او که شاپور در سره مقابله پیل کړه؛ نو شاید هر څه وبایلې او تش لاس کورته لاړه شي؛ ځکه هغه ستا د خیانتونو اسناد لري او که هغه محکمه واورې نو ته شاید نه یوازې خپل خاوند له لاسه ورکړې، بلکې د هغو پیسو په ورکړه به هم مکلفه شي چې د هغه له اکونته مو غلا کړې دي او ان کېدای شي بندي هم شي.

مليحه د رڼا په خبرو وارخطا شوه او فکر یې وکړ په ریښتیا هر څه بايلي نو رڼا ته یې وویل:

ستا خبره منم زه خبره نوره نه اوردوم؛ خو ماته وخت راکړه یوازې دوه ورځې.

رڼا ورته د هو په دود سر و خوځاؤ او مليحه یې رخصت کړه.

دریمه ورځ هم راورسیده، ملیحه د رڼا دفتر ته راغله دا ځل یې نفس د پخوا په خیر نه ؤ، لږ وړوکی شوی وو رڼا ته یې ویل:

زه چمتو یم، چې له شاپور سره اړیکه پرې کړم.

رڼا: بانکي اکاونټ دې راکړه، چې زموږ مالي مسؤل پیسې درته جمعه کړي. هغې د بانگ اکاونټ ورته له دسکوله راوباسه او لږ شیبه وروسته یې له بانک نه مسېج تر لاسه کړ، چې حق یې په لاس ورغی، له مسج سره ملیحه پورته شوه، تر څو د تگ لپاره ځان چمتو کړي په ولاړې یې رڼا ته وویل:

زه یوه پوښتنه درنه کولی شم؟

رڼا: ولې نه مهرباني وکړئ؟

ملیحه: شاپور سم د سرو زرو چرگ دی، چې درز ورکړې طلا تویوي.

زه له اوله پوهیدم چې تا ولې د شاپور سره د نېردي کیدو دلچسپي لرله

رڼا: ته په څه پوهیدې؟

ملیحه: بس تا وگتله او ما وبايلله

رڼا: مطلب؟

ملیحه: ځان دې ناگاره مه اچوه ستا په چلونو زه ښه پوهېږم.

رڼا: د څه شي چل، ته څه وايي؟

ملیحه: د شاپور زړه دې په لاس راور ستا په سر یې ما غوندي بڼکلي نجلۍ پریښوده، تا واک ترې خپل کړی، د هغه روپۍ دي بادوې یې.

رڼا: گوره خورې! زه او شاپور یوازې د یوه رسنيز دفتر گډ همکاران یو او بس، کوم څه چې ته فکر کوې داسې څه نشته، تا تېر ځل هم همداسې تېروتنه وکړه او زما عصاب دې راخراب کړل نږدې ؤ، چې د خون څښتنه کړې دي وم.

څه اوس لاره شه هسې نه، چې نوره مې احساساتي کړې او کومه پېښه رامنځته شي. هغې خپل تېر یاد سترگو ته ودریده، چې د رڼا په ویشو کوما ته تللې وه؛ نو پرته له څه ویلو روانه شوه.

رڼا غږ پسې وکړ، خپل مال خو دې تر لاسه کړ ایا ماته ثبوت نه راکوې، چې سبا بیا

ستونزه پیدا نشي؟

رنا: ښه! ډير توصف مې مه كوه، ووايه دوهم كار څه درته وكړم؟
شاپور: ژوند مې تكمل كړه.

رنا: ته هم سپرې تر كوره ځغلوې، زه نور څه درته نشم كولى، خپل ژوند دې دى او خپل كار.

زه نوره ځم، چې سخته سترې شوې يم. رنا له خپل ځايه پورته شوه، چې تر وره ورسیده شاپور ته يې وويل:

ښاغلی شاپوره! تر اوسه زه نه پوهېږم، چې زه څومره معاش لرم، څومره مې ستا روپۍ لگولې دي او همدارنگه د كور د ستونزو د حل په موخه كه دې يوې مياشتې معاش راكړئ نو بده به نه وي.

شاپور له جيبه دې بانگ كتابچه راوباسله په سپينه ورقه كې يې لاسليك وكړ رنا ته يې په گوتو كې ونيو ورته ويې ويل:

دې ورقې په سپين ځاى كې دې چې څومره روپۍ په كار وي وليكه بانگ ته يې ويسه او وايې خله .

رنا: زما له بانكې چيك سره كار نه شته او نه مې خوښيږي، چې وړيا پيسې واخلم ، څومره مې چې حق وي هغه راكړه.

شاپور: جيب ته لاس كړ يولك افغانۍ يې راوباسلې، رنا ته يې وويل:
دا دې د يوې مياشتې معاش دى.

كه كم وي او ستونزې دې نه پرې حل كېږي نو ويلي شي، چې نور يې هم درته لوړ كړم؟

رنا: نه كه ډېرې پيسې لږې غريبانو ته يې وركړه، چې دعا درته وكړي، ماته مې له كاره ډېرې پيسې مه راکوه!. دا پنځوس زره بيرته واخله، زه چې څومره كار كوم دغه پيسې، چې وا مې خيستې هم پرې ډيرې دي.

پيسې يې په دسكول كې كينودې، نور يې حركت وكړ. شاپور غږ پسې وكړ، حليمه خور دې په كور كې يوازې پريښې ده؟

رنا: هو ولې دې داسې پوښتنه وكړه؟

شاپور: يانې ستونزمنه ده، چې هغه تل په كور كې يوازې واوسي، سبا يې دفتر ته درسره راوله، ساعت به يې هم تېر شي پام به يې هم په بله شي.

رڼا يې دغه کار خوښ کړ او د خواخوږي مننه يې ترې کړه، ورته ويې ويل:
مننه شاپور جانه! تا خو د پېژندگلوي له پيله زموږ سره خواخوږي ښکاره کړې ده، په
هره ستونزه کې راسره يې دغه کار زما هم خوښ شو حليمې ستر غم ليدلی ښه نظر
دې راکړ، سبا يې دلته له ځان سره راوړم .

رڼا کورته لاړه، دروازې ته په داخلیدو سره يې خور حليمه جارو په لاس په انگر کې
ولاړه وه، د حويلې د جارو کولو نېټ يې درلوده. رڼا خپلې کشرې حليمې خور ته
غاړه ورکړه بيا يې ترې وغوښتل، چې يو ښه تريخ چای ورته دم کړي، هغې لږ
وروسته د څو چاکليټو سره د شين چای پياله د رڼا په مخ کې کېښود. حليمه يې هم
په خوا کې کېناسته؛ رڼا د هغې په اوږه لاس واړاؤ، ورته ويې ويل خورجانې! هيڅ د
يوازيتوب احساس ونه کړې زه درسره يم، اوس دې زه مور، پلار، ورور او هر څه
يم.

حليمه يې په خبرو مسکې شوه رڼا ته يې وويل:

همدموره مې زړه درباندي ډاډه دی، ته مې هرڅه يې او له تا پرته به ځان ډېر
يوازې راته احساس شي.

رڼا: زه هيڅکله ————— تا يوازې نه پريږدم.

حليمه: خو ته به واده نه کوي؟

رڼا: نه زه واده نه کوم.

حليمه: ولې دا ښکلې ځواني همداښې زړوې؟

رڼا: نه همداښې يې نه زړوم، د خلکو په خدمت کې يې زړوم.

حليمه: ايا هغه مېرمنې، چې واده کوي، هغه بيا خدمت نشي کولی؟

رڼا: کولی يې شي، خو لومړی تا ودوم بيا به گورو.

حليمه: خوږې! په کور کې ډيره تنگ شوې يم .

رڼا: سبا دې دفتر ته ولم هلته به دې ساعت هم تېر وي او که هغه ځای دې خوښ
شوه بيا دې هره ورځ له ځان سره ولم.

حليمه: خوږې! ښکلې کار به وشي.

رڼا: شاپور ته دې خدای ج خیر ورکړي، دا نظریه خو هغه راکړه، کنه زه دې دلته یوازیتوب ته ډیره خوړیدم؛ مکتبونه هم رخصت دي نه پوهیدم چې څه درسره وکړم.

حلیمه: شاپور ورور مې ډیر ښه سپری دی.

رڼا: هو بد نه دی.

حلیمه: ایله همدومره؟

رڼا: ولې شهزاده ورته ووايم، د سلامي سلوټ ورته وکړم؟

حلیمه: مسکې شوه، رڼا ته یې وویل:

شاپور له مور سره ډیر ښه کړي، لکه زموږ د کور غړی چې وي، زموږ غم یې خپل غم بللی، څرنگه یې په روغتون کې ستا پالنه وکړه، د مور او خور د خیرات او سقاط ټول لگښت یې له خپله جیبه وکړ، د احسان اړولو لپاره یې هم دوباره خبره یاده نه کړه، چې ما دا خیر در رسولی.

رڼا: هو له هغو نېکیو یې سترگې نشو پټولی؛ خو پرون ما هم داسې یو کار ورته تر سره کړ، چې له ده یې لاره ورکه کړې وه.

حلیمه: دا نو څه ډول کار وو، چې له ده یې لار ورکه کړې وه؟

رڼا: بس په یوې غلې اوبښتی وو او ما ترې خلاص کړ.

حلیمه: زه پوه نشوم.

رڼا: خوږې! یوې انجلی ددې لپاره ورسره کوژده کړې وه، چې دده په مال او دولت باندي ولکه ولگوي، شاپور هم ډیر وروسته پرې پوه شوی وو. یوه ورځ یې له ما نه مرسته وغوښته او ما هم ژمنه ورسره وکړه، بس د تل لپاره مې ترې خلاص کړ.

حلیمه: توبه خدایه که نړۍ له ښو خلکو ډکه ده، له بدو هم خالي نده.

بیا _____ او دې د شاپور زړه گټلی _____ دی.

رڼا: څه، څه خپله څپیره یې پورته کړه، حلیمې ته یې وویل:

ته په دې وختو کې ته ډېره سپین سترگې شوې یې، که بیا دې داسې بې ادبي وکړه، مخ دې درته پرسوم.

حلیمې د تسلیمې غبرگ لاسونه پورته کړل په خدا، خدا کې یې وویل:

خوږې! خوږې! ومې نه وهې، بیا مې دې توبه وي، داسې نه وایم.

د خویندو تر منځ ټوکې تر هغو روانې وې، چې د دواړو سترگې له خوبه سره ورغلې تر سهاره په ژور خوب ویدې وې چې خوب یې پوره شو راپاڅیدې . له لمانځه او چای څخه وروسته دواړه تر دفتره ورسیدې .

رڼا او خور یې حلیمه په دفتر کې کیناستې، لاسمې دمه شوې نه وې، چې شاپور هم د دروازې په ټک ټک له دوی د داخلیدو اجازه وغوښته! شاپور، رڼا ته وویل: ډیر ښه دې وکړل، چې حلیمه خور دې راوسته دلته به لږ ارامه شي ساعت به یې تېر شي، خوارکی ډېر غمونه ولیدل؛ مننه! چې زما خبره دې ومنله رڼا یې په خبره مسکې شوه، شاپورته یې وویل:

کله، کله خو دې خبرې د منلو وړ وي. شاپور یې په خبره احساساتي شو له ځان سره یې ورو وویل: کاش زما دا خبره هم ومنې، چې زه مینه درسره لرم. رڼا یې دا خبره وانه وریده؛ خو احساس یې کړه چې شاپور څه وویل. له هغه یې پوښتنه وکړه شاپوره! تا څه وویل؟ شاپور: نه هسې څه مې ندي ویلي.

په دې وخت کې د دروازې ساتونکی راغی رڼا ته یې وویل: د جلسې په خونه کې خبريالان درته له پخوا په انتظار دي، که خلاصه شوې یاست ورشئ!. رڼا تندې وواځه وپیل:

اه دا خلک خو زما له یاده وتلي ؤ، له خونې د وتو په وخت کې یې شاپور ته وویل: زه لږم تاسې حلیمې ته چای راوغواړئ، زه هم په یوه ساعت کې راخلاصېږم، رڼا لږه او حلیمه له شاپور سره د رڼا په دفتر کې پاتې شوه.

شاپور حلیمې ته چای راوغوښت، پیالې ډکې شوې. شاپور، حلیمې ته مخ ورواړاؤ، وپیل:

ستاسې دلته راغوښتل زما طرحه وه.

حلیمه: هو رڼا خور مې راته وویل، تا خو له مور سره د کورنۍ د غړي په صفت په ستونزو کې ونډه اخیستې، مور مو نیکي نه هیروؤ، زموږ څومره خپلوان دي، ټولو د ستونزو پر مهال له مور تېښته کړې، لږې رانه اوسېدلې؛ خو ته وې چې زموږ ستونزې دې خپلې ستونزې گڼلې او تل راسره د سیوري په ډول مل یې.

شاپور: نه خورې! ما هيڅ هم ندي کړي زه دې دومره توصيف وړ نه يم، دا چې تاسې زما کوچنی مرستې دومره لوی گڼئ دا ستاسې لویی ده.

حليمه: نه شاپوره وروړه! ستاسې مرستې زموږ په زړونو کې د کاني کرښې دي او ما خو په هغه روغتون کې ژمنه درسره وکړه، چې د رڼا د بستر په څنگ کې ولاړ ؤ، که زما وينه مو هم په کار شي نو ژمنه کوم نه يې درېغوم.

شاپور: خورې! هيله کوم نور په دې اړه خبرې نه کو، ما څه نه دي کړي.

حليمه: ښه دا خبرې به پرېږدو زما يوې پوښتنې ته ځواب راکوي؟

شاپور: هو ولې نه!

حليمه: کله چې رڼا په روغتون کې بستر او په کوما کې وه زه درغلم ته د رڼا د بستر په خوا کې ناست وې د رڼا لاس دې په خپل لاس کې نيولی او سر دې له پاسه پرې ايښی ؤ.

کله چې زما په راتگ پوه شوې او زما د پېښو ترپا دې واوریده، سر دې راپورته کړ ماته دې وکتل سترگې دې له اوبسکو ډکې وې، نو ايا زه په دې راز پوهیدلی شم؟ شاپور: هسې خورې! کومه خبره نشته.

حليمه: شاپوره وروړه! ماته خو دې خور وويل، ته له خپلې خوره کوم څه پټوې؟

شاپور: نه، نه

حليمه: نو ووايه کنه

شاپور: نو څه گټه به ورسوې؟

حليمه: ولې؟

شاپور: بس هسې

حليمه: يانې چې ستاسې او د رڼا خور تر منځ يوازې د دفتر د کارکونکو په ډول خواخوږي ده او بس؟

شاپور: نه

حليمه: نو څه دي؟

شاپور: خورې! رڼا مې ډيره خوښېږي، د دې نړۍ تر ټولو ښه انسان دی، د فريښتي په څېر زړه لري، لومړنی انسان دی، چې له ظاهر نه يې باطن ښکلی دی، لومړنی مېرمن ده، چې له ځانه د هغې په وړتيا سپيڅلي احساس او هېوادنی مينې ډير

باورلرم. که ظاهراً هغه د بنکلا یوه بیلگه ده د هغې غیاب هم له ظاهر لاسه دی. زه د رڼا په شپږه دومره نه یم مین لکه د هغې په فکر، د هغې په احساس د هغې په پاک زړه، چې مین یم.

حلیمه: نو ایا کله دې هم خپل احساس ورته څرگند کړی دی؟

شاپور: نه

حلیمه: ولې؟

شاپور: هغه مینې کولو ته وخت نه لري، هغه د خپل ژوند د جوړولو لپاره فکر هم نه کوي. د هغې ټوله مینه له خپل هېواد سره ده، د خپل ولس سره دومره خواخوږي لري، چې ځان یې هېر کړی، د ځان په کیسه کې هم نه ده.

هغه د ولس د سېرازی لپاره هرې قرباني ته چمتو ده؛ ته ددې شاهد یې، چې څو وارې یې د خپل ولس لپاره ځان د مرگ خولې ته ورکړ؛ خو خدای ج یې دانه نه وه ختمه کړې. په هېواد کې د ټولنیز عدالت لپاره یې خپله مور، خور او ورور له لاسه ورکړل او دا درانه غمونه په پټه خوله زغمي.

د خلکو په مخ کې داسې تمثیل کوي چې غمونو او د کورنۍ دغړو په له لاسه ورکولو دومره نده کمځواکه شوې، خو چې یوازې شي، په چينغو او بدو ورځو یې د هوا مارغان ژاړي

هغه بله ورځ په خپل دفتر کې یوازې وه، له امنیتي کمري مې لیدله لکه د باران په شان یې اوبسکې له سترگو تلې، داسې کلیمات یې له ځان سره ورو، ورو تکرارول، چې د تیرې زړه یې هم نماوه.

ویل یې: و زما خوږې مورکې! څرنگه بې دیدنه رانه لاړې، څرنگه په ناروغتیا کې دې کډه رانه وکړه او د تورو خاورو میلمنه شوې، څرنگه یې ټوټه، ټوټه راتوله کړې، څرنگه له خدای پاماني پرته رانه لاړې. و زما کوچنی وروره! زما نازولیه وروره! تا خو دردونه نشو زغملي، تا خو به یخ شمال ته هم ژړل دا ټیټې، ټیټې وجود به دې څرنگه زغملي وي.

خپل دوسمال یې ټول په اوبسکو لوند شو، بیا به یې یوه او بل طرف ته وکتل، چې څوک یې دا کمزوري ونه گوري، له ځان سره به په خبرو راغله، زما ارمان جنې

مورې تاسې خو زما لپاره ځانونه سپر کړل، زما د وژل کېدو په بدل کې مو خپل ژوند حق ته وسپاره، زه به څرنگه ځان وېشم.

کله، کله به يې داسې الفاظ هم کارول، چې که د اسمان مرغانو اوریدی هغوی به هم ورسره اوبسکې تويولې.

له دې خبرو وروسته شاپور له ځمکې سره گندلی سترگې راپورته کړ؛ د حلیمې په لور يې په لمدو سترگو ور وکتل.

د هغې هم په مخ شل ځايه اوبسکې راروانې وې، شاپور ورته وويل:

رڼا مينه نه کوي او نه وخت ورته لري.

حلیمه: دا رښتيادي، چې ځينې کارونه له انسانانو د بوختياوو او بېښو له کبله هېر وي؛ خو که ور ياد کړل شي بيا يې تيت او فرق فکر راټوليرې او اقدام ته چمتو کيرې.

شاپور: رڼا دومره اغيزناک ستوری لري، چې سل زړونه هم يو کړم ددې جرئت نه لرم، چې هغې ته دې دا ډول يادښت جوگه شي.

د هغې مخ ته په کتو له سړي هر څه هير شي.

حلیمې خورې! تا هغه ژمنه په ياد ده؟

حلیمه: کومه ژمنه؟

شاپور: چې راته و دې ويل: که زما وينه دې هم په کار وي، نه يې درنه درېغوم.

حلیمه: هو په ياد مې ده.

شاپور: وينه دې خدای وساته؛ خو د رڼا په لاسته راړولو کې مرسته راسره وکړه.

زه له هغې پرته ژوند نشم تېرولی.

حلیمه: رڼا که د اوسپنې خپلې هم زړې کړي له تا ښه انسان نشي. پيدا کولی، زه درسره ژمنه کوم، چې رڼا به ستا کور رڼا کوي، هغه ستا لپاره جوړه شوې ده.

ستاسې مزاج خواخوږي، احساس او هر څه يو ډول دي.

خو اوس ته پوهيرې، چې مور سخت غم خپلي يو؛ لږ څه وخت ته اړتيا ده، چې دې خبرې ته زمينه برابره شي، که بې وخته يې ياده کړو، کيدای شي هر څه رانه خراب شي.

شاپور : سمه ده زه يې هم اوس مناسبه نه بولم، زه د رڼا لپاره کلونه ، کلونه هم انتظار کولای شم. زه په دې هم وياړم، چې رڼا زموږ په دفتر کې کار کوي، زه په غياب کې د هغې په نوم ميین وم، د هغې په کړنو ميین وم؛ خو کله چې تصادفاً ورسره مخ شوم هغه زما د ژوند تر ټولو ښه پيل ؤ. زه په رڼا ډېر باور لرم، له ځانه هم ډېر پرې ډاډه يم؛ ځکه خو مې خپل رياست هغې ته پرېښود. هغه له ما په کار ښه پوهېږي، له ما خپل مسلك ته ډېره ژمنه ده.

حليمه: شاپور وروره! يوه پوښتنه وکړم؟

شاپور: ولې نه، ويې کړه.

ايا تا خو رياست رڼا ته د هغې د جلبولو لپاره ندی ورکړی؟

شاپور وخنډل بيا يې وويل:

نه ما دا کار د هغې د پاملرنې خپلولو لپاره نده کړی؛ ځکه چې زه هغه پېژنم، د هغې فکر په داسې شيانو نه جلبېږي، چې هغې ته ارزښت نه لري، هغه ما مجبوره کړې، چې رياست وکړي، کله د هغې اسرار ؤ، چې خبريالي وکړي، هغه له خبريالي سره دومره مينه لري، چې اوس هم کله، کله خپله دې راپور جوړولو پسې ځي او په ما يې دا شرط ايښی ؤ، چې له رياست سره به خبريالي هم کوي.

د رڼا مې دا ځانگړتيا ډيره خوښيږي، چې مادييات يې د ارزښتونو لپاره له پښولاندې کړي دي.

څه وخت وړاندې مې د هغې معاش يو لک افغانی کړ، خو هغې پنځوس زره ترې واخيستي او نورې يې بيرته راستنې کړې.

ماته يې وويل:

زما له کاره چې ترسره کوم يې، دغه پنځوس زره هم ډېرې دي.

دوی خبرې کولې، چې رڼا هم رانښکاره شوه دفتر ته رانه وته، حليمې ته يې وويل: هله خورې! يوه پياله چای ماته هم واچوه سترې شوم، هغې چای ورته واچاؤ او بيا يې د شاپور په لور مخ ور واړاؤ ورته ويې ويل:

شاپوره! حليمه ډېره راباندې گرانه ده، اوس خو مې د کور يوازنی هيله همدا ده. که خدای مه کړه که په دې خور مې هم څه وشي نو زه بيا ژوند نشم کولی.

شاپور: حليمه خور! په ما هم ډيره گرانه ده، ډيره كېمينه نجلۍ ده، زه خو دومره نه وم ورسره بلد خو چې اخلاق مې وليدل نو خورا ښه انسان دى دوى خبرې كولې، چې د دروازې ساتونكى راننه وت، رياته يې وويل: يوه ځوانه مېرمن راغلې، وايې له رڼا سر كار لرم، اجازه وركوې، چې راشي؟ رڼا: دا يوه پياله چاى دې وڅښم، دوه ساعته مسلسل مې خبرې وكړې ورته ووايه لږ وروسته دې راغواړم.

ساتونكى ووت، مېرمنې ته يې وويل:

رڼا يوه پياله چاى څښي، تاسې لږ صبر وكړئ.

مېرمن وويل:

شايد زه غلطه شوې يم، زه چې كومې رڼا ته راغلي يم، هغه دغه رڼا نده ماته د رڼا

اصلي ادرس راكړه

ساتونكي وويل: خورې! خبرياله رڼا ښيې؟

— هو هغه ښيم.

ساتونكي: هغه همدا رڼا ده.

مېرمن: نه دانه ده، هغه رڼا چې په اړه يې ما اوريدلي دومره بې پروا نه ده، چې بهر

دې ورته خلك له ډك زړه او دردنو سره ناست وي او دا دې ارامه چاى څښي

رڼا هم له كړكې د ساتونكي او مېرمنې تبادله شوې خبرې واوريدي، غونۍ يې څير

شو، ستونۍ يې سره ورغۍ، سترگې يې له اوبسكو ډكې شوې

له ځان سره يې وويل:

واه رڼا! ته د خلكو باور ته وگوره او نه ستا دغه بې پروايي ته وگوره.

چاى دې ماته زهر شي، هر گوت دې راته وينه وچه كړي، ما ولې دې بېچاره ته په

چاى د وخت ضايع كولو سره درد وركړ: ژر ووته او ناهيلي روانه مېرمن يې له لاسه

وښوله، ورته ويې ويل:

خورجانې! ښنه غواړم، زه رڼا يم ډېره سترې شوې وم؛ ما وويل چې يوه پياله چاى

به مې سترېا وباسي، ما فكر نه كاؤه، چې تاسې به دومره بېرني ستونزه وي؛ خو ما

تېروتنه وکړه، عمر مې دې ستا شي ته مه خفه کېږه په راتلونکي کې به داسې بېغوري نه تکرارېږي. راځه چې دننه خبرې وکړو.

هغه هم د رڼا له خبرو اغيزمنه شوه، پرته له کوم دليل وړ سره يوځای د دفتر په لور روانه شوه.

په دفتر کې دواړه سره کېناستلې.

رڼا له ځوانې مېرمنې وپوښتل: خیر خو و، چې دلته مو پېښه راوکړه؟

مېرمن: په ژړا شوه ويې ويل:

خیر چيرې ده. زه يوه بېچاره کونډه يم، مېرې مې په يوه چاودنه کې مړ شو وره خېلخانه راته پاتې شوه، د کور مسؤليتونه زما په غاړه شو، يو څه وخت مو د مېرې په پاتې شويو پيسو گذاره وکړه، وروسته ورو ورو حلقه راباندې تنگېده، نو اړ شو له خپل کوره ووځو او کور بل چاته په کرایه ورکړو. هغه کرایه د ماشومانو خوراک او پوښاک کړو؛ مور په اطراف کې د مېرې ميراثي ځای ته لاړو، اوس زموږ په کور يو زورور ننه وتلی، ډېر پيسه دار او د بيت المال توسن دی لوی لوی واسطې هم لري، په محکمو کې يې زما د کور جالي اسناد جوړ کړي، هر چېرې پيسې او واسطې کاروي زموږ غږ څوک نه اوري، هرې محکمې ته چې لاړه شم اسناد بيرته په مخ راوولي.

رڼا: تاسې کومو کومو ځايو ته مراجعه کړې؟

مېرمن: خورې! څارنوالي، محکمه، وکیلان، والي او قومندان ټولو ته مې جولی غوړولې؛ خو څوک مې په خبره غوړ نه گروي، په ژړا پورې مې خاندي، پسخند راپورې کوي، وايي: موږ د قومندان سپين گل په وړاندې نه شو دريدلی؛ هغه د چا په خون هم ندی بند، ټول وای موږ د هغه زور نه لرو.

رڼا: خورې! ته مه خفه کېږه، که ستا په حق مسؤلينو غوړونه کانه کړي وي، زه به يې د غوړو گنې پردې به لږزان راولم، ته دعا کوه چا، چې ناغېرې کړې د اسمان ستوري به درته پرې حساب کړم، د عزت خطې به يې وباسم، نوم او دغه جاهل غرور به يې ستا پښو ته ټيټ کړم.

دا مې له تاسره ژمنه ده، او دا دې يوې پښتنې خبريالي ژمنه ده

مېرمن: خورې! زما یتیمان څوک نه لري او نه يې څوک په کيسه کې دي.

رڼا: مه خفه کيږه! ستاسې يتيمان زما وروڼه او خويندې دي، زه سر له سبا لاس په کار کېږم، زما چې څه له لاسه کېږي نه يې سپموم، بس ته يوازې دعا کوه.

په سبا ورځ رڼا د دفتر مهمې جلسې بلې ورځې ته معطل کړې، کمره مين يې له ځان سره روان کړ. لومړی يې له کوره انځور واخيست بيا يې د کونډې مېرمن خبرې ثبت کړې، له هغه وروسته يې له ځان سره محکمې ته هغه اسناد او قوالي واخيستې، چې څو ځلې يې د کونډې مېرمن په مخ ور وپشتل شوې وې.

اسناد يې د محکمې مشر قاضي ته په مېز کېښودل، هغه ته يې وويل:

ايا ته پوهيږې چې د عمر او عثمان د قضا په څوکي ناست يې؟ ايا پوهيږې، چې د هرې پرېکړې ځواب به خدای ج ته ورکوي؟ ايا د بې وزلو په وړاندې بې انصافي دې نه ځوروي؟ ايا مرگ دې هير دی، چې يوه ورځ به عزرائل روح درنه اخلي؟

د محکمې مشر رڼا ته په حيراني سره وکتل، هغې ته يې وويل

اغلبې لورې! څه شوي لومړی خو ستونزه راته ووايه، چې څه پېښه ده، وروسته د ماشين د بڅې په څېر چلانه شه او بيا بل چاته د خبرو وار هم مه ورکوه.

رڼا: تاسې به خدای ج ته څه ځواب وايئ، چې تاسې د عدالت په څوکي ناست ياست او يوه يتيمه کورنۍ په خپل کور کې بې کوره گرځي؟ در په در دروازې ټکوي؟ خو څوک يې غږ نه اوري، ان تر تا هم رارسېدلي دي.

دمحکمې رئيس: لورې! ايا کور يې چا ترې غصب کړی؟

رڼا: هو

دغه بې چاره کورنۍ د ظاهرشاه د وخت اسناد لري، خو اوس يو زورواکی، ټوپک مار او غاصب په دغه کور ترې ننوتی او جالي قباله يې جوړه کړې. وکيلان، وزيران، قومندانان او... پېژني او هغه ځای کې چې د پيسو اړتيا وي پيسې کاروي، تر څو ددې کورنۍ دعوه باطله او دغه بېچاره کورنۍ دې په خپله دعوه کې مات کړي.

اوس ما له دغې کورنۍ سره ژمنه کړې، چې زه به مو خپل حق ته رسوم.

د محکمې رئيس: لورې! زه درسره په دغه موضوع کې لکه د سيوري په ډول ولاړ

بم.

خدای ج شاهد دی، چې زه د لومړي ځل لپاره په دې پېښه خبرېم، له دې مخکې ماته چا ددې دوسې نه دي ويلي.

رڼا: زه نن شپه په تلویزون کې دغه موضوع د هېواد په سطحه مشهوره خپرونه، چې پلټنه نومېږي، څېرم؛ هغه خپرونه رئیس جمهور هم اوري، زه ډاډه يم، چې حق به حقدار ته وسپارل شي. که چا پکې غفلت کړی وي او یا هم په دې ټگي برکي کې لاس لري انشالله، چې قانون ته به ځواب ووايي.

د محکمې رئیس: لورې! ته دا موضوع مه رسنيزه کوه؛ زه ډاډ درکوم، چې دې یتیمانو ته به حق رسیږي؛ که بیا ونه رسیده نو کولی شې، چې خپرونه پرې جوړې کړې، رسنيزه یې کړې او گردې میزونه پرې ونیسي.

رڼا: په خپرونو یا نه خپرونو باندې به زه تصمیم ونیسم؛ ځکه هغه زما مسؤلیت دی او هغه چې ستا مسؤلیت دی هغه ته وکړه؛ زه سبا راځم ته باید دا مور ته واضح کړې، چې په دغه قضیه کې څوک لاس لري، چا جالي اسناد جوړ کړي او څوک دې باط ————— ل پل ————— وي دي.

رڼا راووته زېږی مازدیگر ؤ، دفتر ته یې ځان راوړسؤ. پلټنې خپرونې ته یې خپل چمتو والی پیل کړ؛ پروگرام یې برابر کړ. ما بنام د هېواد د ډېرو کتونکو او خوبونکو خپرونه، پلټنه پیل شوه.

سمه خوله یې لگوله، راپور او پلټنه دومره زوروره او غمجنه، له مظلومینه ډکه جوړه وشوې وه، چې د هر کتونکي له سترگو یې اوبسکې وبهولې، د ناوې کونډې مظلومیت او له هغې سره شوی ظلم پکې په رښتوني ډول انځور شوی وو.

خپرونه د تمې خلاف رئیس جمهور وانه وریده، چې بیرنی اقدام وکړي، خو د سترې محکمې قاضي القضاة ته د تلویزون په سکرین مخې ته تېرېده؛ هغه له اورېدو سره موضوع ته یو تحقیقاتي ټیم د څېړنو لپاره وگماره.

د اړوندې محکمې رئیس ته یې زنگ وکړ؛ ورته ویې ویل:

بې کفایتي او فساد مې لیدلی ؤ خو دومره نه. چې اوبن په بډه وهي؛ تاسې خو زما دنده هم تر پوښتنې لاندې راوسته.

که رئیس جمهور خبر شي، زما باور به هم ورته صفر شي، مخکې له دې چې دغه کار وشي لنډ راته ووايه، چې په دې قضيه کې څوک مقصر- دي؟ چا جالي اسناد جوړ کړي او د چا لاس پکې دی؟
هغه ځواب ورکړ:

جناب عالي! ما پلټنه وکړه؛ په دې کار کې درې قاضيان او زما مرستيال دخيل دي. قاضي القضا: په بېره يې ماته نومونه ووايه!.
هغه نومونه ورته څرگند کړل. قاضي القضا ورته وکړه:

ددې کسانو د نيولو امر اوس صادروم ته مې؛ ځکه پرېښودې، چې تر سبا کور تخلیه کړي، که ستونزه وه د حوزې نظامي ځواک وکاروه!. تر سبا بايد کونډې مېرمنې ته کور وسپارل شي، تر څو دغې رسنۍ ته د دوهمې خپرونې چانس په لاس ورته شي، که دا تلویزون والو دوهمه خپرونه هم جوړه کړه نو د عزت خطې به مو وباسي.
رئيس: سمه ده صيب! سبا تر لسو بجو به کور تخلیه شي.

رئيس سم دستي رڼا ته زنگ ووايه، ورته ويې ويل:
خوري! کور تر لسو بجو تخلیه کېږي، هغه کونډې مېرمنې ته ووايه، چې کور تسليم کړي، هيله مو داده، چې نور زموږ شاه پرېږدي.
ځکه چې ددې قضیې په تور مو څلور نفره، زما د مرستيال په شمول د سترې محکمې په امر ونيول اوس په بند کې دي.

د رڼا له خوښي په سترگو کې اوبښکې راغلي، په زړه کې يې د خدای ج شکر وويست، بيا يې رئيس ته وويل: رئيس صيب!
سبا زه له کونډې مېرمنې سره درځم تر څو، چې هغه خپل کور ته ننوتلې نه وي، هغې ته د کور کيلې نه وي ورکړل شوې، تر هغو زه د دې مسلې شاه نه پرېږدم.
رئيس: ته بې غمه اوسه!. ستا د سترگو په وړاندې به دا کار کېږي، ستا دکمرې په تصوير اخستو سره به هغې مظلومې ته د هغې امانت سپارل کېږي.

رڼا ټليفون پرې کړ، له خوښيو په جامو کې نه ځايده؛ ځکه هغې له کونډې ښځې سره د هغې حق ته دې رسېدو ژمنه کړې وه او ژمنه رڼا ته له خپل ژونده هم مهمه وه.

سمدستي يې کونډې مېرمنې ته ټليفون وکړ ورته ويې ويل:

خوري! زيری.

رنا: جـانـي! د خـه زيـري؟

رنا: سبا به درته کور وسپارل شي.

کونډه مېرمن: رنا خوري! کله به مې بخت دومره کار وکړي. زه دا درې کاله پسې سرگردانه يم، يو قدم هم مخکې نه يم تللې اوس به چېرې په يوه ورځ کې راسره د خپل کور سپارلو دومره لويه پېښه وشي.

رنا: ولې ته دې خپلې خور رنا په اراده باور نه لري؟

کونډه مېرمن: زه مې په رنا ډېر باور لرم که مې په تا باور نه درلودی؛ نو کله مې خپل عرض دروړ، خو اوس زه ډېره مايوسه شوې يم، زما غريبې اواز څوک اوري؟ کله به مې بخت دومره کار وکړي، چې زما د يتيمانو حق له دې ظالمه راته واخلي.

رنا: خور جانې! سبا نهه بجې زما دفتر ته راشه همدا اوس راته ستاسې د اړوندې محکمې رئيس زنگ ووايه، هغه وويل: چې په پېښه باندې قاضي القضاات خبر شوی، هغه جدي امر کړی چې کور بايد اصلي حقدار ته وسپارل شي، زه درسره ټوکي نه کوم.

کونډه: خوري! رب دې خپلو هيلو ته ورسوه، رب دې لکه ابراهيم ع په اور کې وساته، رب دې غم مه راوينه، زه به نن شپه تهجد لمونځ وکړم او تاته به دعاوې وکړم.

رنا يې په دعاوو امين ووايه او بيا يې ټليفون پرې کړ.

له دې وروسته رنا کور ته لاړه ډېره مطمينه ويده شوه؛ ځکه چې د خير کار سرې ته لوی سکون ورکوي، داسې سکون چې په بل شي کې نه موندل کېږي.

سبا سهار دفتر ته په رسېدو سره کونډه مېرمن هم ورته د دفتر مخې ته منتظره ناسته وه. هغه يې له ځان سره دفتر ته دننه کړه چای يې ورته راوغوښت؛ هغې ته يې د ډاډ خبرې پيل کړې، ورته ويې ويل:

خدای ج له موږ سره دی، خدای ج د حق پلوي کوي، ودې کتل چې موږ وگټله همدا نن به تاسې ته کور سپارل کېږي.

کونډه مېرمنې چې ډېر دردونه گاللي وو لایې چا د مظلوميت اواز نه وو پورته کړي، رنا ته په هيله مندي نظر وکتل، سترگې يې پورته کړې ويې ويل: رنا گلې! زما زړه

ته خو نه لوپري، چې هغه زورور به مور ته کور راکړي، هغه له خدايه نه ډارپري، هيڅ زړه سوی په زړه کې نه لري؛ خو که تاسې خبره رښتيا شي، ما به وگټې. ما او اولادونه به مې په بيه واخلي، مور به دې په ټول ژوند کې احسان مند شو او زما لپاره به يوه اتله شې، داسې اتله چې زما په زړه کې به د هغې نوم د کاني کرښې په څېر ليکل کېږي او زما تر وروستۍ سلگۍ به هم راته ياد وي.

رڼا: نن به هغه زورور خامخا تاته کور پرېږدي، که هغه زورور دی، له هغه لوی زورور لرو، هغه زموږ پلوي کوي. که هغه نن کور خالي نه کړې نو قسم کوم، چې د اسمان ستوري به درته پرې وگڼم؛ دوی خبرې کولې، چې د محکمې رئيس رڼا ته زنگ ووايه.

رڼا ته يې وويل:

رڼا جانې! تاسې چېرته ياست. له تاسې سره د ژمنې سره سم کور خالي شو، هغه ټوپکسالار له زوره کار اخيسته؛ خو مور د نهمې حوزې نه مرسته وغوښته هغوی يې کالي بهر راوغورخول او د ښاروالي موټرو ته يې واچول اوس ستاسې کور د سرتېرو په واک کې ده، لس بجې ځان راورسوي، چې د رسنيو په مخ کې هغې کونډې خور ته کور وسپارو.

ددې خبرې به اوريدو دې رڼا له خوبني په سترگو کې اوبښکې راغلې، د کونډې مېرمن په هيله مندو سترگو کې يې سترگې ونيوې ورته وې وويل:

مادرته نه وويلي، چې نن به مور ته کور سپاري؛ دا دی زنگ يې ووايه، وايي: د کور تسليمي ته راشئ، بيا يې رئيس ته وويل: مننه رئيس صيب! سلامت اوسې، کونډه خورکې زما سره دی اوس در روانېږو.

لس بجې يې له کيلي او يوه بل داسې ټاندي سند سره رڼا او کونډې ته کور وسپاره، چې پکې ليکل شوي وو: هغه کس په ناحقه د دوی په کور دعوه کړې وه، د دې کور اصلي مالکه همدا کونډه مېرمن ده.

مانام د پلټنې خپرونه کې رڼا دا ټول جريان واچاؤ.

ټوپک سالار قومندان زلمی د خپلې بې عزتي په فکرونو کې ډوب وو، په دې يې سوچ کاوه، چې له کونډې سره داسې څوک دي، چې حکومت يې دې ته اړ کړ،

چې ما له دې كوره وباسي؟ زما د شان ددبديې او زور يې هيڅ خيال ونه ساته؛ له ځان سره يې وويل: زه بايد دغه كس پيدا كړم.

زه بايد ددې كيسې په راز ځان پوه كړم. نن دغه پېښه راوشوه، سبا بله راکېږي، زما ټول شته خو د خلكو دي، كه دا لړۍ دوام وكړي نو زه به تش نست شم. قومندان زلمی په خپلو غمجنو سوچونو كې غرق ؤ، چې ناڅاپه په تلويزون كې د پلټنې خپرونې پيل يې پام د ځان لور ته واړاؤ.

خپرونه د كوندې مېرمنې په خبرو پيل شوه، هغې په داسې حال كې خبرې كولې، چې د كور كيلى يې په لاس او د دروازې مخې ته ولاړه وه، هغې وويل:

ما هره دروازه وټكوله؛ خو څوك د مرستې لپاره راونه واټه، هرې درگا ته لارم عذر او زارۍ مې وكړې؛ خو هغوى د مرستې پر ځاى زما په زاريو پورې وخنډل، چيرې چې دې هيلو ځاى ؤ هلته لارم او دې بې وسې چغې مې ووهلې؛ خو غږ مې خپ كړل شو چا راسره ملتيا ونه كړه، يوازې يوې پيغلې مې د تپي شوي زړه اواز واوریده؛ زما اوبښكې يې پاكي كړې، له ماسره يې د غږ په پورته كولو كې مرسته وكړه. هغې زما ستونزه خپله ستونزه وبلله، هغې زما ستونزه تر قاضي القضاة ورسوله، زما حق يې ماته بيرته واخيست؛ هغه بل څوك نه، رڼا ده. زما اتله رڼا هغه رڼا، چې د غريبو ملتيا كوي، هغه رڼا چې بې رڼا د اړمنو په چوپړ كې لگيا ده. خپل ځان هر گوانب ته وركوي؛ خو نور ژغوري پر ځان د هرې بلا او پېښې راتلو پروا نه كوي، خو نورو ته لاس وركوي.

زه نه پوهېږم، چې له رڼا لورمې څه ډول مننه وكړم!. كاش ما داسې الفاظ درلودى، چې د هغې دغه سپېڅلتيا مې پكې تعريف كولى شواى.

زه به هر ماښام له ډوډۍ وروسته د رڼا د حفاظت، روغتيا او خوښيو لپاره په خپلو يتيمو ماشومانو لاسونه پورته كوم، له هرې ډوډۍ خوړلو وروسته به ورته دعا كوم. قومندان زلمي سيگريټ له خولې لرې كړ، گوتو ته يې ټك وركړ، بيا يې دوباره د تلويزون سكرين ته وكتل.

له ځان سره يې وويل:

افرين اتلې!.

ته په ريښتيا هم اتله يې.

ته دومره جرئت لري، چې زما مقابله وکړي؟

زه ستا دې ارادې ته حيران شوم، چې زما له پېژندنې سره، سره بيا هم زما مخې ته راځي او زما حيثيت په دوه روپۍ کوي.

ته په دې هم پوهيږي، چې ډېر ځوانان چې له خياله به کاره اورمېرونه گرځيدل، غرور به يې تر اسمانه رسیده؛ خو زما مخې ته به يې، چې د درېدو جرئت وکړ، د تورو خاورو ميلمانه به شول، اوس هيڅ فرصت نه لري، چې ژوند وکړي.

څه! ښه دې وکړل.

خواته بټن يې کېکاره.

ژر ورته سکرتر راغي ورته يې کړه:

تر سبا سهاره د رڼا په اړه ټول مالومات غواړم، کمي او زياتي پکې راته د زغملو نه دی، بشپړ مالومات راټول کړئ!. سکرتر د ښه صيب! لپاره په سينه لاس کېښود، نور ووت.

سکرتر سبا سهار د قومندان زلمي په حضور کې حاضر شو او ورته وېي ويل:

رڼا د افغان رسنيز دفتر مشره ده، څه وخت وړاندې يې مور، خور او يو ورور په چاودنه کې له لاسه ورکړل، اوس يوازې يوه خور لري د تليفون شمېره مو هم دې دواړو تر لاسه کړي.

قومندان: دواړه وڅارئ!.

څارونکي راولئ، زه ورته د نورو اقداماتو سپارښتنې کوم.

له دې وروسته يې تېلفون راواخيست، رڼا ته يې زنگ وکړ. د هغې دې سلام ځواب يې په وعلیکم سلام ور نه کړ؛ راساً يې د زړه په خبرو پيل وکړ:

رڼا له ماسره دې ښه ونه کړل، زما عزت دې داغمن کړ، زما نوم دې په دوه روپۍ کړ، زه دې وشرمولم.

رڼا: وښئ! تاسې څوک؟

قومندان: زه د هغه کور مالک يم، چې بل چاته دې رانه واخيست او ستا په مرسته ما ورته کتل حکومت زما د کور کالي سپک ته راوغوځول؛ ما خو تاسره کومه بدې نه

لرله، او نه مې کوم زيان دراولی ؤ ولې دې داسې وکړل؟

رڼا: وروړه! ما هم له تاسې سره کومه بدي نه ده کړې، ما له تاسره خواخوږي وکړه ما د اخېرت يو پېټی درته کم کړ؛ په ورځ د قيامت کې مې د دې بېچاره کونډې له حقه بچ کړې، له خپله ايمان به دې بدله ورکوله، شکر ته خو ډېر څه لرې، چاته يې ډېره وې، دغو زامنو ته، چې له مرگه وروسته دې په خداى ج که ياد هم کړې؟ ځواب به يې ته وايې او مزې به دې اولادونه پرې کوي.

قومندان: ښه تا خو ډېرې ښې مسلې هم زده دي، زما په جومات کې امامت نه نيسي؟

رڼا: نه وروړه! زه دې په خير لگيا يم او ته پسخند وهي؛ هغه کونډه بېچاره ډېره مظلومه وه، په خپل حق پسې ډېره ترکيده او زموږ هم مسؤليت دي، چې د بې وزلو اواز پورته کړو، تر چارواکو يې ورسوو، نوره پرېکړه؛ خو حکومت کوي حق حقدار ته هغوى ورکوي موږ د يوه خبريال دنده اجرا کوو.

قومندان: خو که ستاسې د هغې سره د غږ په پورته کولو کې مرسته نه وای کړې، دا بريا يې نه په نصيب کېده. له دې مخکې يې ډېر پښې او لاسونه ووهل خو گټه يې ورته ونه کړه.

رڼا: ښه دا مرسته خو ما ورسره وکړه په حقيقت کې چې تاسې يې مرسته بولئ هغه دې خبريال په ډول زما دنده ده، مسوليت مې دى چې دې مظلومو خلکو اواز اوچت کړم او تر اړونده سرچينو يې ورسوم.

قومندان: خو په ځينې کارونو کې احتياط په کار وي؛ ځکه چې سړي ته بيا ډېره په درنه تمامېږي.

رڼا: زه پوه نه شوم؟

قومندان: خير پوه به شې؛ نور يې تليفون پرې کړ.

په دې وخت کې حليمه هم کونډې ته ور دننه شوه؛ له رڼا يې پوښتنه وکړه، ورته ويې ويل:

خوږې! څوک وه؟ څه يې ويل؟

رڼا مسکى شوه، حليمې ته يې وويل:

خوږې! يو بل اختار مې هم وخوږ.

حليمه: ولې، چا اختار درکړ؟

رڼا: هغه د کور غاصب، چې له کونډې يې د هغې کور په زوره نيولی ؤ او جالي اسناد يې ورته جوړ کړي وو؛ اوس يې راته زنگ وکړ ويې ويل:

له پرستې سره سمې پښې نه غځوې، مور له پرستې نه بهر پښې پرې کوو.

حليمه: خورې! هغه سپرې کوم جنجال درته جوړ نه کړي؟

رڼا: هيڅ هم نشي کولی؛ ځکه چې مور د الله ج د رضا لپاره د هغه بندگانو ته خیر

رسوو او چې مور د الله ج په بندگانو غیرت کوو؛ نو الله تر ټولو ستر غیرتي زات

دی؛ هغه به خامخا زموږ لاس نیوی کوي او د چا چې الله لاس نیوی کوي هغه ته

هيڅوک هم زیان نشي رسولی، ته هيڅ اندیښنه مه کوه.

حليمه: خورې! خبره دې سمه ده، خیر او شر ټول د الله ج له طرفه دي، چې د

هغه ذات خوښه نه وي، په رښتیا د چا د وسې خبره نه ده، چې چاته زیان ورسوي.

خورې! یوه خبره درته کوم اوریدو ته يې چمتو يې؟

رڼا: هو! ووايه کوچنی څه خبره ده؟

حليمه: خورې! که یو څوک له چا سره بې کچې مینه ولري او هغه لکه د ساه

غوندې په خپل ژوند کې مهم وبولي نو په دې حالت کې دوهم کس ته څه په

کاردې؟

رڼا: اوس وخت کې داسې ډېر کم کسان پیدا کېږي، چې څوک دې ورته لکه ساه

مهم وي. دا ډول خلک پیدا کول هسې یو خیال دی، محال دي.

رڼا نورې هم خبرې وغځولې حليمې ته يې وويل: گوره خورې! ستا عمر له ما کم

دی اوس دا ډول خبرې لکه د سريالو هسې خان شونده ده، یوازې افسانه وي بڼه

لري، حقیقت يې د انځر د گل په څېر دی.

حليمه: خو که د لمر غوندې څرگند وي، هيڅ شک پکې نه وي او هغه ستا لپاره،

لکه باران اوبسکې تويوي نو بیا؟

رڼا: خورې! داسې خو د شاپور کوژدن هم د شاپور لپاره لپې لپې دروغجنې اوبسکې

تويولې، هغه ته په الفاظو کې يې ټوله ځمکه له گلونو ډکوله، ورته ويل به يې: ته

مې ټوله نړۍ يې، ستا په قوت مې په بدن کې ساه ښکته او پورته کېږي د ژوند یوه

لحظه هم له تا پرته نشم تېرولی او... دې ته ورته لسگونه الفاظ يې ورته کارول. د

هغه زړه يې په لاس راوړ، اړ شو هغې سره د ژوند اړیکه وتړي؛ خو څه وخت

وروسته يې پرې هغه ثبوتونه پيدا کړل ، چې څرگندول يې ، چې هغې يوازې د شاپور له شتمني سره واده کوي ، نه د هغه له شخصيت سره .

حليمه : خبره خو دې سمه ده خو ؟

رنا : د څه خو ؟ لکه چې د ځان لپاره دې کوم شهزاده پيدا کړي ؟ ځان ته ژوند جوړوي او ما يوازې پرېږدي ؟

حليمه : نه ، نه ما د ځان په اړه تر دې دمه فکر هم ندی کړی . رنا : ښه چې د ځان په اړه دې فکر نه دی کړی ، نو دا خبرې څه مانا ؟ حليمه : بس هسې ، هغه وشرمیده ، نوره يې خبره ونه غځوله .

سبا دواړه دفتر ته لاړې ؛ دا ځل بيا شاپور ته له حليمې سره د يوازې ناستې زمينه برابره شوه .

شاپور حليمې ته وويل :

خوري ! زما لپاره دې هڅه وکړه ؟

حليمه : هو ! هڅه مې وکړه ؛ خو هغې ته په يادولو يې ونه توانېدم ؛ ځکه چې هغې خبرې نه اوريدې او نه يې له دې خبرو سره دلچسپي درلوده .

شاپور : نو اوس څه کول په کار دي ؟

حليمه : ته يو ليک ورته وليکه ، هغه يې له ليدو وروسته حتما له ما سره شريکوي ، بيا زه پوهېږم ، چې څه وکړم .

شاپور : سمه ده همدا نن ورته ليک ليکم الله ج دې مرسته راسره وکړي .

شاپور يوه ښه ارام ځای ته پنا ويوړه ؛ په ليک يې پيل وکړ ، په ډېر دقت سره يې ليک په زرينو کرښو بشپړ کړ . په خپل جيب کې يې واچاؤ او بيرته د رنا دفتر ته راغی ؛ هغه نه پوهېده ، چې په څه ډول ليک تر هغې ورسوي . بلاخره يې ليک د حليمې په واسطه د هغې په دسکول کې واچاؤ د رخصتي وخت راورسېده ، رنا د خپلې خور سره يو ځای د کور په لور د دفتر په موټر کې کېناستل حرکت يې پيل کړ ، په لاره کې رنا سبزي اخيستلو لپاره موټروان ته وويل :

وروره ! دلته موټر ودروره ، له هغه دوکانه سبزي راواخله ! . هغه موټر ودراو رنا خپل دسکول ته لاس کړ تر څو هغه ته پيسې راوباسي ، وبې کتل يو ليک يې په دسکول

کې پروت دی، موټروان ته یې پیسې ورکړې لیک یې راواخیست، په سر کې یې لوی عنوان لیکل شوی وو:

ژونده زه یې تا نه شم اوسېدای!.

ددې عنوان په لیدو رڼا وارخطاشوه؛ ځکه تر دې دمه یې په ژوند کې داسې الفاظ نه و لوستي، د حلیمې لور ته یې د سترگو له کونجو وکتل تر څو هغه وڅاري، چې لیک خو به نه لولي، حلیمې هم ځان ناگاره اچولی ؤ؛ داسې تمثیل یې کاؤ، چې گواکې ددې په لیک شک شوې هم نده یوه شیبه داسې راغله چې د حلیمې غیر ارادي د رڼا لور ته مخ واوښت. رڼا ژر لیک په دسکول کې بیرته کېښود، تر څو په فرصت یې وگوري او ځان پوه کړي، چې دا لیک د چا دی او څه یې پکې لیکلي دي؟

موټر وان د سبزي سره یوځای راغی او بلاخره دوی یې کور ته ورسول. رڼا کور ته له ننوتو سره خپل اطاق ته ځان ورساوه، له داخل نه یې په ځان پسې ور قلف کړ.

کاغز یې راوویست، پکې لیکل شوي وو:

خوږې رڼا!

زه نه پوهېږم له کوم ځایه یې پیل کړم، د ځینو خلکو نوم د هغه د شخصیت سره کټ مټ ورته وي، تاسې یوازې رڼا نه نومېږی، بلکې د رښتونې رڼا په څېر دې ډېرو تیارو د روښانه کولو لامل یاست، ته یو ځانگړی انسان یې، چې د نورو لپاره ځان درنه هېر دی.

د نورو په ښېگڼو کې، لکه د هغوی نسبي خپلوان ځان شریک بولي، خواخوږي دې په خټکه کې نغښتې ده، خو یو څوک له ډېر پخوانه لکه ته چې د خلکو په فکر کې یې ستا په فکر کې دی، له تاسره خواخوږي ښی، په تاسې یې تش شمال هم نه لورېږي، تاسې ته په یوه ځانگړي احترام قایل دی، ستاسې خوشحالي خپلې خوشحالي بولي کله، چې ته ناراحته یې هغه هم د ناراحتې احساس کوي، ته اوس د یوه کس ساه گرځیدلې یې، د هغه نفس ستاسې په قوت د هغه په وجود کې ښکته او پورته کېږي.

هغه هیله لري، چې تاسې سره گډ ژوند پیل کړي؛ البته که ته وغواړې.

هیله ده د نه په ویلو د هغه زړه مات نه کړې او هغه پرته له تېغه ټپي نه کړې.

ستا شاپور .

رڼا له لوستو وروسته ژر ، ژر خط و نغاړه او په يوه گوبنه کې يې کېښود په ځان پسې قلف ور بيرته خلاص کړ .

بهر راووته ، په حليمه يې سترگې ولگيدې حالت يې سم ورته مالوم نشو رڼا په بيره ورغله دې هغې په خوا کې کيناسته له هغې يې وپوښتل خورې ته ښه يې هغې وويل :

هو ښه يم ، نه پوهيرم لاندې رانه ځمکه گرده تاوېږي ، رڼا ډاډو ورکړ ورته ويې ويل چې هسې وراخطايې کومه واهمه درسره مل شوې ده لږ اوبه يې ورکړې په خوا کې يې کيناسته ، له ناستي سره يې حليمه هم د سترگو له کونجو څارله ، دقيقه په دقيقه د حليمې رنگ زېږېده ، يو وخت راورسېده ، چې هغه په ځمکه راولوبېده . رڼا يې په ليدو وارخطا شوه ژر يې شاپور ته زنگک وواځه ، ورته ويې ويل :

شاپوره ! هله ژر راشه ! .

شاپور : خير خو دى ، ته ولې وارخطا يې ؟

رڼا : حليمه ښه نه ده .

څو دقيقې لا نه وې پوره شوې ، چې شاپور راورسېده . حليمه يې خپل موټر ته پورته کړه رڼا هم ورسره وخته په خوا کې کېناسته ؛ د هغې سر يې په خپل زنگانه کېښود . له لږ مزل وروسته يوه شخصي روغتون ته چې خورا مجهز وو ورسېدل . د روغتون خدمت گارانو حليمه په متحرک کټ کې واچوله د بېړنۍ خونې تر بستر يې ورسوله .

په دې وخت کې حليمه هم پرته له درملو په هوبښ راغله ، دوى ټول خوښ شول ؛ د ډاکټرانو له معاينې وروسته ورته د نورو معايناتو په څنگ کې سي ټي سکڼ هم توصيه شو .

دې لابراتوار ډاکټر وينه ترې واخيسته او هغه شاپورله ډاکټر سره تر لابراتواره وپورته . رڼا او حليمه دواړه د سي ټي سکڼ ځاى ته لاړې ، هلته يې حليمې ته سپارښتنه وکړه ، چې ته بايد کالي بدل کړې ستا په دې کاليو کې معاينه نه تر سر کېږي . هغې وويل :

خو نور کالي موږ له ځانه سره نه دي راوړي .

د سي ټي سکن کس وويل:

موږ د تصوير اخيستو لپاره ځانگړي کالي لرو؛ بيا يې د گوتې په واسطه اشاره وکړه، دلته د کاليو بدلولو خونه لرو.

رڼا، حلیمې ته مخ ور واړاؤ، هغې ته يې وويل:

ورځه هغه خونه کې کالي بدل کړه، بيرته راشه، چې سي ټي سکن ازموینه دې وشي.

هغه لاړه لږ تياره خونه وه، د جامو په بدلولو يې پيل وکړ د کميس بدلولو په وخت يې لکه د شپې برينسا سترگو ته يو څه وپړکېدل، ورسره يې د کمري د تصوير اخيستو ترس غږ هم واوریده حيرانه ودریده خوا وشاه يې وکتل خو کوټه خالي وه هيڅوک يې هم تر سترگو نه شول.

کالي يې ژر، ژر بدل کړل او وپړېدلې له کوټې بهر راووته، په وارخطا څېره د خپلې خور خواکې ودریده؛ هغه يې څنگ ته کړه ورته ويې ويل:

خورې! په خونه کې مې د کاليو بدلیدو پر مهال لکه، چې څوک مې په کېمره تصوير اخلي رڼا او دکمري د تصوير اخيستو غږ واوریده، هغه ورته مسکې شوه لاس يې د هغې په اوږه کېستود ورتنه ويې ويل:

هسې واهمه در سره پیدا شوې، نن دې روحي شاک تېر کړی؛ ځکه داسې وېره در سره پیدا شوې ده.

حلیمه: خورې! زه ډاډه يم، چې تصوير مې واخيستل شو، که په داسې حالت کې زما تصوير خلک وويني زه به ځان وژنه وکړم.

رڼا: خورې! چا له تا تصوير اخيسته؟ د معاینې کس خو دلته د خپل ماشين سره ولاړ وو، زه هم دلته درته ولاړه وم او خونه هم بله دروازه نه لري، چې څوک پرې در ننه وځي او تصوير دې واخلي، هسې يو خيال دې په فکر کې گرځي.

په دې خبرو يې د حلیمې تسلي وکړه، وروسته د سي ټي سکن ماشين په تخته پريوته او ماشين ور دننه کړه، ازموینه تر سره شوه.

رڼا دې ازموينې له کس نه پوښتنه وکړه، ورته ويې ويل:

کله به د ازموينې پایله گورو؟

تيكشن: دوه ورځې اخلي خو كه فسبوک لري نو ادرس يې راکړئ، چې نتيجه يې راغله؛ زه به يې د مسنجر له لارې درولېږم.

رنا: فسبوک مې شته خو زه ورته وخت نه لرم د حليمې خور سره مې وي دا..... يې ادرس دی.

کس د فسبوک ادرس ترې واخيست او دوی په خپله مخه لارل معالج داکتر ته ورغلل هغه يې معاینات وليدل، چې تر سره شوي و، څه درمل يې ورته وليکل او ورته ويې ويل: چې تر څو د سي تي سکن نتيجه راځي دا درمل خوره انشا الله بيا به د هغې مطابق نور درمل درته ليکم.

دوی نسخه، درملتون ته وپوره او درمل يې له درملتونه واخيستل. د ازموينو او د درملو د لگښت ورکولو خونې ته لارل، هغه يې د مسلسل نمبر شمېره، چې په کمپيوتر کې ووهله خپل د پيسو صندوق ته يې لاس کړ دوی ته يې پنځه زره افغانی ونيولې.

رنا حيرانه شوه، ورته ويې ويل: داڅه دي؟

د بنک کارکونکي وويل:

ستاسې پيسې مخکې له مخکې داخلي شوې دي، له لگښت نه مو دا پنځه زره زياتي شوې؛ ځکه مې درکړې.

رنا: چا پيسې درکړې؟

له شاه شاپور غږ وکړ: څه پلټنې مو پيل کړې دي راځئ! څو نه کورته.

د بنک _____ ک _____ امور وويل: _____ ل:

همدې ځوان ستاسې پيسې داخلي کړې دي.

رنا په شاپور کې سترگې ونيوې، ورته ويې ويل:

شاپوره! ته ولې داسې کوې؟

شاپور: حليمه زما خور ده، ايا يو ورور د خپلې خور لپاره دومره وړوکی کار نه شي کولی؟

رنا: خو

شاپور: خو مو نشته ځی چې څو!.

شاپور، رڼا او د هغې خور خپل کور ته ورسولې د هغوی د بنسټه کېدو پر مهال شاپور وویل:

که سبا ته د حلیمې روغتیا ښه نه وه نو مجبور نه یاست، چې دفتر ته راشئ.

رڼا: وځنډل بیا یې ځواب ورکړ:

زه د افغان رسنیز دفتر مشره یم، اړتیا نشته چې څوک راته د دفتر د تلو او نه تلو ووايي او نه دا صلاحیت چاته ورکوم.

شاپور یې هم په خبره مسکې شو، ویې ویل:

سمه ده رئیسې صیب! زه بښنه غواړم.

کورت په ننه وتو سره حلیمې رڼا ته وویل:

ته کله، کله له خپله بریده وځې.

رڼا په حیراني سره د خپلې خور مخ ته وکتل، ورته یې کړه:

ولې؟

حلیمه: شاپور درته کومه بده خبر ونه کړه؛ خو تا هغه ته په سپکاوي ځواب ورکړ.

رڼا: نو په دې خبره مې غېږ ورکړې وای؟

حلیمه: نه خورې! د ښې خبرې ځواب په بدې خبرې او یا هم داسې خبرې، چې چاته سپکاوی وي سمه خبره نده.

رڼا: ته ډېره د شاپور پلوي کوي، ایا زه ددې کار لامل پوښتلی شم؟

حلیمه: خورې! چې څوک دې درناوی کوي، نو د انسان فرض گرځي، چې متقابل

کس درناوی وکړي؛ ته وگوره په نن ستونزه کې لکه له مونږ سره د ورور په شان تر

هغه موجود ؤ، چې تر کوره راورسېدو، ټول لگښتونه هغه وکړل؛ مور ته یو خپلوان

هم په کار رانغی همدا شاپور دی، چې د سیوري په ډول له مور سره په هره ستونزه

کې ولاړ دی.

مور خو د کوم زیارت منجوران او یا هم د پیر اولاده نه یو، چې خلک دې راته په

درنښت قایل وي؛ خو دا د شاپور انسانیت دی.

رڼا: بس کړه نور مې عصاب مه خرابوه، هیڅوک هم د خدای ج لپاره نه دي لگیا،

پشه مورک د ثواب لپاره نه نیسي.

زه به دې د شاپور له پټې خپرې ډبره ژر خبره کړم، ته په څه نه پوهېږې ځکه بک، بک کوي.

حليمه يې هم په خبره وشرمېده له ځان سره يې وويل:

کېدای شي ما شاپور په پوره مانا نه وي پېژندلی؛ ځکه چې د انسان پېژندگلوې ستونزمنه وي؛ کېدای شي خور مې په حقه وي.

دواړه کور ته ننول، د ماښام خوږو په تيارې باندې لگيا شوې خواږه تيار شول دواړو ډوډي وخوره او بيا د لمانځه نه وروسته ويده شول

سبا سهار په رڼا پسې د دفتر موټر راغی هغه يې دفتر ته ورسوله.

په دفتر کې له ناستې سره سم يې شاپور ته زنگ وکړ، ورته ويې ويل:

زه دفتر کې درته منتظره يم!.

شاپور: اغلې رڼا! خير خو دی؟ حليمه ښه ده؟

رڼا: هو ټول ښه دي غواړم په ځينو شخصي خبرو درسره وغږېږم.

شاپور: لکه غوتی، چې وغوږېږي تر او تازه شو، له ځان سره يې وويل:

څه شاپوره! گاډی د پټلی ته ولويده، د شهزادگی زړه ته دې لاره پيدا کړه، هيلې

دې په پوره کېدو دي، بيا يې غبرگ لاسونه پورته کړل دعا يې وکړه ويې ويل:

پاکه ربه! زه په دې نړۍ کې هيڅ هم نه غواړم، بس يوازې رڼا غواړم هغه، چې د

هرې تيارې لپاره بله ډيوه ده. هغه چې د يوه پاک زړه خاوند ده، هغه چې

انسانيت بايد له هغې زده شي، هغه چې د نفس په نوم څه نه پېژني، يوازې د ولس

سره مينه يې عشق دی، ټول ژوند يې په همدې راخرخي او هيڅ ناروا فکر ته په

کپړی کې ځای نه ورکوي. خدايه دا لويه هستي زما کړې زما ژوند د پسرلي غوندې

پرې ښکلی کړې، زما ملا پرې را محکمه کړې، زما هيلې پرې بشپړې کړې.

نور يې لپه لاسونه پر مخ و سرويل او د رڼا دفتر په لور روان شو.

له لنډ مزل وروسته د رڼا مخې ته کېناست. رڼا عادت لاره، چې تل به يې سترگې

ښکته اچولې وې او له اړتيا پرته به يې چاته مخامخ نه کتل

خو د شاپور له ننوتو سره يې د هغه تر کېناستو پورې له شاپوره سترگې ونه ښکلې،

شاپور فکر کاوه، چې رڼا يې ليک اغېزمنه کړې او هغه ته د نور نزدېکت هيله لري.

چوپتيا وه، دفتر خاموشه و؛ خو هغه مهال رڼا چوپتيا ماته کړه، چې بې له مقدمې يې په برنډو سترگو او قهرجنه څېره شاپور ته وويل:

تاسې زموږ لپاره څومره لگښتونه کړي؟

شاپور: اغلې رڼا! خیر خو دی؟ زه پوه نه شوم.

رڼا: زه غواړم پورونه دې درکړم.

شاپور: ما خو يې غوښتنه نده کړې نو بيا يې څه اړتيا ده؟

رڼا: اړتيا شته زه يې اړتيا احساسوم

شاپور: رڼا هيله کوم، دا خبره همدلته پرېږده، ستاسې مور زما مور ده او ستاسې

خور زما خور ده. ايا هغوی په ما دومره حق نه لري، چې دومره کوچني کارونه ورته

وکړم؟

رڼا: زه چې ژوندی يم، تاته اړتيا نه شته، چې زما د مور او کورنۍ لپاره پيسې

ورکړي.

شاپور: زه نه پوهېږم، چې ته ولې داسې وايې؟ ايا کومه ستونزه پيدا شوې؟

رڼا: ته څه فکر کوې، چې ته به په پيسو د خلکو عزت واخلي، ته له مور سره

همدردي ددې لپاره کوې، چې مور وپيري؟

مليحه خو گرمه نه وه، چې په ما يې د خود فروشي تور ولگاوه، هغې ته ستا ناولې

غوښتنې مالومې وې، تا به نورو انجونو ته، څومره د پيسو په لگولو دوکه ورکړې

وي.

شاپور: اغلې رڼا! دا ته څه وايې؟ ته په کوم سوتفاهم کې لوېدلې يې، زه دې په

دې خبرو ډېر خفه کړم؛ هغه څه چې ته يې وايې خدای ج شاهد دی، چې ما يې

په اړه خيال هم نه دی کړی، هيله کوم له دې خبرو تېره شه.

رڼا: حقيقت خو تریخ وي طبعي ده، چې انسان خفه کوي.

شاپور: لږ دې هم فکر ونه کړ، چې دا خبرې دې ماته له څومره سپکاوی ډکې دي؟

رڼا: هو زه پوهېږم، دا سپکاوی دې زه هم غواړم، چې تا سپک کړم، تا ته درس

درکړم، چې داسې کړنې بيا په ژوند کې هم له چاسره تکرار نه کړې.

شاپور يې په خبره جدي شو، رڼا ته يې وويل:

بښنه غواړم اغلې رڼا! ما څه داسې تر سره کړي، چې په بدل کې يې پرته له دې، چې فکر وکړې داسې خبرې کوي؟
رڼا له دسکوله د هغه ليک راوکښ او په دواړو لاسو يې د هغه مخې ته ونيو، ورته ويې ويل:

زه ستا له دې ليک نه څه مطلب واخلم؟ پرته له دې، چې تاسې زما لپاره پکې د يوې بې ثباته مېرمنې او د هوس پالونکې مېرمنې نظر ولرئ بل کوم مطلب ترې اخيستل کېدای شي؟

شاپور: اغلې رڼا! ته زما له بڼې روپي ته ناسم برداشت کوي، په ريښتيا زه دومره خوږ شوی يم، چې خلک مې ښوی تېروي.

رڼا: هو ته ظاهره خوږ شوی يې، خو باطن دې له پليتيو ډک دی.

شاپور: هيله کوم، نور يې بس کړئ!. زه نور ددې خبرو د زغم وس نه لرم، زما حوصله نوره مه ازمايه.

رڼا: ته به څه وکړې هه!. ما به له دندې لرې کړې؟ زه په خپله ځم او همدا نن دنده پرېږدم.

زه تاسې غوندې خلکو سره يوه شېبه هم کار نه کوم.

شاپور: اغلې رڼا! هيله کوم نورې خبرې نه اوږدوو؛ ځکه زما د هر دليل ويلو سره ته موضوع نوره هم بېچلې کوي او تر منځ مو فاصله زياتوي.

رڼا: زموږ تر منځ کله نږدېکت و، چې فاصله پيدا شي؟

شاپور: اغلې رڼا! ته په حقه يې زه تاسې ته قناعت نه شم درکولی، ماته له دې هم نورې سوې سپورې خبرې وکړه، ومې رته، بدگمانې راباندې وکړه، سل تورونه راباندې ولگوه. زه نه خفه کېږم؛ خو يو سوال درته کوم زموږ مسله د دفتر مسلې پورې مه تړه، دغه دفتر له مانه هم تاسې ته ډېره اړتيا لري، که ته لاړه شي، هر څه به ونږېږي، ستاسې هدف به هم له خاورو سره خاورې شي، دغه رسنيز مرکز اوس ستاسې له برکته په ډېر لوړ مقام کې ځای لري، که ته وغواړې زه درنه لرې ځم؛ نور دلته سر هم نه رابنکاره کوم خو ته دا ځای مه پرېږده.

رڼا په قهرجنه لهجه وويل: دلته نور مه راځه، همدا مې شرط دی، چې زه دلته کار ته دوام ورکړم.

شاپور: سمه ده! نور نه راځم ته خپل کار ته دوام ورکړه.
شاپور له دې وېرې، چې رڼا کومه بله خبره د تلو لپاره پلمه نه کړي، لکه بربشکي له
دفتره ووت.

د رسمياتو له ختمېدو سره رڼا هم خپل کورته ورسېده، حلیمې ورته سترې مشې
ورکړه بیا یې یوه گرمه پیاله چای ورته مخې ته کېښود. په خوا کې یې کېناسته ورته
ويې ويل:

خوري! زه د هغې خبرې له اورېدو را په دې خوا ډېره اندېښمنه یم.
رڼا: دکومې خبرې په اورېدو؟

حلیمه: هغه چې تا وويل: چې د شاپور پټه څېره درته په ډاګه کوم.
رڼا ددې خبرې په اورېدو له خپل جيبه د شاپور هغه ليک راوويست، چې حلیمې
يې ورته د ليکلو مشوره ورکړې وه.

حلیمې ته يې ونيو، ورته ويې ويل: دا دی د شاپور اصلیت!
مخکې له دې، چې دغه ليک حلیمې ته ورکړي، خبرو ته يې دوام ورکړ هغې ته
يې وويل:

نن مې داسې درس ورکړ، چې پېرې، پېرې به يې نسل ياد ساتي، بيا به زما مخ ته د
رانلو جرئت ونه کړي؛ وروسته يې په لاس کې نيول شوی ليک هغې ته ونيو.
هغې ليک ترې واخيست ټول يې ولوست بيا يې لنډه مسکا وکړه، د رڼا مخ ته يې
ځير، ځير وکتل ورته ويې ويل:

خوري! په دې ليک کې خو داسې څه نشته، چې کومه بد نېټې پکې وي، يا هم
کومه شومه اراده تمثيل کړي.

دا چې تا ددې ليک په اړه شاپور ته سپکې سپورې ويلې، دا دې تېرې کړئ، د
هغه په حق کې مو تجاوز کړی دی، هغه مو بې ځايه ښکندلی دی.

رڼا: نو ولې ميلمستيا مې ورته کړې وی؟

حلیمه: نه، خو د دې وړ هم نه ؤ، چې هغه ته دې بدې ردې ويلې وای، حال
دا چې هغه بې گنا دی.

رڼا: څه ډول هغه بې گنا دی؟ هغه په ليک کې ليکلي، چې په ماگراڼه يې، زه غواړم
يو ځای درسره واوسم، تاسې ته ناز درکړم او... دا څه مانا لري؟

حليمه: خورې! هغه له تا سره مينه لري، كه مينه كول گنا وي، نو ته يې ووايه. هغه د زړه له تله غواړي تا خپله كړي، تاسره د خاوند او مېرمنې په سپيڅلې اړيکه ځان در گډ كړي؛ نو اوس ته ووايه شاپور ورور مې كومه گنا كړې؟ ايا واده كول او د واده لپاره يو څوك خوښول گنا ده؟ ايا د دې پاكي اړيكي د خپلولو لپاره هڅه گنا ده؟

رنا: ته څه پوهېږې، چې هغه داسې نېت لري؟

حليمه: زه پوهېږم، هغه زه په جريان كې اچولې يم، زه غواړم د هغه د زړه خبره درته وكړم. هغه ماته ويلي: سره له دې، چې رنا له بريد وتلې بنسكلې ده، خو زه د هغې په څېره نه يم مين، د هغې په پاك زړه مين يم، د هغې په پاك احساس مين يم او د هغې په هغه خواخوږي مين يم، چې د خپل ولس سره يې لري.

رنا: ته ډاډه يې، چې هغه داسې نېت لري؟

حليمه: هو زه ډاډه يم، زه له ځانه هم په شاپور ډېر باور لرم، هغه د نړۍ تر ټولو ښه انسان دی.

رنا: ته څرنگه داسې خبرې يې له ثبوته كولي شي؟ ته څنگه په يو پردي انسان دومره باور كولى شي؟

حليمه: زه ثبوت لرم، هغه ثبوت زما د سترگو ليدلى حال دی.

رنا وويل: څه؟

حليمه: په هغه ورځ، چې ته بې هوشه په روغتون كې پرته وې مور د مور، خور او ورور له خښېدو وروسته ستا خوانه درغلو ستا اطاق ته په ننوتو، مې په خپلو غږېدلو سترگو وليدل، چې هغه ستا لاس په خپل لاس كې نيولى، سر يې پرې ايښى و كله هم، چې هغه زما د قدمو ترپا واورېده او سترگې يې راپورته كړې سترگې يې له ډېرې ژړا تكي سرې وې، سخت وشرمېده او هڅه يې كوله له ما د خپلې بېوسي اوبسكې پټې كړي.

داسې څنگه كېداى شي، چې څوك د چا سره مينه ونه لري او د هغه لپاره دې وژاړي، د هغه لپاره دې هرې قرباني ته چمتو وي.

رنا: دا دليل نه شي كېداى.

حليمه: ولې نشي كېداى؟ نور څه وكړي په دار ځان راوخړوي، ځان وژنه وكړي؟

رنا: زه يوه پوښتنه كولى شم؟

حليمه: هو! ولې نه.

رنا: ته ولې د شاپور مدافع وكيله جوړه شوې يې؟

حليمه: زه هغه څه وينم، چې ته يې نه وينې، ته د شاپور په څېر انسان بل نشې پيدا كولى.

رنا: ولې د انسانانو قحطي ده؟

حليمه: هو قحطي يې ده، د هغو خلكو قحطي ده، چې د زړه له تله له چا سره مينه لري، د زړه له تله يو څوك مني او د زړه له تله ورته درناوى لري.

رنا: ته څرنگه په پوره ډاډه سره داسې خبرې كولى شې؟

حليمه: هغه زما سره دا خبره شريكه كړې ده، ما په هغه ورځ، چې ته په روغتون كې يې هوشه پرته وې او شاپور درته لكه عسكر ولاړ ؤو، ما له هغه سره ژمنه كړې، چې زما سر دې هم په كار وي، درنه دريځ به يې نه كړم؛ ځكه هغه زموږ مور، خور او كوچنى ورور داسې خښ كړل لكه د شهزاده د كورنۍ غړي، ټول لگښتونه هغه وكړل.

له مانه يې ته غوښتې يې، د زړه له تله درسره مينه كوي او زه په دې ډاډه يم، كه ډاډه نه واى هيڅكله به مې هم د هغه پلوي نه وه كړې، وروسته يې نوكانو ته وكتل ورو يې وويل:

هغه ليك، چې ته يې په اړه په قهر شوې يې او شاپور دې پرې خفه كړى په هغه كې د شاپور هيڅ گنا نه وه، ما ورته مشوره ور كړې وه، چې داسې وكړه كنه هغه نه غوښتل.

رنا د حليمې غور ونيو، تاؤ يې كړ بيا يې هنې ته وويل:

ښه! نو دا ستا او د شاپور گډه هڅه ده؟

حليمه: هو! هغه زما ورور دى، يوه خور د ورور لپاره دومره نشي كولى، چې د هغه د مينې په لاس ته راوړلو كې له هغه سره مرسته وكړي؟

رنا: ښه! ته دا بابولالې پرېږده، زه په رښتيا هم د شاپور په وړاندې په سهارنيو خبرو خفه شوم، ماته هم مالومه شوه، چې ما د هغه په اړه كوم غلط فكر كاؤه، زه تېروتلې

بيا يې وويل:

خير تېر په هېر ، نوره دا خبره دلته تړو ،

خو حليمه يې په خبره كې وروغور خيده رڼا ته يې وويل :

چې تېروته يې نو بايد جبران يې كړې .

رڼا : څه ډول يې جبران كړم؟

حليمه : له هغه سبا بسنه وغواړه .

رڼا: له پرديو خلكو بسنه زما په كلتور كې نشته ، څه د پلار او نيكه پټۍ مو وړ سره

شريك ده ، خپل كار به كوي .

شپه ناوخته وه د خوب په ورتلو ددوى بحث هم پرې شو ، نور دوى ځملاستل

گروډونه يې مړه كړل .

سبا سهار رڼا دفتر ته لاړه او حليمه د كور له كارو خلاصه شوه . لمر غوړي ته كېناسته

د ځان د بوختولو لپاره يې فېسبوک پاڼه راخلاصه كړه ، له خلاصېدو سره سم يې د

مسنجر زنگ د يو څه د راتلو خبره كړه . حليمه هم نېغه مسنجر ته لاړه ، له يوې

نامالومې آي ډي نه ورته يو تصوير لېږل شوى ؤ . حليمې چې په تصوير سترگې

ولگيدې ، تكان يې وخوړ ، يوه او بل لورته يې وکتل تر څو پوه شي ، چې كوم

خيال نه وي ؛ خو احساس يې كړه ، چې نه خيال دى او نه خوب . د ځان ډاډه

كولو لپاره يې خپلې سترگې وموښلې تر څو يې ديد سم شي ؛ خو هغه څه چې

مخكې يې ليدلې ؤ كوم تغير ونه كړ ، هماغه تصوير ؤ ، چې څو لحظې مخكې يې

ليدلې ؤ په كوم كې چې د حليمې بدن نيمه لوڅ ښكاريدى . راساً پوه شوه ، چې

كله يې د سې تې سکن معاینه كوله هلته يې تصوير اخیستل شوى ، هغه كومه كاذبه

رڼا نه وه ، چې په هغه وخت كې دې ليدلې وه . هغه دكمري رڼا وه ، چې د انځور

اخیستنې پر وخت حليمې ليدلې وه ، حليمه په همدې سوچونو كې ډوبه وه ؛ خولو

يې پر وجود لارې وكړې ، په خوله كې يې ژبه وچه شوه او يو شاك ته ورته حالت

پرې راغى ، په دې وخت كې په مسنجر باندې ورته تليفون وشو .

د سلام له ويلو پرته ورته وويل شول :

تصوير دې وليد؟

حليمه : ته څوك يې او څه غواړې؟

هغه ڪٽ، ڪٽ وڃندل، ورته ويڻي ويل:

مه وارخطا ڪپڙهه، دومره د وارخطايي خبره نده.

حليمه: ته مور او خور نه لڙي، ڇي له انجونو سره داسي ڪوي.

ڄواب ورڪڙل شو:

ما ڇه ڪڙي؟ ماخو ڪوم بد ڪار ندي ڪڙي يوازي مڃي د يوڻي بسڪلي نجلي تصوير

اخيستي.

په ڏي ڪي نو ڇه ستونزه ده؟

حليمه:

ڪه دا ڏول تصوير ستاسي له خوره ڄوڪ واخلي، نو تاسي ته به بنه مالومه شي؟

ورته وويل شول: ڪه غواڙي دغه تصوير ڏي په فيسبوڪ او رسنيو ڪي نشر نشي نو، له

ماسره ووينه.

حليمه: د خداي ج لپاره داسي ونه ڪڙي. زما انڄور سره دومره بي انصافي ونه ڪڙي،

ڪه ته دا ڪار وڪڙي، نو زما په مرگ به تمامه شي او زما خور رڻا ڇي په ٽول هبواد

ڪي نوم لڙي، دهني نوم به له خاورو سره خاوري شي.

سڙي ڄواب ورڪڙ:

هو رڻا خو د هبواد ٽول خلڪ پڙني، بنه شهرت لڙي؛ خو د نورو د شهرت خيال نه

ڪوي.

حليمه: ڇه مطلب؟

ورته وويل شول: مطلب دا ڇي هني تل هڻه ڪڙي، ڇي د خلڪو د عزت په ڇپلو

سره ڇپلو شـهـرت تـهـ لاره هـواره ڪـڙي.

حليمه: زما خور هيڻڪله داسي نه ڪوي، ڇي د چا شته عزت خراب ڪڙي.

سڙي وويل:

نه، داسي نده ڇي ته فڪر ڪوي، هغه خپله لورٽيا د نور په راپرڄولو ڪي ويني، نور

له پنبولاندي ڪوي او د هغوي په سر خيڙي ڄان پڙي لورو پورو ته رسوي.

حليمه: زه هيڻڪه نه پوهيم، ڇي ته ڇه وايي خو د خداي ج لپاره له ما سره داسي

وننه ڪڙي زما عزت وساته.

هغه ڄواب ورڪڙ: ڪه داسي غواڙي نو ماسره ووينه.

حليمه: چېرې درسره ووينم؟

خواب ورکړل شو: شاه دوشمشره ولي زيارت کې سره گورو، هغه هم سبا دولس بجې؛ خو گوره! خور به دې نه خبروې، که هغه دې خبره کړه، په ډېر زيان به درته تمامه شي، خپل تصويرونه به په ټولنيزو رسنيو کې پرته له ځنډه وگوري. اړيکه پرې شوه.

حليمه لکه تش کالبوت ټليفون پر لاس حيرانه ولاړه وه نه پوهيده، چې څه وکړي. له اوږده ځنډه وروسته يې فکر ته راغله، چې له پېښې شاپور خبر کړي؛ د هغه د ټليفون شميره يې د ټليفون په سکرين راواړوله، خو مخکې له دې چې ټليفون ورته وکړي د هغه کس خبره ورياد شوه، چې که نور څوک خبر کړي نو تصويرونه به يې خپاره کړي، ځکه بيرته د هغه له خبراوي پښيमानه شوه.

د نورو خپلوانو په اړه يې فکر وځغلاؤ؛ خو هيڅوک ورته د ستونزې د ويلو ښکاره نه شول لکه اوبو اخيستل شوی ځک هر لور ته يې خوځښت جريان درلوده خو ثبات يې نه وو.

هغه کس ته يې په مسنجر زنگ ووايه ورته ويې ويل:

زه نن درسره گورم، تر سهاره به مې ترک زړه وچوي، زه غواړم پوه شم، چې تاسې ولي زما تصويرونه اخيستي او په بدل کې يې څه غواړې؟
هغه خواب ورکړ:

ته چې دومره ناقراړه يې نو زه څه ستونزه نه لرم، زه به هلته درته منتظر يم.

حليمه: ته ټليفون بند نه کړې، چې زه دې پيدا کړای شم.

سرې وويل:

زه ټليفون نه بندوم؛ ځکه همدا مې ماموريت دی او همدا مې موخې ته د رسېدو وسيله ده، زه هلته درته په تمه يم او پام چې زه د څارم که کومه تېروتنه دې وکړه؛ پوليسو او يا هم کوم بل چاته دې د راتگ وويل، نو ډيره درنه به درته تمامه شي زما نورملگري دې څاري که دا غلطې وکړې نو زه به بندې شم خو ستا عزت به هم لوټ شي، ټول خلک به دې بربنډ تصويرونه وگوري، هيله لرم دا تېروتنه ونه کړې. حليمه: زه هيڅ کله داسې نه کوم او نه چاته واييم، ماته مې له عزته نور څه مهم نه دي؛ زه غواړم خپل عزت وساتم.

حليمه له كوره بهر شوه، له وېرې لكه پانه رپېده، ټيكسي كې سپره شوه، وچه خوله
نهاره نهوره يې د عزت لوټونكي خواته حركت وكړ.

««««««««««««

رنا هم په دفتر كې د خپلې ايمانداري مسؤليت ادا كاوه. په هېواد كې د سمون او
فساد اوږدمهالې ستونزې د ورکاوي په فكر كې ډوبه وه، چې د دفتر دروازه يې
وټكېده. هغې دې راخه ورته وويل.

گوري يو نا پېژانده ځوان يې دفتر ته دننه شو، رنا هم هڅه كوله ويې پېژني، خو
مغزي پلټنې يې پرې كار ونه كړ.
رنا ښه راغلاست ورته ووايه.

هغه هم د مننې په څنگ كې د ناستي اجازه وغوښته. رنا ورته د څوكې لور ته په
گوتو اشاره وكړه، ورته ويې ويل:
مهرباني وكړئ كښنئ!

ځوان كېناست له څېرې او عداټو خورا كمينه مالومېده
رنا ورته د چاى راغوښتو سره سم وويل:
كېدای شي د راتگ په موخه مو پوه شم؟
هغه ورته كړه: بلې اغلې!

زه په فراه كې د الجزيره تلويزون خبريال يم غواړم په يوه مهمه موضوع درسره
خبرې وكړم.

رنا: مهرباني وكړئ! زه يې اورم.
هغه وويل:

ډېره هيله مې وه، چې درسره وگورم، شكر چې نن مې دا هيله پوره شوه.
رنا په لنډ مسكا د هغه خبره پرې كړه، ورته ويې ويل:
داسې څه ځانگړتياوې لرم، چې زما ليدو ته يې دومره ليواله كړى وي؟
هغه وويل: ته د هېواد يوه اتله يې، د رښتوني خبريالي يوه بيلگه يې، وطن پالنه،
ولس پالنه، زړه سوى خدمت، سربښندنه او قرباني بايد له تا زده كړاى شي. ستا
احساس، له نورو خورا توپير كوي هغه قربانى، چې ته يې د هېواد لپاره وركوي
هيڅ څوك يې د ادائينې جرئت نه لري.

رنا : مننه ځوانه!.

۱۵ خو ستا لویی ده، چې ماته دومره لوی الفاظ کاروې، البته چې زه یې وړ هم نه یم. ما چې څه کړي او یا یې کوم، مسؤلیت مې دی، دنده مې ده. خدای ج ته د خپلو مسولیتونو د ۱۵ د ځواب د پیدا کېدو په لټه کې یم؛ خو بیا هم ډاډه نه یم، چې خدای ج ته به زموږ کړنې د منلو وي که نه او خدای ج به مو په دې کارو وښيي او کنه.

ځوان وویل:

اغلی رنا! ستاسې کړنې زموږ لپاره یو درس دي، یو پند دي زه ډاډه یم، چې په خلکو هم مالومې دي احسان دې مني او ډاډه یم، چې ستاسې ریښتونې هڅې به خدای ج هم قبولې کړي؛ ځکه خدای ج کړنو ته نه ستاسې د زړه اخلاص ته گوري او د اخلاص کمی په تا کې نشته.

رنا : سلامت اوسې ښاغلیه! مننه درنه کوم، ستاسې خبرې ماته ډاډ راکوي.

خبريال وویل:

اغلی! زه د یوې ډېرې مهمې خبرې لپاره راغلی یم.

رنا: مهرباني وکړه!.

—: زه بیا هم تکراروم، چې ستاسې په ریښتینولي باندې ډېر باور لرم، خو ستاسې یو خبريال، چې ستاسې د تلویزون د فراه ولایت مسؤل دی، له ما سره یو ځای کار کوي.

رنا وویل:

ښه! ساحل غمخور ښيي؟

خبريال: هو!

رنا: نو؟

خبريال: هغه چې کومې کړنې تر سره کوي، تاسې ترې خبر یاست؟

رنا: هو! هغه زموږ خبريال دی.

خبريال: داڅو سمه ده، خو له خبريالي یې ستر تجارت جوړ کړی.

رنا: هغه څنگه؟

خبريال: زه نور تفصيل نه شم ورکولی دا مالومات په خپله وکړئ؛ ځکه که يې زه ووايم فکر به وکړې کومه شخصي ستونزه ورسره لرم.

رڼا: نو ستاسې د دې شکايت په ويلو کې مور ته څه گټه ده؟

خبريال: که تاسې د هغه په رازونو پوه شئ؛ نو ستاسې رسنيز دفتر ثبات ته يې ډېره گټه رسېږي. اغلې رڼا! زه ډاډه يم هغه چې کومې کړنې ترسره کوي، ستاسې له پاليسي سره ورته نه دي، ستاسې پاک نوم او باور ته زيان رسوي، ستاسې د رسنيز مرکز لوړ نوم او باور لپاره لکه د ونې چينجی دی، هر څه مو بربادوي، زه په دې کار کې هيڅ کوم شخصي غرض نه لرم خو؛ ستاسې په نوم او باور مې زړه بدېږي. د يوه مسؤل خبريال په صفت درته راغلی يم، دا چې تاسې زما په خبره کوم اقدام کوی يانه ماته توپير نه کوي؛ ځکه ما خپل مسؤليت ادا کړ نور ستاسې خپل کار دی.

رڼا: ته چې څه وايې خداى ج دې وکړي درواغ نه وي او که دروغ ثابت شي نو بيا به زما نه بده مېرمن بل څوک نه وي. زه به تل د هغه چا په وړاندې ودرېږم، چې زما د خبريال سپکاوى کوي.

زه همدا نن فراه ته ځم او د خپل خبريال په اړه څېړنې پيلوم.
خبريال وويل:

مخکې له دې، چې تاسې څېړنې پيل کړئ، زه څه مالومات درته واضح کوم: هغه چې ستاسې سره کار پيل کاوه، يو زور سايکل يې درلوده اوس موټرې لري، پاخه کورونه لري، ته يوازې ددې پلټنه وکړه، چې هغه دا شتمني له کومه کړه؛ نور هيڅ څه ته هم اړتيا نه شته. که زه په ناحقه وم کارت يې له جيبه راوکيښ د رڼا په مېز يې کېښود بيا يې وويل:

دلته مې د ټليفون شميره شته، ما راوغواړه په دار مې کړه.

رڼا: سمه ده، زه ستا په خبرو پلټنه پيلوم؛ خو که ادعا مو ناسمه وخته همداسې کوم.

رڼا خپل موټروان ته زنگ وواهد د فراه د تگ لپاره يې ورته د چمتووالي هدايت وکړ.

هغه هم خبره ومنله، رڼا د فراه په لور روانه شوه.

))))))))))

حليمه هم د خپلې ستونزې د پوهاوي دپاره شاه دوشمشيره زيارت ته ورسېده؛ لالهانده يې يوه او بل لور ته كتل، چې ناولی تصوير اخيستونکی پيدا کړي او د هغه په موخه ځان پوه کړي.

تليفون يې وشړنگېده، ويې كتل چې د مسجر په وسيله د تصوير اخيستونکي زنگ وهلی؛ حليمې تليفون اوکې کړ.

هغه کس چې بختيار نومیده وويل: زه دې وينم، هيله لرم څوک دې په جريان کې نه وي اچولي، که تا دا کار کړی وي؛ نو زه پوهېږم، چې وبه نيول شم، بندي به شم خو زما نور ملگري تيار فسبوک ته ناست دي ما څاري که ونيول شم ما ورته ويلي، چې پرته له ځنډه ستاسې تصويرونه نشر کړي؛ نوکه څوک دې په جريان کې اچولي وي ماته ووايه، چې درسره ونه وينم او د تصويرو له خپریدو د مخه ونيول شي؟

حليمه: نه، ما څوک نه دي خبر کړي، زه له خپل عزت سره لوبې نه کوم؛ خو ته چيرې يې؟ له ما سره ژر ووينه، زه بيرته په بېره تگوني يم ته ډاډه اوسه چاته مې د خپل راتگ ندی ويلي او نه څوک راباندې خبر دي.

بختيار ځان ډاډه کړ؛ لنډ مهال وروسته د حليمې مخې ته په خوبني ډوله څېره ودرید ورته ويې ويل: دلته نږدې هوټل شته هلته ځو.

حليمه: زه په هوټل کې څه کوم؟ ته ما هوټل ته دې څه شي لپاره بيا يې؟ هر څه، چې راته وايې همدلته يې ووايه!.

بختيار: زما او ستا کيسه خو دومره لنډه نه ده، چې په څو لحضو کې ختمه شي.

حليمه: زه نه پوهېږم، چې ته څه موخه لرې. ماته مو خپله موخه ووايي، چې زه خپله پرېکړه درته ووايم.

بختيار کټ کټ وخنډل ځواب يې ورکړ:

له دې وروسته ته اړه يې، چې د ريموت په ډول زما د اغېزې لاندې خپلې چارې تر سره کړې.

حليمه: ه: _____: مَطَلَب؟

بختيار: نور به ما سره ساعت تېروي، زه چې څه وایم هغه به مني.

حليمه: څه مې، چې وس کې وي منم يې هغه څه چې زما له وسه تېره وي نو نه يې شم منلی.

بختيار: ته اوس هم د خپل وس خبره کوي لږ هم د خپل عزت خيال نه ساتې؟ ته نه احساسوي، چې ستاسې تصويرونه نشر شي څومره رنگه به دې بده شي؟ څومره به د خلکو له پامه وغورځي؟

حليمه: هو پوهيږم ځکه خو د همدې لپاره دلته راغلي يم، چې عزت مې وساتل شي.

بختيار: نو په ارامه سره هر څه، چې درته واييم هغه ومنه.

حليمه: نو زه څه ومنم؟

بختيار: ما سره به ملگرتيا کوي، زما غوښتنې به پرته له پلمې منې.

حليمه: لکه کومې غوښتنې؟

بختيار: هرڅه ان تر دې يو ځای لمانستی.

حليمه: دا ته څه وايي؟ ته خپله خور او مور نه لري؟ ته غيرت نه لري او ته د انسانيت په نوم څه پېژني؟

ستا خپلو خبرو ته پام دی، چې ته څه وايي؟

بختيار: هو ما مې خپلو خبرو ته پام دی، همدا زما دنده ده.

حليمه: ته ولې له ماسر داسې کوي؟ ما څه گناه کړې؟ ايا که دې تا له خور سره څوک داسې وکړي ته به څنگه احساس وکړي؟

بختيار: زه غواړم ستا خور رڼا ته درد ورکړم، هغه وځوروم له ژونده يې زړه ورتور کړم غرور يې مات کړم.

حليمه: رڼا څه گناه لري، څه بد يې درته رسولي؟

بختيار: ډېره بده مېرمن ده، د خپلو گټو لپاره د نورو د عزت سره لوبې کوي، زموږ د قومندان نوم يې له خاورو سره خاورې کړ، د رسنيو مخکې يې ابرو ورتوې کړه.

حليمه: ه: ک _____ وم قومن _____ دان؟

هغه ځواب ورکړ:

دا به وروسته څرگنده شي.

بختيار يوه او بل خواته وکتل ويې ويل: له لرې پوليس زموږ په خوا راروان دي، زما وېره ترې راغله، شک راباندې ونه کړي، که رانږدې شي نو زه بيا حرکت کوم خو ته همداسې هوښياره نجلی له ځانه جوړه کړه زما او ستا په راز بايد څوک خبر نشي. هغه لا ولاړ و، چې د شاپور موټر له دوی سره له نږدې سرکه تېر شو. شاپور دواړه وليدل، چې سره ولاړ دي خو مناسبه يې ونه بلله، چې ورته ودرېږي؛ ځکه چې فکر يې وکړ حليمه شايد د ژوند د راتلونکي ملگري په لټه کې وي.

په لاره کې د شاپور سره نور سوچونه هم پيدا شول، له ځان سره يې ويل: حليمه يې مور او پلاره يتيمه انجلی ده رڼا هم ټوله ورځ په دفتر کې وي هسې نه، چې ناسمه لاره يې غوره کړې وي.

له ځان سره يې پرېکړه وکړه، چې زه بايد حليمه وڅارم، هغه زما مسؤليت دی، هغه زما خور ده، هغه له ما پرته بل غمخور نه لري. زه بايد د خپلې خور په وړاندې مسؤليت ادا کړم.

کورته له رسېدو وروسته يې د کار جامې بدلې کړې، ځمکې ځای ور نه کړ پرېکړه يې وکړه، چې حليمې ته ورشي او په دې راز ځان پوه کړي بهر راووت د هغې د کور په لور يې د موټر گېر ور بدل کړ.

لنډ مهال وروسته يې کورته ورسېد دروازه يې ټک، ټک کړه حليمه هم د دروازې شاته لمر غوړي ته ناسته وه، دې دروازې له ټک، ټک سره بهر راووته ويې ليدل چې شاپور ولاړ ده له سترې مشې وروسته دواړه کور ته ننوتل. حليمې له ځانه سره شکرونه باسل، چې په ډېر سم وخت کې له شاپوره مخکې کورته رسېدلې، کنه شاپور به له بندې دروازې سره خور ته ټليفون کاؤه او زما له نه شتون به يې ورته ويلی وو.

شاپور له کېناستو سره سم حليمې ته په اصلي خبرې ژبه پرانيستله: شاپور: خورې نن مې د شاه دوشمشيره ولي زيارت سره وليدې.

حليمه وارخطاشوه، خوله يې وچه شوه، په توتله ژبه يې په داسې حال کې، چې سترگې يې له ځمکې سره گنډلې وي، ورته يې کړه:

هو وروړه!

زيارت ته لاړم سر مې ډېر خوږېده، مال که خدای ج شفا راکړي.:

شاپور: تاسې د سي تي سکن معاینه راوړه؟

حليمه: هو رامې وړه دوه ورځې مخکې ورپسې ورغلې وم ډاکتر ته مې هم ونبوده. شاپور: نو ډاکتر بيا څه ويل؟

حليمه: ډاکتر وويل: د کوم تشویش وړه خبره نده ستاسې سر کې داسې کومه خطرناکه ستونزه نشته.

شاپور: ښه! شکر چې د انديښنې وړ څه نه وي.

خو هغه بل کس څوک ؤ؟

حليمه نوره هم وارخطا شوه: ويې ويل کوم؟ څوک؟ چيرې؟

شاپور: هغه چې زيارت ته څېرمه له تاسره ولاړ ؤ او له تاسره يې، چې خبرې کولې؟ له دې خبرې سره د حليمې رنگ نورهم والوت، په بنده، بنده ژبه يې ځواب ورکړ:

هغه زما د مکتب ټولکي وال ؤ، تصادفاً مخامخ شوه، د مکتب نوټونه يې په کار ؤ؛ ځکه مو خبرې اوږدې شوې.

شاپور يې درواغ احساس کول، ځکه خو يې انديښنه نوره هم زياتيده، دې نور وضاحت دپاره يې ترې وپوښتل: اوس خو د ژمي رخصتي ده نو بيا د نوټونو خبره له کومه شوه؟

حليمه: هغه ناکام شوی وو؟ اوس يې د دوهم چانس ازمويني دي؛ ځکه يې زما نوټونه رانه غوښتل.

شاپور: خو د هغه سړي څېره زده کونکي ته نه پاتې کېده؟

حليمې د خان خلاصولو لپاره نوره جدي شوه؛ ښه پوهېده، چې شاپور يې لکه ورور خيال ساتي، شخصيت يې ژغوري خو، اړه وه جدي شي، په شاپور کې يې سترگې ونيوې په زړه کې يې وويل: ومې ښه وروره! زه پوهېږم زما د ښه والي لپاره دا پوښتنې رانه کوي، خواخوږي راسره کوي؛ خو زه سخته گير شوې يم، له خدای ج پرته مې له دې مصيبت بل څوک نشي خلاصولی، زه ښه غواړم وروره! ته به زما په خبرو خپه شي خو زه بله لاره نه لرم؛ په قهرجنه لهجه يې شاپورته وويل:

وروره! ته دومره ډېرې پوښتنې له ما ولې کوي؟

په کوم مسوليت يې کوي؟

ته زما څه کېږي؟

شاپور ورته وخنډل ، بيا يې وويل :

ولې ورور دی نه يم؟ ورور د خور نه پوښتنه نشي کولی؟

وروسته يې خبرو ته دوام ورکړ: ښه څه کومه خبره نه ده، زه نورې پوښتنې نه درنه کوم، خو ډېر کوبښن کوه، چې هر څه ډېر په پاملرنې مخته بوځې، دلته ژوند اسان نه دی، ته مور او پلار نه لرې، چې خيال دې وساتي رڼا هم کله کور وي او کله نه وي له ځان سره ډېر پام کوه.

اوس خلک ډير چالاکه شوي دي

تا غوندي معصوم انسانان په ډېرو دامونو کې راگېرولی شي، ژوند ته به ډېر پام کوې، بيا له خپله ځايه پورته شو، د تلو په وخت کې يې حليمې ته مخ وروړاؤ ورته يې کړه:

ته مې ورور مه گڼه خو زما خور وې او خور به مې يې.

هر کله چې کومه ستونزه کې راگېر شوې ماته زنگ کوه زه به لکه د اسمان پرک په څېر هلته حاضر يم.

حليمه يې په خبرو په ژړا شوه لمدې سترگې يې په شاپور کې خښې کړي ويې ويل:

ما په تېرو خبرو وښه شاپوره، زما هم ورور يې، د زړه له تله راته له ورور نه کم نه يې اړينه نه ده، چې يو څوک له يوې مور او پلاره پيداوي هغه د وروڼه وي، د ورورگلوې اړيکو ته د زړه رښتین توب تر ټولو لومړيتوب لري.

مجبوريت سرې اړ کړي هغه څه ووايي، چې نه يې غواړي.

شاپور: څه مطلب؟

حليمه: هسي

شاپور هم پوه شو، چې حليمه له هغه څه پټوي، نوره يې په هغې د فشار راوړلو هڅه پرېښوده، په څنگ کې په توشک ايښی تليفون يې راواخيست او بهر ووت

««««««««««

رڼا فراه ته ورسېده لکه زړ ور زمري په ناامنه ولايت کې يې په ډاډه زړه خپلې پلټنې پېل کړې، لومړی يې د هغه ځای ژورنالستان راټول کړل يو يو يې جدا وليدل له

هر يوه يې لومړی دا پوښتنه کوله، چې زموږ خبريال سره دې اړیکې څنگه دي که به يې ويل چې خوښ مې ندی نو نورو پوښتنو ته يې ادامه نه ورکوله؛ خو که به يې ځواب د ښو اړیکو و له هغه به يې مالومات راټولول.

پلټنو وښوده، چې د هغې خبريال، د خپلې رسنۍ له قوته زښته زياته ناوړه گټه پورته کړې، له هر چا يې کلنگ اخیستی هره عايداتي سرچينه او حکومتي اداره يې په دې خاطر گواښلې او وېرولې وه، چې منفي راپور در پسې خپروم، که زما برخه رانه کړې.

رڼا ځينې ادارې داسې هم وموندلې، چې د هغوی د لاسته راوړنو د خبر خپرولو او جوړه ترې اخیستل شوې وه

ځينو خو رڼا ته د هغه د اخلاقي فساد خبره هم تر غوږو وړ ورسوله ورته ويې ويل: ستاسې خبريال به د نظر اخیستو په بهانه له انجونو سره اړیکې ټينگولې، ویديو يې بلاک ميل به يې تر سره کاؤ، او بيا به يې له دې لارې گواښلې. رڼا له خپلو پلټنو وروسته خورا ډېره خفه شوه په ځان په قهر شوه.

د خپل خبريال د شتمن کيدو، خودسريو او بې وجدانه کړنو سخته وځوړوله، خپل ځان ته يې تـــو کـــړل و يـــې و يـــل: اخ رڼا ستا په مشري کې داسې بې ضميره خبريالانو هم دنده تر سره کړې او ته يې په اړه خبره نه وي.

د ځان د لادډه کولو لپاره گمرک ته لاړه، هلته د گمرک د مسؤلينو سره وغږېده، هلته يې يو وطن دوست مامور پيدا کړ له هغه يې د خپل خبريال د کړنو پوښتنه وکړه ځواب يې تر لاسه کړ: ستاسې خبريال له گمرکه د مياشتني معاش په ډول پيسې اخلي.

رڼا: هغه له دې ځايه په کوم حق پيسې اخلي؟

مامور: دلته فراخه فساد روان دی، د راز د پټ ساتلو لپاره دوی اړ دي هغو کسانو ته پيسې ورکړي، چې له رازه يې پرده پورته کوي، ستاسې خبريال به د گمرک رئيس ته راغی د اخطار په ډول به يې ورته ويل:

يا خو هره مياشت زما برخه راکوه اويا هم له فساد دې پرده پورته کولو راپورونو ته چمتو شه!.

هغه اړ و هره مياشت ده ته پيسې ورکړي.

له دې مالوماتو راتولو وروسته رڼا ښاروالي ته لاړه؛ هلته هم ورته د حق سکوت او حق ظهور اجوره ياده شوه. ښاروال چې يو وطن دوسته انسان و رڼا ته وويل:

زما له راتگه مخکې دلته بل ښاروال و په فساد کې ښکيل وو، له هغه به يې په شوي فساد کې برخه غوښته او په دې به يې گواښه، چې که ور يې نه کړي راپورونه به ورپسې خپاره کړي.

ښاروال رڼا ته نور هم تفصيل ورکړ، ورته ويې ويل:

ستاسې خبريال ستاسې سره د دندې په لومړيو کې يو زور بايسیکل درلوده اوس هره اونۍ يو موټر اخلي او بل بدلوي.

په رڼا کې د ځواب ورکولو جرئت نه و، د ځان ملامتي له کبله يې خوله وچه، وچه کېده. يوازې د سر په خوځولو يې هغه ته د خبرو د دوام تشويق ورکاوه. د خپل خبريال د هر جرم په اورېدو به يې شونډې له غاښو لاندې کولې او د خپلې بې غوري اوښکې به يې له سترگو څڅېدې.

د ښاروال له خبرو وروسته له خپله ځايه اوچته شوه، د مېز په سر د چايو پياله يې ډکه پرېښوده، د تلو په اراده يې خپل د لاس دسکول راواخيست.

ښاروال ورته وويل:

خوږې! ستاسې چای خو ډکه پياله پاتې شو، لږ تم شه چای مو وڅښی بيا لاړه شی! رڼا: وروړه! زه له اوږد مهاله د يوه نه ښونکي جرم په گناه مرتکبه يم، شايد ددې گناه، چې زما بې غوري ده خدای ج مې ونه ښيي، ما څرنگه داسې يو لوی غل او خاين د خبريالي په پاکه جامه کې ساتلی و؟ زه ولې د هغه له دې ناروا کړنو نه ومه خبره؟ بيا يې د ښاروال نه اړول شوی مخ بيرته ور واپراؤ هغه ته يې وويل:

ددې خوار ملت بيت المال دومره اسانه نه دی، چې د رڼا په مشري کې به يې يو څوک هضم کړي، زه نه پرېږدم، چې د خوار، يتيم او کوندي گډه پانگه، چې بيت المال دی څوک رانه وخورې.

زه به خپل خبريال داسې برابر کړم، داسې سزا به ورکړم، چې د تريخوالي مزه به يې د مرگ تر وروستی سلگي هېره نه کړي.

نوره په چټکي د ښاروال له دفتر ووته، په موټر کې کښاسته، تليفون يې راواخيست د افغان رسنيز مرکز د فرا څانگې خپل خبريال ته يې زنگ وواځه.

د سلام له ويلو وروسته هغه خپله روږدی هنر پيل کړ، رڼا ته يې وويل:

اغلي رئيسې صيب! سترې مشې، زه خبر شوم، چې فراه ته راغلي يې، نن زما مېلمنه يې پسه به درته حلال کړم.

رڼا: مېلمنه به دې شم؛ خو پسه په حلالو پيسو اخلي او که د کوم کمپشن له برکته دې پسه په ستوني چاره تيره وي؟

هغه د تملق خدا وکره، ځواب يې ورکړ: قدرمنې رئيسې صيب! دا ته څه وايې؟ ستاسې درناوی ماته تر هر څه ډېر ارزښت لري، حرامې له کومه کړم د خپل اولاد له خولې يې سپموم او تا ته پرې مېلمستيا کوم.

رڼا يې خبره ورپرې کړه، ورته يې کړه:

د پسونو د حلالو خبرې عادي خلک نه کوي، دا د سرمايه دارو ست وي، چې مېلمنو ته يې له خولې وځي او تا ته چې مور څومره معاش درکوو هغه ددې نه جوگه کېږي، چې ماته د مېلمستيا لپاره پرې پسه واخلي او د اولادونو دې هم وشي. خبريال کټ کټ وخنډل ويې ويل:

ماشومان خدای ج لري هغه يې روزي رسان دی، هيڅوک له لوړې نه دي مړه شوي.

رڼا: کور دې ودان، زه د مېلمستياؤ لپاره نه يم راغلي، د خپلې بېغوري، جبران ته راغلي يم د خپل ناغېرې له لاسه پر اوږو دې پيټي کمولو لپاره راغلي وم، د خپل وجدان له ملامتي د خلاصولو لپاره راغلي وم اوس بيرته کابل ته ځم، ډېر کارونه مې په مخکې دي، چې پرته له ځنډه يې بايد تر سره کړم.

خبريال: نو امر وکړئ! زه څه کولی شم؟

رڼا: تليفون مې ددې لپاره درته وکړ، چې سبا دې د تيارې ټيکټ وکړه، کابل مرکزي دفتر ته له ځنډ پرته راشه.

خبريال: خير خو دی اغلي!!

رڼا: هو خير دی؛ خو په دې خير کې د ولس خير نغښتی دی، نه زما او ستا.

د رڼا له خبرو سره د خبريال زړه ټکان پيل کړل، يوه وېره يې په زړه کې خپره شوه له ځان سر يې وويل:

لکه چې رڼا دې د خبريالي په رازونو پوه شوې ده، لکه چې نور دې دې غوړيو له ديگه لاس وخت، لکه چې نور دې د پيسو سره د لوبو وخت په ختمېدو شو. زړه نازېه يې د سفر لپاره چمتو والی پيل کړ؛ خو بيا يې هم په بشپړ ډول سره د خپلې وېرې په اړه باور نه راته، چې رڼا دې د هغه په رازو خبره وي، ځان ته يې په دې تسلي ورکړه، چې شايد دا هسې زما واهمه وي.

««««««««

حليمې په کور کې د خپلې ستونزې د پايلې او د سرېښو په ډنډ کې د لوېدو نه د ژغونې سوچونه کول، لاره ترې ورکه وه د خپل فکر په نړۍ کې به يې کله يو غر په بل او کله بل غر په بل ويسته.

خو د ژغورنې لاره يې نشوه موندلې؛ ځکه يوه خامه پيغله وه د فکر ځغلوونې ليدلوری يې دومره پياوړی نه ؤ، چې د ځان د نجات لپاره يې پکې د رڼا څرک ليدلی وای.

هغه د خپلو بدبختيو په خيالي ټالونو کې زنگېده، چې ټليفون يې رڼا او بيا د مسنجر زنگ پرې راغی؛ حليمې د سکرين په کتو سره وليدل، چې هغه پخوانی ناولي انسان ورسره بيا اړيکه ټينگه کړې، دې چا سره چې دې حليمې نيمه لوڅ انځورونه وو.

حليمې په رېږدېدليو گوتو د ټليفون شنه بټن کيکاگله ورته وويل شول:

نن راسره د حضورې چمن په يوه څنډه کې وگوره.

حليمه: د څه لپاره؟

بختيار: غواړم څو خبرې درسره وکړم.

حليمه: بېکاره انسانه، ته له ما څه غواړې؟

بختيار: په ټليفون کې خبرې نه کېږي يو ساعت وروسته له ماسره ووينه کنه ښه به درته نه وي.

د حليمې پر تن د وېرې لړزه يو ځل بيا خپره شوه، د خپل عزت د ژغورلو لپاره يې له مجبوريتته ورته د هو وويل.

بختيار يې په خبره د راتگ ډاډ تر لاسه کړ، بيا يې ورته خبره نوره هم وغځوله هغې ته يې وويل:

گوره نجلۍ د تېر په څېر يوازې راشه، څوک درنه خبر نشي؛ ځکه چې بيا به د داسې څه سره مخ شې، چې جبران به يې درته ستونزمن وي.

حليمې د سمه ده په ويلو، د تليفون اړيکه پرې کړه.

د تگ لپاره يې تيارۍ ونيو په يو ساعت کې د چمن حضوري هغه ځای ته ورسیده، چې ژمنه ترې اخيستل شوې وه.

يوه او بل لور ته يې په وارخطايي سره کتل، خو هغه کس چې مخکې يې ورسره ليدلي ؤ په نظر ورته غۍ.

د سړک په يوه خوا کې يې په يوه کس شک راغی، چې ددې په لور راروان ؤو، حليمې هم د هغه لورته کتل، چې د بلې خوا نه يې يو سړی خوا کې ودرېده ورته ويې ويل:

کوم چاته خو به دې د راتلو نه وي ويلي؟ حليمې مخ ورته راواړاؤ ويې کتل چې بختيار دی

حليمه: ژر، ژر راته ووايه ته څه غواړې؟

بختيار: ولې دې بېرته ده، چيرې ځي؟

حليمه: تېر ځل مې هم خپلوانو له تاسره ليدلي وم او بيا مې په ډېره ستونزه د هغوی نه ځان خلاص کړ، که دا ځل وليدل شم نو ځان نه شم ژغورلی.

بختيار يې خبريالې رڼا ته ورته لښته او تنگی ځواني له ځيرو سترگو تېره کړه، بيا يې د هغې څرخو سترگو ته د سوداگر په سترگه وکتل، مسکې شو ورته ويې ويل:

زما او ستا اړيکه د بېرې نه ده، راخته څو هوټل ته، دلته د لارې سر دی خلک به پر ځان نه شکمنه ؤو.

حليمه: ته ماته ولې هر ځل هوټل، هوټل يادوي، مطلب دې څه دی؟ روښانه خبره وکړه؟

بختیار: مه وپرېره! زه ستا تصویرونه نه خپروم؛ خو دا یې شرط دی، چې زما له خبرو به سرغړونه نه کوې.

زه چې څه درته وایم هغه به منې.

حلیمه: گوره ته چې کوم خوبونه وینې دا هسې خیال دی، خوب وینې، د ځان لپاره دې دروغجنه خوبني ده او هسې دې ځان خوشحاله کوې.

زه پوهېږم، چې که زما تصویرونه نشر کړې زما لپاره به تر مرگ سخته وي، زه به د خپلو خلکو، ان د خپلې کورنۍ له نظره لویږم، خو خدای ج به راسره وي، هغه ته به مې مخ تور نه وي، زه ډاډه یم چې هغه به رانه خفه نه وي.

زما لپاره د خدای ج رضا د انسانانو له خوبني غوره ده.

ته چې کوم مردار فکر د هوس مړولو لپاره زما په وړاندې لرې او ما په دې تصویر ډاروې؛ تر څو زه ستاسې ناولې غوښتنې ومنم دا ناشونې ده.

هسې دې ځان په عذابوې، هسې خواري کوې او هسې په زړه کې گورې ماتوې. داسمه ده، چې زه ستاسې په لومه کې گېره شوې یم، خو له دې فکرونو تېر شه، داسې څه وغواړئ، چې زما تر وسه پوره وي.

بختیار: سمه ده، زه به ستا خبره ومنم.

خو یو بل کار وکړه!

کوم کار؟

رڼا ته ووايه، چې هغه زما د قومندان زلمي کوم سپکاوی یې کړی ؤ او د هغه له لاسه یې د یو میلیون په ارزښت کور له گوتو باسلی ؤ نو بیرته دې جبران کړي یو راپور دې خپور کړي چې زه تېروتي وم. قومندان زلمي په حقه دی، ما د ناسم پوهاوي له کبله د هغه په حق کې تېری کړی.

حلیمې ورته لنډه مسکا وکړه، ورته ویې ویل:

ته بیا هم داسې غوښتنې کوې، چې هغه شونې نه دي، رڼا د حق د پلوي لپاره د خپلې مور، ورور او یوې خور څخه تېره شوه، حق ته د رسېدو لپاره یې خپله کورنۍ له لاسه ورکړه خو د حق پلوي یې پرینه ښوده. زه ډاډه یم، چې هغه به خپل مرگ قبول کړي خو دا غوښتنه به ونه مني؛

بیا یې د بختیار سره سترگې مخامخ کړې ورته ویې ویل:

ددې کار لپاره، چې ته يې غواړې زه رڼا ته د ويلو لپاره چمتو نه يم؛ ځکه نه يې زما خور مني او نه د هغې مبارزه دومره کمزورې ده، چې له کبله به يې هغه د داسې وړو خبرو پروا وکړي.

بختيار: ښه نو هغې ته ستاسې د عزت له منځه تلل وړه خبره ده؟
حليمه: نه زما عزت د هغې لپاره وړه خبره نده، له خپله ژونده هم ورته مهمه ده؛ خو له دې هم ورته خپله مبارزه مهمه ده بله دا چې زه هم نه غواړم د هغې مبارزه د خپل عزت قرباني کوم.

بختيار: ښه نو بيا د خپلو انځورونو خپرېدو ته په تمه شه.
د حليمې زړه په درزا شو، بختيار ته يې وويل:
د يوې پيغلې لپاره د هغې عزت ډير مهم وي، ته دا ظلم له ماسره مه کوه، فکر وکړه زه دې هم يوه خور يم، يا دې لور يم او که دا هم نه منې داسې فکر وکړه، چې که ستاسې د خور او يا هم لور سره داسې يو څه څوک وکړي ته به څومره وځورېږي؟
ته ما نه درک کوي، چې په دا دريو ورځو کې په ما څه تېرېږي؟ او ايا زه پوښتی شم، چې ته مور ته د کومې گناه سزا راکوي؟
بختيار: لومړی خو زه د دا ډول خبرو سره هيڅ دلچسپي نه لرم، کومې چې ته کوي.

دوهم ته زما د کړنو دليل غواړې کنه، نو واوره، ماته دنده سپارل شوې، چې ستا خور رڼا دومره وځوروم، چې له ژونده يې زړه ورتور کړم، غواړم په دې کار سره هغه وشرموم، د هغې شخصيت ورخراب کړم، د خلکو سره د هغې باور له منځه ويوسم، د هغې غټې، غټې خبرې په خوله کې ور وچې کړم.
حليمه: ته غواړې چې رڼا وځوروي؟
بختيار: هو

حليمه: ته زما انځورونه مه خپروه زه به داسې لاره درته وښيم، چې د هغې له کبله به رڼا سخته وځورېږي، ډېره به وکړېږي، ستا د وينا مطابق له ژونده به يې زړه تور شي.

بختيار: زما هم همداسې څه په کار دي، چې د رڼا د ځورېدو لامل شي، هغه لکه په اور کباب، کباب شي؛ ځکه چې له دې امله ماته شل زره ډالر انعام راکول کېږي،

رڼا هم سترې ستومانه تر کابله راورسېده، مخکې له دې چې کور ته لاړه شي، لا رسميات نه وو ختم شوي، نېغه څارونوالي ته لاړه هلته يې د خپل خبريال ټول اسناد او ثبت شوي غږونه څارنوالانو ته وسپارل، ورته ويې ويل:

دا کس زموږ د رسنيز دفتر او خبريالي نه ناوړه گټه پورته کړې، په فساد کې بنکيل او لسگونه دوسې لري، زه يې سبا مکتوبي رالېږم او که رانه غی، حاضر نه شو، هيله ده د خپلو سرتېرو په وسيله يې د قانون منگولو ته وسپارئ او د ملت حق يې تر ستوني راوباسئ.

هغوی چې د رڼا رښتينولي وليده يوه او بل ته يې وکتل، ويې ويل:

نړۍ خدای ج په څومره توپير پيدا کړې ده، مور وگوره او دا مېرمن وگوره، زموږ بې مسؤليتې وگوره او د وطن دغه اصلي مېرمنې احساس وگوره، هغه مساوات غواړي، د بيت المال ژغورنه غواړي، سمون غواړي او موږ يو چې د پيسو په بدل کې حق په ناحقه او ناحقه په حق بدلوو.

د ځانونو له ملامتيا وروسته يې رڼا ته ډاډ ورکړ، هغې ته يې وويل:

اغلي رڼا! موږ د ستاسې له احساسه ډېر خوښ شو، موږ ته مو هم د پند په ډول يو الهام راکړ، له دې وروسته موږ هم درسره ژمنه کوو چې نور به دې وطن سره خيانت نه کوو، رشوت به نه اخلو، حق به حق دار ته سپارو، ته نوره ډاډه اوسه، چې ستاسې نارامه زړه به اراموو او تورن کس به جلبوو.

رڼا په مننې سره ترې رضایت وښوده.

بيا يې ترې خدای پاماني واخيسته

رڼا د کور په لور رهي شوه کله هم چې د کور کوڅې ته داخله شوه د خپل موټر مخکې يې يوه پياده روانه نجلی وليده. د خپلې خور حليمې گمان يې پرې راغی، له انجلې نه په تېرېدو کې ورته متوجه شوه، ويې ليدل چې دغه انجلې په ريښتيا حليمه ده په مخ يې لس ځايه اوبښکې راځي او په بې وسه قدمونو د خپل کور لاره لنډوي؛ خپل موټروان ته يې وويل:

وروره! بريک ونيسه.

رڼا ژر له موټره راښکته شوه او مخامخ د حليمې په وړاندې ودرېده. هغې يې په ليدو سره هڅه وکړه، چې خپلې ناولسې اوبښکې له هغې پټې کړي؛ خو ډېر ناوخته شوی ؤ؛ ځکه چې رڼا يې اوبښکې لا دمخه ليدلې وې.

رڼا خپله خور په غېږ کې ونيوه ورته ويې ويل:

خور جانې! څه خبره ده؟ ولې دې په مخ لس ځايه اوبښکې راځي، خيرت خو دی؟ حليمه: هو خورې! خيرت دی، هسې مې مور، خور او کوچنی ورور رايا د شو، ته هم رانه مسافره وې بس چيټې مې زړه راډک شو.

رڼا يو ځل بيا خپله خور په غېږ کې ونيوه په يوه او بل اړخ مخ يې ښکل کړه ورته ويې ويل

خور دې درنه څار شي، دادی زه بيرته راغلم، ته مه خپه کيږه، څه چې څو کورته لايې دوه قدمه نه ؤ اخیستې رڼا دې خپلې خور حليمې په اوږه لاس کيښود ورته يې ويل: خورجانې! کومه بله خبر خو به نه وي له ماخو څه نه پټوې کنه؟

حليمه: نه خورجانې! له تا به څه پټ کړم، بله هيڅ خبره نشته.

رڼا موټر وان ته وويل:

وروره! نه لاړه شه زه او خور مې نور پياده څو دادی کور هم دوه گامه کې دی، موټروان يې رخصت کړ.

رڼا او حليمه دواړه يو بل ته د لاس پښې ورکړې او په قدم، قدم تر کوره ورسېدې. رڼا خورا سترې وه، له ډوډۍ، چای او لمانځه ورسته نوره تم نه شوه، د خوب بستر ته لاړه په بستر کې اوږده وغځېده. د حليمې خواشيني حالت انديښمنه کړه، ځکه چې حليمه يې احساس کړه چې دې کوم ژور خفگان لاندې ده، دې ډوډۍ خوړلو په وخت کې يې له دې سره يې دوه گولي وکړې نوره له دستر خوانه جگه شوه ويلې يې زه مړه يم.

رڼا په چورتونو کې ډوبه شوه دې ځان سره په خبرو کې شوه، حليمه ولې دومره خفه ده؟ د هغې له مسکا ډکه څېره ولې داسې مړاوې شوې؟ د هغې له خولې هغه خندا، چې کړسا به يې تر دريم کوره رسېده ولې خپک شوې؟ نن يې دوه گولي ډوډۍ هم راسره ونه خوړه، څېرې يې د يوه ژور خپگان ښکارندوي کوله حتما څه

خبره؛ خو ده رڼا په دې سوچونو کې وه، چې حليمه يې کوټې ته راغله، د رڼا په خوا کې کښاسته، هغې ته يې وويل:

خورې! ډېره سترې راته ښکاري، زه به دې چاپي کړم، د هغې په غځېدلو پښو يې د کښکلو پيل وکړ، بيا يې د رڼا لاس په لاس کې را واخيست، د خپل لاس سره غبرگ يې په سينې پورې ونيو، رڼا ته يې وويل:

زما غيرتي خورې! زما همت ناکې خورې! زما ژونده.

رڼا: څه خبره ده، چې نن دې زما تعريفونه پيل کړي، پام دې وي، چې کوم فرمايش رانه کړې او بيا دې د هغه ورور شاپور سرينده راته ونه غږوې.

حليمه: خورې! زموږ مور، خور او وړوکی ورور مړه شول، بس زه او ته پاتې شو. رڼا: بس همدا مو تقدير ؤ، همدا به راته ليکل شوي ؤ اوس دې تا خداى ج راته لري.

حليمې په ژرغوني اواز په داسې حال کې، چې سترگې يې لمدې وې رڼا ته وويل: شايد له دې بدې ورځې هم راباندې راشي، خو هيله لرم چې خپل د فولادو په څير همت مات نه کړې، خپله مبارزه پرېنه ږدي، تل د حق پلوي وکړي.

رڼا يې خبره ورپرې کړه، په څير څير يې د هغې څېرې ته وکتل خپل لاس يې د هغې په خوله ورکېښود په لوړ اواز يې هغې ته وويل:

خورې! هيله کوم، نورې داسې خبرې مه راته کوه زړه مې د پانې په څېر رپېرې، موږ ډېرغمونه زغمل له نورو غمو مو د خداى ج وساتي.

خورې! نه ولې داسې خبرې کوې؟ زما ژونده ولې مې زړه له سينې باسي؟ ته ولې داسې وايې څه پېښه شوې؟ خير دى داسې څه دي، چې زه ترې خبره نه يم.

حليمه: خورې که زه د خوا کې نه وم وارخطا نشى، هيڅ وخت خپل همت ونه بايلې، اونه ژاړې

پام دې وي، چې اوبسکې د څوک ونه وينې؛ ځکه چې اوبسکې د کمزوري مانا وي خپل ځان نورو ته کمزورى ونه ښي او شاپور د تا لپاره يو غوره ټاکنه بولم، د هغه په اړه بيا، بيا فکر کړه.

رنا : خورې! مه مې زړه چاودې كوه؟ ولې مې ليونې كوي؟ ايا ډاكتر خو درته د كومې خطرناكې ناروغي نه دي ويلي؟
حليمه مسكې شوه، ورته ويې ويل:

خورې! هيڅ هم ندي شوي، اوس مې ناروغي هم ښه ده، بس هسې مې ستاسې زغم مالوماوه؛ دا مې مالوموله، چې زه درباندي څومره گرانه يم.
رنا خپله خور له غوره ونيوله ورته ويې ويل:

شوځكې! زما زړه خو دې له خولې وكيښ، داسې خبرې څوك كوي؟ ته خو زما نفس يې، له تا پرته په دې نړۍ كې زما څوك دي؟
كه ته مې په خوا كې نه وې زه خو مړه كېرم، اوس خو ستا په همت ژوند مخته بيايم كنه هر څه رانه پاتې دي.

ددوی خبرې نورې ډېرې اوږدې نه شوې ځكه چې دې شپې ناوخته شوی و رنا حليمې ته د لمانځه سپارښتنه وكړه ورته ويې ويل لمونځ وكړه بيا ویده شه خو له خوب مخكې دې درود شريف هير نشي حليمه لاره او سم دستي
رنا خپل ټليفون راواخيست، شاپورته يې زنگ وكړ.
هغه ته يې وويل:

شاپوره!

ته خو د خپلې كابينې پوښتنه هم نه كوي، نه وايې چې چيرته تللي وې؟ د څه لپاره تللي وې، كله لارې او كله راغلي؟
شاپور ورته لنډه مسكا وكړه، بيا يې ويل:
ته خو خپله رئيسه يې! زه څه كاره يم، چې له تا وپوښتم، هغه ورځ مې په ياد ده، چې راته ودې ويل:

زه ريسه يم، دې چا مشورو ته مې اړتيا نشته نه د چا سپارښتنو ته اړتيا نه لرم.

رنا : ښه نورې ټوكې پرېږدو، د يوې جدي خبرې لپاره مې درته ټليفون وكړ.
شاپور : خير خو دی؟ مهرباني وكړه!

رنا: حليمه راته سمه نه ښكاري، چې له فراه نه راغلم په كوڅه كې راتېرېدم، دا هم كورته را روانه وه په لاره كې مې وليده، چې ژړل يې پر مخ يې سل ځايه اوبسكې

راتلې. اوس مې خوا کې کېناسته، داسې خبرې يې راته کولې، چې زړه يې له سينې بڼکه. ماته يې ويل، چې که زه مړه شم ته به نه خفه کېږي.

حيرانه يم، چې په دې نجلۍ څه شوي؟

شاپور: ستاسې تشويش بې ځايه نه دی؛ زه خبر نه يم، چې په هغې څه شوي خو ډاډه يم، چې هغه د کومې داسې ستونزې سره مخ ده، چې د ويلو جرئت يې نه لري؛ خو ته مه خفه کېږه، زه سر له سبا هغه څارم. زما دوه کسان به ورپسې لکه د سيوري په شان وي، زه خپله هم هغه له سترگو نه خالي کوم؛ تر څو مو چې د هغې د ستونزې سر نه وي پيدا کړی زما د څار لاندې به وي.

رڼا: حليمه دې هسې هم خور ده، د هغې ساتنه ستا فرض ده.

زه هم د لومړي ځل لپاره درته سوال کوم، چې په هغې پام وکړه، ويې څاره او په دې کار به دې ډېره احسان منده يم.

حليمه سره ددې، چې په ستونزه کې ده اوس يې هم ستا غم خور، ماته په عبثياتو لگيا وه.

شاپور: څه يې ويل؟

رڼا ورته وخنډل، بيا يې ويل:

ته يې څه کوې؟ اړتيا نشته، چې درته ويې وايم.

شاپور: چې حليمه خور مې دومره په غم کې ده بيا خو زه خپله د هغې نه ساتنه کوم.

په دې وخت کې حليمه هم اطاق ته راننه وته، رڼا شاپور ته وويل:

بڼه څه! بڼه شپه بيا خبرې کوو.

شاپور ټليفون پرې کړ، ټليفون يې له غوږ راښکته کړ، له زني سره يې ونيو، په يوه ژور سوچ کې لاړ، له ځان سره يې وويل:

حليمه حتماً د هغه کس له خوا د کومې ستونزې سره مخ شوې؛ په کوم دام کې يې راگېره کړې. خپل کسان يې راوغوښتل، له جيبه يې د حليمې تصوير راوکيښ ورتنه ويې ويل:

دغه جلی وځاری کور یې درته بنیم سهار وختي به یې کور ته ځان رسوئ، کله چې له کوره دغه نجلی راوځي هر چیرې، چې ځي تعقیب یې کړئ، زه هم تاسې پسې یم که، کومه ستونزه پیدا شوه ما په جریان کې اچوئ.

هغوی بڼه صیب! وویل:

نور د شپې ناوخته شوی وو، ټول ویده شول.

سبا سهار رڼا د دفتر په لور وخوځېده او د شاپور کسان هم د رڼا د کور خوا او شاه په دنده شول.

رڼا په خپل دفتر کې کېناسته، د فراه ژورنالست یې دروازه وټکوله. هغه راننه وت، رڼا څوکی ته گوته ونېوه. هغه ته یې د ناستې وویل:

- کېنه!

- اعلیٰ رئیسې صیب! زه دې اندېښمن کړی یم، سهار مې هوټل کې چای هم ونه څکه؛ ځکه چې ستا خبرو او وینا له اوریدو مخکې ډیر نارامه یم ژر یې راته ووايه چې څه خبره ده وروسته به زه دلته چای وڅکم.

رڼا: مور پښتانه یو، زما دفتر به خامخا تانه چای چمتو کوي، چې ته یې وخورې، کنه ته د دې ځای د چایو څکلو لیاقت هم نه لري؛ خو بیا به هم اشپز درته چای راوړي خو که زما له خبرو وروسته دې ورته اشتها پیدا شي.

خبريال: هیله کوم ژر یې راته ووايه، څه خبره ده؟ کومه گناه مې کړې، چې زه پرې داسې ځورېرم، زما ستونزه څه ده؟

رڼا: ته څه فکر کوې، چې د رڼا په شتون کې به ته داسې خپل سړي وکړې؟ د افغان رسنیز مرکز له ځواکمنې لوگو به د ځان په گټه کار واخلي؟ خلک به پرې ووېروي؟ د بیت المال سره به پرې خیانت وکړې، د خبريال په نامې به لوبې وکړې، تجارت به پرې پیل کړې؟

او رڼا به د په دې جنایتونو پرده واچوي، او هو زه خو ستا دې ناولې مفکورې ته دومره احساساتي کېرم غواړم په خپله درته داسې سزا درکړم، داسې سزا چې بیا دې په ژوند کې هم داسې ناسمې مفکورې ته په ذهن کې ځای ور نه کړې، خو ارمان چې قانوني محدودیت نه وای.

رڼا له مرگه دې لکه چې اوریدلي وو، خو ډاډه اوسه! رڼا ژوندی ده او هغه به د سیوري په ډول درپسې وي، تر هغې به وي، چې تر څو دې له گېډې د کونډې او یتیم حق له ستوني راونه باسي.

رڼا له خپله روک نه یو مکتوب راوکېښ خبريال ته یې ونيو، ورته ویې ویل: لار شه، څارنوالي کې خپل ځان بې گناه ثابت کړه، څارنوالي درته منتظره ده. هغه په لړزېدلیو لاسو مکتوب واخیست.

او له دفتره دې وتو لپاره یې څوگامونه واخیستل رڼا ورپسې غږ کړ: صبر وکړه چای مې درته راغونښتی دی.

خبريال وویل: اشتها نه لرم.

له وتو سره سم د څارنوالي سرتېري هم پسې را ورسېدل او زوڼي تړلی یې له ځان سره بېوست.

هغوی شواهدو ته په کتو سره خبريال په اوه کاله بند او دولس لکه افغانی نغدي جرمي دوسیه ورته جوړه او بیا محکمې ته په لېږد سره په همدغه سزا محکوم شو.

))))))))))))))))))

حليمه لمرغوگي ته په دې تمه ناسته وه، چې کله به د پېغلو دې عزت سوداگر بختيار زنگ وهي دا به غواړي، او دې وژلو پرېکړه به یې کوي. هغې همدا سوچ کاوه، چې تليفون ورته راغی هماغه وحشي ځناور ؤ، چا چې خامه پېغله په خپل داسې دام کې راگېره کړې وه، چې دې هر څه منلو ته چمتو وه.

حليمې ته یې وویل:

زه درته منتظر یم د څرخي پله زندان نه مخکې د سرک په سر درته ولاړ یم، څه خبرې باید وکړو.

حليمه پوهېده، چې هغه د وژلو لپاره غواړي، خبرې کول یې هسې بهانې دي، له ځان سره یې وویل:

د هغه په زهرو راکولو زړه نه یخېږي غواړي په سره توره مې ووژني او وینې مې په رڼا وگوري، خور مې په زړه ټپي کړي هغې ته روحي شکنجه ورکړي، هغې احساس کوله، چې نوره واپس زما راتگ یې ناممکن دی، خو د حیا او عزت خبره یې وه.

شاپور خپل موټر د څرخي پل په لور لکه بربنکی والوزاوه؛ خو ډېره ناوخته شوې وه هغه له لنډ مزل وروسته د سرک په غاړه ډله خلک وليدل، چې د يو سخت ټپي انسان په په خوا گرد راتاؤ دي، شاپور خپل موټر ورته ودراره تر څو ځان پوه کړي چې دلته څه خبره ده خلکو ته په ورنږدې کېدو سره د خلکو شور ماشور ته غوږ شو؛ ځينې وايي ژر کوي روغتون ته يې يوسئ او ځينې بيا وايي مړه شوې، ساه نه اخلي. په دې وخت کې شاپور هم د خلکو خواته ورسېده ويې کتل د چنار ځواني برغډې پرته ده په وينو لته پته ده، سپين کالي يې سوري، سوري دي وينو يې لکه گلاب پر جامو رنگونه غوړولي، پټې سترگې لکه سترې خوبورې، چې ژور ويده وي بنورې سترگې يې، پټې نيولې پرته ده. په داسې حال کې يې شاپور مخکې ودرېده، چې د هغې د کچې مار په څېر تاو راتاو ويستانو يې مخ پټ کړې ؤ، شاپور يې له مخ ويستان لرې کړل ويې ليدل، چې حليمه خور يې لکه يې خاوند مال د سرک غاړې په تېرو او خاورو کې نيم ژواندې ساه گاړي .

په بېرته يې نبض ونيو، حرکت يې درلوده غېږ يې ترې تاو کړه موټر ته يې جگه کړه کله، چې په جلب کېناسته نو تر هغو يې خپل کسان هم راورسېدل خلکو وويل: دلته يو موټر سايکل وال وويشته؛ په دغه لاره لاړ.

شاپور خپلو ملگرو ته وويل: کس پيدا کړئ او بيا راشئ کله يو مې هم نه ياست په کار؛ ستاسې د دې بې غوري له امله اوس د خپلې خور د بې سرنويشته حالاتو شاهد يم، موټر ته يې پونده ورکړه لنډ مهال وروسته يې حليمه روغتون ته ورسوله عملياتخاني ته يې ننه باسله.

شاپور د عمليات خونې خواته ورته منتظر شو، له ځان سره يې وويل: زه بايد رڼا ته خبر ورکړم؛ ټليفون يې راوباسه خو مخکې له دې، چې رڼا ته زنگ ووهي د ټليفون پر سکرين يې د خپلو کسانو زنگ وليد، ژر يې پورته کړ له هغوی يې واوريدل کس مو گير کړ لږ وړاندې له موټر سايکل لويديلی ؤ، ټپي ده خپل موټر ته مو راواچاؤ سمې خبرې نشي کولی نو اوس ستاسې هدايات غواړو مخکې څه وکړو.

شاپور: پولسو خو نه يې ليدلي

هغوی وويل: نه هيچا نه يو ليدلي.

شاپور : کوم روغتون ته يې ونه گرځوئ ، نيغ په نېغه يې زما کورته يوسئ په خاص خونه کې يې واچوی او ډاکتر شريف زما ملگري دی هغه ورته راولئ ټپونه دې وگنډي او داهم ورته ووايه ، چې درملنه يې پټه وساتي .
هغوی ښه صيب ! وويل .

له دې وروسته شاپور رڼا ته زنگ وکړ ، ورته ويې ويل :
رئيسې صيب ! غواړم يو څه درته ووايم ؛ خو هيله ده چې ارامه واوسې ، د کومې وارخطايي خبره نده .

رڼا : شاپوره څه شوي ؟ د خدای ج لحاظ وکړه ژر يې ووايه ، حلیمه څنگه ده ؟ په هغې خو څه ندي شوي ؟

شاپور چې د رڼا وارخطايي وليده نو غلی شو نه پوهېده څه ووايي ، په دې وخت کې رڼا غږ پرې وکړ : شاپوره ! ولې غلی شوې پام دې وي ، چې د حلیمې په اړه مې د کوم بد خبر نه خبره نه کړې ؛ لا له اوسه مې زړه په درېدو دی .

شاپور پوه شو ، چې رڼا بايد ډاډه کړي ، هغې ته يې وويل :
د کوم تشويش وړخبره نده ، هسې حلیمه لږ خوړ شوې ، افغان روغتون ته راشه خو پام مو وي ، چې کومه بېړه ونه کړې ؛ ځکه د اندېښنې وړ خبره نده ، روغتيا يې د هيڅ تشويش وړ نده .

هغې ددې خبرې په اورېدو سره لکه پرک ځان تر موټره ورساؤ ، لنډ مهال وروسته د شاپور په خوا کې ودرېده ، هغه يې له گريوانه ونيو ورته ويې ويل :

ژر راتـــه ووايـــه پـــه حلیمـــې څـــه شـــوي ؟
اوس چيرې ده ؟

هغه يې له خپل گريوانه لاسونه خلاص کړل ورته ويې ويل :
د هغې د ټپي کېدو په لامل خو تر اوسه زه هم نه پوهېږم ، هغه اوس په عمليات خونه کې ده ، خو ډېر ژر به پوه شو ، چې هغه ولې ټپي شوې .
رڼا : نو څرنگه به پوه شو ؟

هغه کس مې نيولی ، چې حلیمه يې وپشتلې .

رڼا : د پولسو په توقيف کې دی ؟

شاپور : نه هغه زما په توقيف کې دی ، په هغه پولس نه دي خبر .

اوس دعا کوه، چې حليمه خور مې ښه شي نور به خداى ج خير کړي. دوى خبرې کولې، چې يو ډاکټر راووت وارخطا وارخطا يوه او بل لورته گوري دوى ورمخې شول، ورته ويې ويل: مور د تېي ناروغ خپلوان يو هغه څنگه ده ډاکټر ځواب ورکړ د ناروغ عمليات وخت غواړي ستاسې ناروغ په سر مرمی خوړلې شايد دوه ساعته نور ونيسي د هغې دوينې کمبوت سره مخ يو منفي بې وينه يې په کار ده تاسې د وينې بانک ته لاړ شئ وينه وگورې نور خپلوان هم راوغواړې کنه د ناروغ حالت ساعت په ساعت خرابيږي رڼا د وينې بانک په طرف منډه کړه خو شاپور له شا غږ پسې وکړ مه وارخطا کيږه زما وينه منفي بې ده هغه ورسره سمون خوري زه همدا اوس وينه ورکوم

رڼا په هيله مندو سترگو ورته وکتل شاپور ته يې وويل:

- ته ريښتيا وايې؟

- په دې وخت کې هم دروغ ويل کيږي؟

رڼا يې خبره پرې کړه، ورته ويې ويل:

تاسې په ريښتيا ښه انسان ياست، حليمه خو ملامته نه وه چې تل به يې ستا پلوي کوله.

- راځه چې وينه ورکړو اوس ددې خبرو وخت نه دی شاپور ۱۰۰۰ اسي سي

وينه ورکړه له بستره راپورته شو په داسې حال کې چې په خپل لاس باندې

يې مالوچ نيولي وو، رڼا ته يې مخ ورواړاؤ ورته ويې ويل:

- زه ځم کور ته هغه کس به يې اوس زموږ کور ته رسولی وي غواړم د

حليمې خور د تېي کېدو په راز ځان پوه کړم؛ خو پام چې د هغه په

نيولو چې ما توقيف کړی چاته ته دې له خولې څه ونه وځي.

- سمه ده زه څه نه وایم؛ خو څومره چې ژر کېږي ځان تر هغه کس ورسوه.

شاپور يې د خبرې په اورېدو حرکت وکړ، څو گامه يې لا نه و اخستي، چې له شاه

يې د رڼا غږ واورېد، ورته ويې وويل:

د څو لحظو لپاره زه هم درسره ځم، غواړم دا کس په خپله ووينم، چې د کومې

کينې له مخې يې له مور سره دومره لويه مقابله پيل کړه.

- حليمه چاته پرېږدې؟

د رڼا په سترگو کې اوبنکې راغلې، بيا يې وويل: زما خو له دې ځايه زړه نه کېږي، خو اړه يم يو ځل زما د خور د وينو تړی په خپلو سترگو وگورم.

- سمه ده راځه، هغه د څو لحظو لپاره گورو بيا بيرته ژر راځو، هسې هم د حلیمې عمليات وخت نيسي.

دوی حرکت وکړ، د شاپور او رڼا د تگ څو لحظې نه وې تېرې شوې، چې د هغه کس خواکې هغه ته مخامخ ودرېدل شاپور چې هغه وليده نو وېي پېژانده هماغه کس ؤ، چې د حلیمې سره يې د شاه دوشمشېره ولي په خوا کې ليدلی ؤو، د هغه د تېي حالت پروا يې ونه کړه، نېغ په نېغه يې د هغه گريوان ته لاس ور وغځاوه، ورته وويي ويل:

ته پوهېږې، چې دلته مې د صحرايي محکمې لپاره راوستلی يې، د قاضي له حکمه پرته داسې سزا درکووم، چې خپل مرگ په سوال رانه وغواړي، دلته دې هيڅوک هم له مانه نشي خلاصولی، قسم کوم چې غوښې دې په امبور شکووم، ووايه چې زما خور دې ولي وويستله؟ هغې څه گناه کړې وه؟

کس وويل:

زه ډېر گنگس يم ځکه چې سخته ظربه مې خوړلې، خو په خپلو کړو پښيماڼه يم، حلیمه يوه شهیده ده، د هغې له ويستو وروسته، چې لږ مخکې لارم، پښو او لاسو مې کار پرېښود موټر سايکل مې له کنټروله ووت سر مې په ځمکه ولگېده.

اوس هم د هغې د وژنې چغې زما په ذهن کې انگازې کوي، هغه مې آرام ته نه پرېږدي. هغه سلگو واخيست او بيا بې هوښه شو.

رڼا، شاپور ته وويل:

زه ځم کور ته، بيا په بېره روغتون ته ځان رسوم، حلیمه به خداى ج خبر په څه حال وي.

- په کور کې څه کوي دا وخت د کور د تلو دى؟ مستقيماً روغتون ته لاړه شه، دغه کس چې په خود کې راشي، نو د مالوماتو اخیستو نه وروسته زه هم درځم.

- د روغتون پيسې رااخلم.

- اړتيا نه شته، چې له کوره يې راوړې، ما سره پيسې شته.

- نه زه ځم، ته خو مو تر قیامتہ زیمه وار نه یې؛ زه پیسې راوړم بیرته ژر راځم.
- هیله کوم دا ناندري له ما سره مه کوه، ژر روغتون ته لاړه شه زما او ستا پسې یو دي، که ته یې یو نه بولې بیا به یې راکړې.
- تېر قرضونه دې هم لا پاتې دي، زه لارم خو چې له دې ځایه خلاص شې ژر روغتون ته راشه، زه ستا په شتون کې ډېر ډاډ احساسوم.
- رڼا ووته د هغې له وتو سره سم بختیار په هوش راغی شاپور لکه وړی چې دسترخوان ته منتظر وي د هغه خبرو ته په تمه وو د هغه په هوبڼ راتلو سره یې په زوره له خولې چیغه ووته ژر راته ووايه: حلیمه دې ولې ووشتله؟
- ماته دنده راکړل شوې وه چې رڼا او د رڼا کورنۍ یې عزته کړم غفت یې لوټ کړم د کورنۍ غړي یې ووژنم، تر څو رڼا پرې وځورېږي، غرور یې مات شي او له هغې غچ واخیستل شي.
- دې شاپور غوصه په چپو شوه دې بختیار گندل شوي ټپي ورون ته یې پام شو، دې ورون په ټپ کې یې یې گوتې ننه باسلي زور یې کړ کوكونه یې وشکيدل ورته ويې ويل:
- ايا زما د خور عزت دې لوټ کړ، دې هغې حيا د واخیسته بختیار چغې کړې شاپور ته یې وويل:
- نه، ما دې هغې حيا نده لوټ کړې، هغه په خپله حيا ډېره ميينه وه مرگ یې قبول کړ مرميو ته یې ځان چمتو کړ خو زما غوښتنې یې ونه منلې!
- شاپور یې په خبره شین سور شو یو ځل بیا یې د هغه گريوان ته لاس وروچاؤ ورته یې ويل:
- ژر ووايه په کوم دام کې دې راگیره کړې وه چې هغه د مرگ نه وغوښته او زموږ له خبرولو پرته درغله
- هغه وويل:
- دې تصویرونو له خپرولو ډاریده مابه چې څه ورته ويل هغې به منل .
- شاپور یې یو ځل بیا په دوهم لاس د ورون ټپ په غښتلو منگولو کې چنگاؤ کړ هغه چیغه کړه زیږ زبېښلی شو شاپورته یې وويل:

اخځخځ مړ دې کړم هيله کوم، نور يې مه زور کوئ ټپ مې دومره درد کوي نيردې دی چې يې هوبنه شم، ما خوشې کړه، هغه په چيچلو غاښو ځواب ورکړ ورته ويې ويل:

تر هغو به دې چينې باسې چې حقيقت دې راته نه وي ويلى
 هغه په زگيروي ډوله اواز په خبرو پيل وکړ، ويې ويل: ما له هغې نيمه لوڅ تصويرونه هغه مهال واخيستل چې د سي تي سکين معاينې لپاره يې جامې بدلولې بيا مې هغه انځورونه هغې ته دې فسيوک دې لارې ورواستول هغه مې وگواښله څو ځلې مې راوغوښته چې خپلې غوښتنې پرې عملي کړم خو هغې مې يوه خبره هم ونه منله يوازنی لاره چې هغې وټاکله هغه دې هغې وژل و، زه هم اړ شوم چې بلاخره هغه مړه کړم ځکه چې ماته د هغې دې مرگ لپاره پيسې راکړل شوې وې
 ما هماغسې وکړل، د وژلو لپاره مې راوبلله هغه مې وويشته، له تيښتې وروسته زه شل شوم موټر سايکل رانه يې واکه شو او سر مې په سرک ولگيده بيا ستاسې کسان راغلل ماويل چې خواخوږی راسر کوي روغتون ته مې وړې خو خبر نه وم چې تاته مې سپاري

شاپور بيا د هغه په ټپ کې خپلې گوتې ننه باسلې زور يې ورکړ دهغه پاتې ټکونه يې وشکول د هغه چغو کوټه په سر واخيسته بيا يې په خوا کې مالگه راوخيسته د هغه په دې لوی ټپ يې ودوړوله، د هغه چينې نورې هم لوړې شوې په خوله يې بالښت ورکېښود د بالښت لاندې هغه د خپلو دردونو له امله لکه نينه ترکېده، ښه ساعت يې د هغه اواز خپ کړی و نور هغه دې درد له لاسه يې هوبنه شو

بالښت يې ترې لرې کړ اوبه يې پرې واچولې بيرته په هوبښ راغی، ورته ويې ويل: دعا کوه چې په حليمه څه ونه شي، کنه داسې سزاگانې به درکړم چې خپله زاری وکړي او مرگ د خيرات په ډول رانه وغواړي

شاپور نور د بختيار له بندخونې ووت، خپلو کسانو ته يې وويل:
 ډاکتر راوغواړئ ټپ يې بيرته ورته وگنډئ او کلکه ساتنه يې وکړئ کمه تېروتنه هم نه منم

شاپور نور د روغتون په لور د موټر گير بدل کړ، په لاره کې يې رڼا ته زنگ وواهه ورته ويې ويل:

ته روغتون ته رسيدلې يې هغې خُواب ورکړ نه !
ولې؟

د صندوق کيلې رانه يې درکه ده

شاپور: اغلې رڼاد خداى ج لحاظ وکړه دا يې مانا کارونه پرېږده زه دې روغتون په لاره يم ژر راشه، چې د حليمې غم ډېږدروند دى، يوازې يې نه شم زغملې که ته راسره يې نو لږ به راباندې بوج کم شي

هغې وويل: دادى راغلم خو د خور حالت به څرنگه وي؟

شاپور: چې ورسيرم احوال درکوم خو ته هم ځنډ مه کوه

رڼا: زه درځم ډيره ژر به درشم

شاپور د عمليات خونې ته لاسم نه ورسيدلى چې د عمليات خونې دروازې خلاصې شوې گرځنده بستر ترې راووت، د حليمې په بنکلي مخ سپينه تیکه پرته وه، نرسان وارخطا، بنکارېدل هغوى نارې پيل کړې د حليمې پيوازن چيرې دي؟

شاپور يې د غږونو سره زړه په درزا شو اوچت قدمونه يې واخيستل د هغې په لوري يې ورمندې کړې غږ يې پرې وکړه ورته ويې ويل:

ناروغ زموږ دى خیر خو دى نرسان چپ پاتې شول د شاپور د رنگ زيروالي دوى هم زبون وهي کړل شاپور د بستر خوا کې ودریده په هر يوه نرس کې يې جلا جلا سترگې نيولې، ورته ويل يې څوک شته چې ماته څه ووايي؟

د حليمې وضعيت خو ښه دي کنه؟

په دې وخت کې ماسک لرونکى ډاکتر د عمليات له خونې راووت شاپور ور مندې کړې ورته ويې ويل:

ډاکتر صيب! دوى ولې څه نه وايي؟

خورخو مي ښه ده کنه؟

— موږ خپله ټوله هڅه وکړه، خو ژوند د خداى ج په لاس کې دى موږ يې وسه شو ستاسې خور نوره په دې نړۍ کې نشته، هغې په سر کې مرمی خوړلې وې مغز يې شيندلي ؤ، ژغورل يې ناممکن ؤ

شاپور په سر تاؤ شو پر ځمکه کيناست، لږ يې چې حالت ښه شو بيرته ودرېده، د حليمې له مخه يې سپينه تیکه لرې کړه، حليمه يې وليده تکې تورې پټې سترگې

لکه په خو ب ویده یې ولیده د هغې تېرې کیسې وریاد شوې، ژمنې یې سترگو ته ودریدې، بې واکه یې خو سوې سوې کوکې له خولې ووتې
 په خواکې نرسان یې هم په ژړا کړل لږ یې چې حالت سم شو دوی ته یې وویل:
 خور مې غسل خانې ته ویسئ غسل ورکړئ زه به نور ترتیبات ونیسم
 حلیمه نوره د غسل شوه د خپل ژوند شپاړسم پسرلی یې خاوروته د تیاري کال شو ،
 غسل ورکونکې میرمنې لاس په کار شوې حلیمه یې د غسل ځای ته ویوړه ،اوشاپور
 د روغتون د بانگ په لور روان شو، په لاره کې رڼا ور په یاد شو دځان سره یې
 وویل:

که رڼا خبره شي زړه به یې وچوي د هغې خو حلیمه یوازنی هیله وه هغه هم
 وربږزیده، رڼا به هیڅکله هم دا ونه شي زغملی
 پریکړه یې وکړه :

رڼا چې نیم ساعت وروسته خبره شي هم غوره دی، زه به څرنگه هغه خبره کړم، زه
 کله دومره زړه لرم چې هغې ته ووايم یوازنی نازولې خور دې د مړه شوه هغه به کله
 دا غږ وزغمي، هغه به کله ددې همت پیداکړي چې د خپلې یوازیني خور له مړینې
 وروسته خپله مبارزه دوام داره وساتي

ژرېي تلیفون راوکیش! رڼا ته یې تلیفون وکړ ورته وېي ویل: ته ژر مه راځه، زه دلته
 يم، تاته ډیره اړتیا نشته، که اړتیا شوه زه درته تلیفون کوم .

— شاپوره دا ته څه ډول خبرې کوي؟ زه څرنگه درنه شم ایا هر څه خو سم دي
 کنه، حلیمه ښه ده؟

— هو ښه ده

— زه په لاره کې يم زه څرنگه له خوره لرې پاتې کېدای شم
 رڼا تلیفون پرې کړ

شاپور هم لگښتونه ورکړل ، بیرته راغی د غسل خاني مخې ته علی کیناست
 رڼا روغتون ته ور د ننه شوه نیغه د عملیات خونې ته ورسېده، گوري چې هلته
 هیڅوک هم نشته وراخطا شوه، تلیفون یې راواخیست شاپور ته یې زنگ وکړ ورته
 وېي ویل:

ته چيرې يې دې عمليات خونې خواکې خون نه يې ؟
هغه ورته وويل :

دوهم پور ته راشه پنځلسم نمبر اطاق ولټوه زه دلته يم هغه په بيره پورته وخته
نمبرونه يې لټول پنځلسم نمبر خونه باندې يې له لرې نظر ولگېده پرې ليکل شوي ؤ
، غسل خانه !

رنا ټکان وخور په بيره د دروازې مخې ته ودرېده ويې کتل چې شاپور د دروازې
سره ناست دی ، سر يې په ځنگون ايښی ده ، هغه هم د سترگو له کونجو وليده خو
جرئت يې نه درلوده چې هغې ته پورته وگوري ، له ځمکې سره په گنډلو سترگو يې
رنا ته وويل : حلیمې خو مور يوازې پريښودو ، هغه له مور لاره !
له پاسه يې کټ کټ خدا واوریده ، شاپور په ډنډ سترگو او حيراني سره پورته
وکتل ، رنا بيا ځلي وخنډل !

په شاپور يې غږ وکړ حلیمه مړه شوه ! خور مې بې وفا شوه ! زه يې يوازې پريښودم
! شاپور ورپورته شوه !
رنا ته يې وويل :

ايا دا هم د خندي وخت دی ، ؟ ايا تا د خپل زړه ټوټه له لاسه نده ورکړې ؟ ، ايا ستا د
چنار په خیر دنگه ځوانه لښته خور په ملا نده ماته شوې ؟
ته خاندې ؟ څه شو ستا مسوليت ؟ څه شو ستا کورنۍ مينه ؟ څه شو ستا غيرت ؟
د رنا اوبښکې لکه شړکنده باران تويې شوې خو په خوله يې بيا هم مسکاخپره وه
شاپورته يې وويل :

هو زما دا عمل د غندنې دی ؟ د رټولو دی ؟ خو زما په مسکي مخ حساب مه کوه
شاپوره !

که زما د زړه فرياد واورې ، ستا د زړه مراندې به وشکوي ، زما د زړه چغې دومره
زورورې دي چې د اسمان مخلوق به يې هم واورې ، په بدحالت به مې دهوا مرغان
هم وژاړي ، سپورمې به تته شي ، ستوري به ځلا پريږدي

ان د تيرو په څير سخت زړونه به هم زما په حال ماتم وکړي زما په حال به وژاړي
خو ته دا وگوره له جيبه يې ليک راوويست ماته زما د زړه ټوټې څه ليکلي ، له مرگ

مخکې يې وصيت راته ليکلی همدا اوس مې د هغې له گوتې تر لاسه کړ شاپور هغه ترې واخيست حلیمي پکې ليکلي ؤ

خو وړې، زړه وړې او زما همت ناکې خو وړې!
 شايد له دې ليک وروسته دې ونه گورم، زه شايد مړه شم خو قسم درکوم چې زما په مرگ به نه ژاړې کله هم چې زما جسد ته ودرېږې مسکا به کوي، که ته وژاړې زه به ډېره په تکليف شم، زه د خپلې همت ناکې خور ژړا نشم زغملی

ستا خدا به ماته ډاډ راکړي چې ته له منځه نه ځې، تا څوک نشي ماتولی تا څوک له خپلې لارې نشي اړولی، ستا مبارزه نشي ټکنی کولی له خپل ولس سره ستا بې کچې مينه نشي کمولی ستاسې بې ضميره مخالفين چې گتې يې ستا په مبارزه کې د گواښ سره مخ شوې هغوی غواړي تا ودردوي تا کمزورې کړي خو ته هيڅ کله هم د دوی دغه ارمان پوره نه کړې، زه ډاډه يم چې زما مرگ به تا سخته ودردوي خو خپل درد به هغوی ته نه څرگندوي، ځکه هغوی به ستا له دې کمزوري سخت خوند واخلي هغوی ته به ددې خوند موقع نه ورکوي

زما په مرگ به نه مړاوي کيږې خپل همت به ساتې اوکه داسې ونه کړې ستا د مبارزې سر سخته يې وجدانه مخالفين به په اساني سره خپلې موخې ته ورسېږي شاپور ليکل لوستل او خپلې اوبنکې يې په دسمال ورسره پاکولې .

خوړې خوړې زما اودهېواد وياړه !

زه هم ستا د مبارزې قرباني يم، ما خپل ژوند حق ته وسپاره، ما د خپل مرگ انتخاب وکړ ځکه چې زما ژوند ستا له مبارزې غوره نه ؤ زه دې نه يم خو ستا مبارزه دې ژوندی وي، بې وجدانه دوښمن غوښتل ما وکاروي، زما عزت لوټ کړې، خو ما خپل خدای ته سپين مخ وړی، ستا سر مې ندی ټيټ کړی وژل کېدل عيب ندي، بې عزتي عيب دی ما ځکه ته پرېښودې چې په شتون کې مې ستا هڅو، مبارزې او عزت ته زيان رسېده کنه داسې په اساني مې ستا ملگرتيا نه خوشې کوله

خوړې ما وښه ته مې يوازې پرېښودې، خو دې يوازيتوب غم مې دې خوړلی شاپور به دې لاس ونيسي، د هغه غځيدلی لاس تش مه پرېږده

خور مو حلیمه

شاپور د ليک له لوستو وروسته ژور سوړ اسويلی وويست له ځان سره يې وويل:

مردارخور قاتله، زه به دې هم په داسې مرگ مړ کړم چې سل وارې مړشې او بيا ژوندی شې دومره دردبه ونه وينې

رنا ته يې وويل:

اغلي رنا ته په حقه يې نن به نه ژاړې نن به مې دخور روح نه نارامه کوي، هغې ډېر درد ليدلی نور، هغې ته درد نه ورکوو

دوی خبرې کولې چې کفن شوې حليمه يې راوباسله، د گرځنده (موبايل) بستر نه ښکته او پورته تېره وه

د سر له ويستانو يې څاڅکي څاڅکي سور رنگه اوبه تويدې

رنا ښکته او پورته ورته وکتل بيا يې د اسمان لور ته خوله پورته کړه دوعا يې وکړه ويې ويل:

خدایه ته صبر راکړې، ته ماته د زغم قوت راکړه، لويه ربه! د دې دروند غم د زغملو حوصله راکړه، لويه ربه ته وس راکړه چې د خور وصيت پر ځای کړم.

درنا د دعا له بشپړيدا سره سم امبولاس راغی حليمه يې ور پورته کړه، کورته ويوړه او د ټولواغاني او مذهبي مراسيمو وروسته تانده ځوانی مرگه حليمه دې تورو خاورو تل پاتې ميلمنه شوه

شاپور قبر پرې جوړ کړ، جنډې يې پرې لکې کړې

رنا، شاپور اونور ټول دوستان دې يوه ژور خفگان په گاللو سره د حليمې له قبره راستانه شول

رنا به د څو گامونو اخيستو وروسته بيرته د خپلې خور قبر ته وکتل او دې يوه سوړ اسويلي سره به ترې بيرته روانه شوه

رنا خپل کورته لاړه د ماخوستن لمانځه نه وروسته نهاره نهوړه ځملاسته د خپلوانو مېرمنو ډېر د ډوډۍ ستونه ورته وکړل خو رنا يې په ځواب کې ويل

زه دې تورې خاورې وخورم، زما د گل په شان نازولې خور په ښکلي مخ به د خاورو گردونه پراته وي او زه به ډوډۍ خورم، زما دومره بې پروايي به هغه ډېره خفه کړي، هغوی به دتقدير په پرېکړه رنا ته تسلي ورکوله او بيا ځلي به يې د خوړلو سپارښتنه ورته کوله خو رنا په دې پلمه ځان ترې خلاص کړ چې ستونی بې سره

ورغلی

گوله قدرې يې هم تر ستونې نه تېرېږي

د شپې تر ناوخته رڼا ته خوب نه ورته ، ان نيمه شپه شوه خو د رڼا سترگې هماغسې له

چت سره نيبستې وې

له بستره پورته شوه ، اودس يې وکړ او بيا يې دوه رکعته لمونځ وکړ

لاسونه يې خپل خداى ج ته لپه کړل دعايې پيل کړه !

اې ربه!

زه خو ډېره يوازې شوم ، وروستى هيله حليمه مې دې تورو خاورو مېلمنه شوه ،

خدایه ج زه نوره د دې آزمايښت زور نه لرم

زړه مې ډېر کمزورى شوى ، له سختو حالاتو سره مخ شوم خو ستا په مرسته مې د

هرې ستونزې په وړاندې مقاومت وکړ ، اې ربه! بيا هم انسان کمزورى دى ، خامخا

له مور نه به کومه تېروتنه شوې وي ته مور ته بښنه وکړه.

زما له ارمانونو سره تللې خور باندې مې ورحمېږه ، هغه وېښه ، ماته توان راکړه چې د

هر جابر ، فاسد غل او د بيت المال لوټمارانو په وړاندې وجنگيرم

له دې وروسته يې جاي نماز راټول کړ ، ودرېده مخامخ يې د خپلې ځوانې مرگې

خور په تصوير چې هغې ډېر په ناز جوړ کړى ؤ نظر ولگيده

هغې خپل تصوير له وېرې خندنى خولې سره اخيستى ؤ او شااوخوا يې د نرگس

گلان ترې راتاؤ کړي ؤ

تصوير يې له چوگاټ سره راواخيست ، ډېر يې ورته وکتل ، د هغې نصيحتونه ورته ياد

شول دې تصوير په ليدو کې ژوره لاره !

خور ته په خبرو کې شوه ، ويې ويل خورې! تر اوسه مې ستا د وصيت سره سم په

خوله مسکا وه ، اوس خو راسره هيڅوک هم نشته ټول ويده دي

زما دوښمنان زما غږ نه اوري ، چې له ژړا او بدو ورځو مې خوند واخلي ، ماته اجازه

راکړه چې ښه ډېر وژاړم ، زړه مې ډېر ډک دى ، اخر انسان يم تاب يې نه لرم

، گوندې ژړا مې له غمونو ډک زړه سپک کړي ، لږ مې ارامه کړي

له دې وروسته يې بې واکه چغې کړې ، سوې ، سوې کوکې يې وکړې ، چغې يې

دومره په زوره شوې چې ان د گاوندې دې مېرمنو له سترگو يې هم خوبونه والوزول ،

هغوی هم بریښناوې رڼا کړې او له رڼا سره یې په غیاب کې دې همدردی اوبښکې تویولې

کله چې په ژړا سترې شوه ، ځان ته یې پام شو ، گریوان یې لکه چې باران لوند کړی وي ، په اوبښکو داسې لوند شوی ؤ

لږ په خود کې شوه ، خپل گډوډ وېښتان یې بیرته منظم کړل ورسره په کور کې د خپلوانو مېرمنې چې ددې په ویر راپورته شوې وې له هغوی نه یې بښنه وغوښته ، هغوی یې هم خپلو کوټو ته د تگ لپاره تشویق کړې او خپله هم نوره ویده شوه سبا سهار رڼا له میلمنو سره ناسته وه چې دې شاپور زنگ یې ټلیفون په شور راوست ورته ویې ویل :

له بندي څخه دې څه موادو د تر لاسه کولو لپاره ته باید دلته راشې ، ستا راتلل اړین دي رڼا هم لږ شیبه وروسته هلته لاړه ، دواړه د بندي خونې ته ننوتل او د هغه مخې ته ودریدل شاپور هغه ته وویل :

ستا له لاسه خو زما خور مړه شوه او ما درسره ژمنه کړې وه چې که خور مې مړه شي داسې عذابونه درکوم چې خپل مرگ د رانه د خیرات په ډول وغواړې دا ځل شاپور له ځان سره د غوندې ستن هم وړې وه مخامخ یې په بندي ور منډه کړه ، ستن یې د هغه د مټ له غوښې وکښله او لکه سپرخی هغه یې تاؤ کړه بندي چينغې کړې شاپور ورته وویل :

ووايه هغه تصـ وپرونه د څـه کـ پري؟ هغه ځواب ورکړ ، هغه زما په کمپیوتر کې دي ما خوشی کړئ چې درته رایې وړم زه کومه لېوالتیا نه لرم چې هغه نشر کړم شاپور د هغه غوښې نورې هم په غوندې ستن کې تاؤ کړې ورته ویې ویل : مور ته یې ادرس راکړه

د هغه په بدن باندې له درده خولې راماتې شوې ، شاک ته نږدې حالت یې غوره کړ شاپور ته یې وویل :

غوښه مې نوره تاو نه کړې شکیدوته نږدې شوې ، نور یې درد نشم زغملی

شاپور : ايا کله د دې نورو په هکله هم سوچ کړې چې د هغوی غوښه هم ستا غونډې درد لري؟

هغه وويل:

تېر وتلم، اوس يو ښه راسره وکړئ ما خوشې کړئ لومړی هغه کس وژنم چې زه يې د حليمې خور مرگ ته چمتو کړم، بيا کمپيوتر راوړم له هغه وروسته خپل خون درېنم چې هر څه راباندې کوي زه کومه نيوکه نه لرم.

شاپور : نور به دې څومره خلک په دې مکارو خبرو غولولي وي، د څومره معصومو ځوانانو قتل به دې کړی وي

هغه ځواب ورکړ:

زه قسم کوم دا مې اول ځل دي ډېر قرضداري وم له مجبوري مې دا هر څه وکړل شاپور يې نوره هم غوښه تاؤ کړه، بندي له درده شاک ته لاړ

د هغه له ليدو سره رڼا شاپور ته په خبرو راغله ويې وويل:

دا کس پرېږده که ته اوس دا کس مړ هم کړې مور ته به څه گټه وکړي؟
ايا حليمه به راژوندی کړي؟

نه کنه !

نو د ده څورونه مور ته هيڅ گټه نه رسوي

په دې وخت کې بندي بېرته را په خود شو رڼا لا هماغسې شاپور ته منتونه کول ورته ويې ويل دا کس سمه ده چې گناهگار دی، سمه ده چې زما د خور قاتل دی خو مور به لري خویندې به لري، شايد کوچني ماشومان به لري مور به يې د هغوي

لپاره پرېږدو

شاپور وويل:

وينه مې په جوش راغلي تر څو چې مې د وينو جوش نه وي ارام شوی نه يې پرېږدم، که يې د کورنی بل غړی هم په لاس راشي صرفه پرې نه کوم بيا يې بندي ته وکتل، ورته په خبرو شو، ظالمه تا وکتل چې د څومره مهرباني کورنی سره دې دومره ظلم کړی سره ددې چې ځوانه خور دې ورته ووژله بيا هم ستا د بچيانو، مور او خور غم ورسره دی

له دې خبرې سره يې بختيار يو محکم سوک په خوله وواژه ورته ويې ويل:

په بېړه دې کمپيوتر ادرس راکړه چيرې دې ايښی ، هغه وويل تاسې يې نشی پيدا کولی ؟ شاپور خواب ورکړ يوازې خای يې راته وښايه نور مور پوهېږو چې څه ډول يې پيدا کړو

هغه د خپل کور ادرس ورکړ د خپلو کسانو په وسله يې نيمه شپه د هغه کور محاصر کړ ، په داخل کې يو نارينه ، درې مېرمنې او ماشومان ؤ نارينه يې په سر په کنډاغ وواهه بې هوښه يې کړ او مېرمنو ته يې وويل :

مه ډارېږئ ، مور دلته يوازې کمپيوتر په کار ده هغوی دکمپيوتر خای وروښود دوی له خانه سر واخيست

کمپيوتر يې شاپور ته په مخکې کېښود شاپور له ليدو سره کمپيوتر له پښو لاندې کړ خچ پچ يې کړ او بيا يې اور پرې بل کړ رڼا دا هر څه ليدل او د شاپور هرې قربانۍ حيرانوله ورو ورو يې باور د شک خای خپلاوه

د کمپيوتر له ماتيدو وروسته شاپور بندي کس له گريوانه ونيو ، له کټه يې لاندې رواغوځاوه ، وروسته يې له مټه ونيو په ځمکه يې د هغه په کښولو پيل وکړ په داسې حال کې چې پښې او لاس يې تړلي ؤ د حويلۍ په کونج کې دده لپاره ژور شوي سل متري کوهي ته يې ژوندی گډارکړ .

رڼا ورته وويل :

شاپوره !

تا ښه کار ونه کړ ، هغه د بايد نه وايې وژلی ، کم تر کمه د هغه د مور لپار د هغه د اولادونو لپاره

تا خپل ورور او د کورنۍ غړی له لاسه نه دی ورکړی ځکه د هغه چا په درد نه پوهېږي چې د کورنۍ غړی يې دلاسه ورکړي وي شاپور په غوصه شوه ويې ويل :

ولې ما مې حليمه خور له لاسه نه ده ورکړې ؟

رڼا: خو ته له هغې سره دې وينې شراکت نه لري ؟

شاپور : مور د ورور او خور دې اړيکې پاللو له يو بله سره ژمنه کړې وه ، دې زړه له تله مو په دې اړيکه يو بل منلي وو نو ماته يې درد د سکنۍ خور نه کم نه دی .

اصلا ته حليمه سكنى خور نه بولې، كنه د بشنې خبرې به دې هيڅ كله له خولې نه راوتې، زما په شان به د دې د انتقام اور په سينه كې بل وړنا ورته وويل:

زه هم لوى درد احساسوم، ډېره خفه يم، خو د هغه په وژنې مور ته څه په لاس راغلل؟
هيڅ!

كاشكې د هغه وژنه د حليمې د بيا را ژوندي كيدو لامل كېداى بيا يې پروانه كوله اوس خو مو يوه بله خور كوندې كړه، څو ماشومان مو يتمان كړل بيا كاشكې دلته مو صحرايې محكمه نه واى ورته جوړه كړې، عدلي مراكزو ته به مو سپارلى واى هغوى پوهيدل او كار يې

شاپور: زما په سينه كې د هغه لپاره د انتقام بل شوى اور يوازې او يوازې د هغه په وژلو مړ كېده بله لاره راته نه وه پاتې، دې بې ضميره كاشكې يوه د حليمې د وژلو گنا كړې وايي بلكې د هغې د عزت دې لوټولو پلان يې هم درلوده دې بې وجدانه به نورې څومره پيغلې داسې په لومه كې راگېرې كړى وي او د هغوى په عفت باندې به يې لوبې كړي وي

په دې وخت كې رڼا ته ټليفون راغى ورته وويل شول زه د شاكړه خورلنه دې يم، فاتحې ته راغلې يم دكور سره د ولاړه يم ته نه يې كه راتلى شې درته مانل كېږم او كه ناوخته كېږي نو زه اوس ځم بيا بل وخت راځم

رڼا ورته وويل:

خوړې زه په شلو دقيقو كې رارسېږم ته منتظره اوسه رڼا كور ته راغله او د ميلمنو سره بوخته شوه ورځې او شپې تېرې شوې دوه اونۍ ووتې د فاتحې خلك هم تمام شول نور رڼا هوډ وكړ چې دفتر ته لاړه شي

د دفتر موټر يې راوغوښته، او له لنډې مزل وروسته دفتر ته ورسیده!
له رسېدو سره سم د جزيرې ټلوېزون خبريال خبره ورياد شوه، چې دې ته يې ويلي و، چې ستاسې د فراه خبريال په فساد كې بنكيل دى

د هغه ادعا ورته ثابته شوه دا ورته څرگنده شوه، چې هغه دروغ نه دي ويلى او نه يې کومه شخصي موخه لرله، يوازې خپل احساس دې ته اړ کړى ؤو، چې رڼا ته شکايت وکړي.

هغه د رڼا په فکر کې يو صادق انسان راغى سم دستي يې د هغه کارت را واخيست هغه ته يې ټليفون وکړ، ورته ويې ويل:

ورور جان! ستا ريښتینولي او هېوادنی احساس ماته مالوم شو، تا دروغ نه و ويلى، هغه کس لکه چې تا يې په اړه ويل له هغه سل چنده نور هم خاين راووت، نو زه مننه درنه کوم چې زما تېې سترگې مو خلاصې کړې، زه مو له گنا وژغورلم، زما ولس مو له مظلوميته خلاص کړ، يو مجرم د خبريالي په پاکه جامه کې خپلې شومې موخې لټولې او د خبريالي له وياړلي نومه يې ناسمه گټه پورته کوله؛ مور هم هغه د خپلو گناهونو په سزا ورساوه، هغه د بېلو نه ؤو اوس په زندان کې دى.

وروره! زه ستا غوندې پاک زړو کسانو ته اړتيا لرم، ته بايد په فراه کې له مور سره کار پيل کړې او خلکو ته وښيي، چې خبريال څه وي او خبريالي څومره سپېڅلى مسلک دى.

هغه ورته وويل:

زما هم هيله ده، چې ستاسو غوندې مسلک ته ژمنو کسانو سره کار وکړم، زه د پيسو وړى نه يم بس دومره پيدا کول غواړم چې کورنى مې نورو ته اړه نشي، زه په صداقت خپل ولس ته خدمت وکړم او بس

رڼا ورته وويل:

سره له سبا ته زموږ خبريال شوې زه دې نن ادارى مديريت ته مکتوب لاس ليک کوم نور زموږ سره کار پيل کړه احسان مند به دې هم مور شو خبريال: خو اغلي رڼا! هغه بل دفتر کې مې معاش د کور لگښتونه پوره کوي.

رڼا وويل:

ته اندېښنه مه کوه، دلته به هم هماغومره معاش در کړل شي.

هغه سمه ده وويل، په فراه کې د افغان رسنيز دفتر ته لاړ، کمره او نور اړين او وسايل يې تر لاسه کړل په کار يې پيل وکړ

د رڼا لکه غره غونډې نه ماتېدونکې همت هماغسې ژوندی ؤ بيا يې هم تل په خپل دفتر کې دسمون لپاره فکر مشغول ؤ تل به يې پلټنه کوله، چې د مفسدو غلو راز پيدا کړي او برملا يې کړي، له يوې خوا هغوي خپلې تېروتنې ته متوجه کړي له بلې خو ولس د هغوی له ظلمه خلاص کړي

يوه ورځ د يوه پلان په جوړولو بوخته شوه خپل اداري مدير يې را وغوښت هغه ته يې وويل:

د ټولو ولاياتو خبريالان سبا راوغواړه زه له هغوي سره اړين بحث لرم هغه ښه صيب وويل:

رڼا په دې پلان کې فکر مشغول ؤ، چې شاپور يې دروازه وټکوله؛ رڼا ورته دننه راتلو وويل.

هغه راغی، خو راتگ يې له پخوا ډېر توپير درلود، رڼا پورته شوه له هغه سره يې په لاس سترې مشې وکړه، له زېړ رنگه پتنوس څخه يې پيالاه را واخيسته، له چايو يې ډکه کړه، لرگينه الماری يې خلاصه کړه، له رنگارنگ مېوې ډک قاب يې را واخيست د شاپور مخ ته يې له پيالې سره يو ځای کېښود.

شاپور هم حيران شو، لږ يې ځان وگراوه، فکر يې وکړ چې خوب نه وي وړی، د ځان په گرولو ډاډه شو، چې ويښ ده له ځان سره يې وويل: شاپوره! لکه چې گاډی د پټلی ته لوېدلې، د رڼا پام دې ځان ته اخېر هم را واړاؤ

رڼا ورته خبرې کوي، خو شاپور په خپل خيال پلو کې غرق ده د هغې نه اوري، رڼا عادت لاره چې يې اړتيا يې چاته نه کتل په خپلو خبرو کې يې د هغه نه وپوښتل چې سبا مې د ولاياتو د خبريالانو ناسته رابللې ته خو پکې کوم اعتراض نه لري؟

شاپور په خپل زړه کې دې رڼا لپاره گورې ماتولې ځواب يې نه ورکاؤ رڼا ورته د خپل مېز مخ لکه د قاضي څټک، چې ووهل شي، ودرزاوه، شاپور ټکان وخوړ رڼا ته په کتو يې مخ له شرمه سور شو، د شرم مسکا يې وکړه بيا يې رڼا ته وويل:

اغلي تا څه ويل؟

هنگې يې په حالت وخنډل ورتنه ويې وويل:
شاپوره! له څه وخته را په دې خوا درته خبرې كوم، خو ته يې نه اورې خیر خو

دی؟ کومه ستونزه خو نه لري؟

هغه په توتله ژبه ځواب ورکړ ورته ويې وويل:

نه، نه څه خبره نشته درته پام مې وه.

رڼا ورته وويل ښه نو ما څه وويل؟

تا وويل چې اول ځل دی چې چای درته اچوم

هنگې بيا وخنډل ورته ويې ويل پام دې بل چيرې دی خیر په هر حال زه سبا يوه

جلسه راغواړم د ولاياتو خبريالان مې راغوستي ته خو کومه نيوکه نه لري؟

شاپور: او هو، زه به څه نيوکه ولرم، خپل کار دې دی، ته د دې ځای مشره يې زما

پکې څه کار دی.

رڼا: ښه نو تا دلته څنگه پېښه را وکړه؟

شاپور: زه غواړم چې نوره خپل کور ته لاړه نه شي؟

رڼا: ولې؟

شاپور: بس نه به ځي

رڼا: اخبر ولې؟

شاپور: ته هلته يوازې يې، زه تا يوازې نه شم پرېښودى.

رڼا: ته په كوم صلاحيت ماته دا خبره کوي؟

شاپور: نوره دې خپلې سر زوري ته نه پرېږدم.

رڼا: د کومې زيمواري له مخې؟

شاپور: ته ماته د يو چا امانت يې.

رڼا: زه پوه نه شوم؟

شاپور: ته زما د ځواني مرگې خور حليمې، يو څه کېږي.

رڼا: مقصد دې؟

شاپور: زه نه غواړم په تا څه وشي، که ته هره ورځ خپل کور ته لاړه شي او هلته

يوازې واوسي نو شايد دې کوم گواښ سره مخامخ شي او زيان درته ورسېږي

رڼا: که په ما څه وشي بيا؟

شاپور: زه به يې ونه شم زغملى، زما لپاره به ستونزمنه وي، ان د اورېدو تاب هم ولرم.

رنا: نو چيرې دلته په دفتر کې بستره راته وغوروم؟ د دې ټول ستاف په منځ کې ويده شم.

شاپور: نه دا خو زه هم نه غواړم.

رنا: نو بيا؟

شاپور: د دفتر په خوا کې مې درته يو کور نيولى، ټولې امنيتي چارې مې هم بشپړې کړې، خو نورې بشپړنه خبريالانې به هم درسره اوسي، که کومه ستونزه وه ماته به ټليفون کوي، زه به د بريښنا غونډې ستاسې په خوا کې حاضرېم.

رنا: زه مې د مور د کور څراغ نه شم مړ کولى، هلته مور خاپوړې کړې، که زه د خپل کور ور را قلف کړم، مور او حليمه به په گور کې رانه خفه شي له هغه کور سره زمور يادونه تړل شوي، زه هغه ځاى نه شم پرېښودى.

شاپور: گوره رنا! زه دې درک کولای شم، ته په حقه يې، که زه هم ستا په ځاى وای همدا ضيمواري مې تر سره کوله؛ خو دلته خبره د گواښ ده، د هېواد يو خاين دې هم په ارامه نه دى پرېښى، د هغوى سينې درته د انتقام له يوه نه خاموش کيدونکي اوره ډکې دي هغوى په کراره نه کيني نو هيله مې ده، چې ضد ونه کړې او خبره مې ومنې.

رنا: منم بې، ستا خبره منم انديښنې دې پر ځاى دي، زه له مرگه نه وېرېږم، خو هيله مې ده، د يو څو ورځو مهلت را کړې، چې د خاينينو چاره وکړم بيا که مړه هم شم پروا نه کوي، خبره يې بشپړه نه کړه، ځکه د نورو الفاظو د مخنيوي لپاره يې د شاپور لاس په خپله خوله سربښ وليد.

رنا ددې کار په کولو سره ورته په حيراني ښکته او پورته وکتل شاپور ته يې وويل: شاپوره دا ته څه کوي؟

شاپور: ومې بښه! زه پوهېږم چې داسې کارونه ستاسې نه خوښېږي، خو ستاسې د مرگ خبرې د اورېدو تاب نه لرم.

رنا يې په خبره وځنډل، شاپور هم ورو، ورو احساس کوله چې رنا يې خواته تمايل پيداکړى، او د هغې دباور وړ گرځيدلى دى.

شاپور له خايه پورته شو د خوښي نښې يې په خپره كې ښكارېدې، په تلو كې يې رڼا ته مخ وړ واړاؤ ورته ويې ويل:

مننه اغلې رڼا چې زما خبره دې ومنله

رڼا: مسكې شوه او حُكمې ته يې وكتل، هغه ته يې وويل:

سلامت اوسئ، تاسې زما په خير غږېږئ.

شاپور دوه گامه واخيستل لا بهر شوی نه ؤ رڼا ته يې وويل:

زه دې له اوسني چلنده خوښ يم، تاسې اوس زما د خبرو په اړه منفي فكر نه كوئ.

رڼا: په ريښتيا چې ما ستاسې په پېژندگوي كې ناوخته كړې، بيا يې خپلو نوكانو ته وكتل، ورو يې وويل: تاسې يو ښه انسان ياست.

شاپور يې په خبره لکه د لاطري گټونکي، ريښه کی شو او لکه بريښنا له دفتره ووت

رڼا له دفتر سره نږدې په يوه عصري کور کې استوگن شوه او تر ناوخته به د کار په

دفتر کې بوخته وه ځکه د لارې انديښنه يې ورکه شوې وه

سبا سهار د ژورنالستانو جلسه چمتو شوه د ناستې ترتيب کونکي رڼا ته د ور تلو هيله

وکړه رڼا هم له دفتره پرته له ځنډه ورووته، ځکه غوښتل يې خپلو خبريالانو ته

ځينې مهمې خبرې وکړي

ناسته پيل شوه او رڼا د غونډې پرانسته وکړه هغې وويل:

زه خوښه يم چې د خپلو هم مسلکانو سره يوځای د خبرو زمينه راته مساعده شوې،

خبريالان زما اتلان دي، تاسې هر يوه د خپل هېواد سره خپله مينه څرگنده کړې په

سختو شرايطو کې مو دنده اجرا کړې، گواښونه مو منلي خو چا مو غږ نه دي خپ

کړې، که تاسې خپله دنده همداسې مخته بوځئ هغه ورځ لري نده چې زموږ

هېواد به له فساد خلاص شي، ټولنيز عدالت به رامنځته شي، زورواکي به له منځه

لاړه شي، استدلال به حاکم شي، نور به مظلوم، مظلوم پاتې نشي،، دهغوي

د حقوقو د لاسته راوړلو کې به څوک خنډ جوړ نه کړي،

په دې وخت کې د ننگرهار خانگې خبرياله پاڅيده او د رڼا خبرې يې ورپرې کړې،

هغې ته يې وويل:

مور پوهېرو چې تاسې مور هڅوئ تر څو دنده ښه او مسؤلانه پرمخ بوځو، خو کاش دا ځانگړنې مور درلودای، تاچې کومې ځانگړنې وښودې دا د يوه ريښتوني خبريال ځانگړنې دي او له تاپرته په بل چا کې نشي ليدل کيدای

د ښکلا په خبرو رڼا مسکې شوه، ټوکرنده يې وويل:

څه بابا، چېرته عزيزخان چېرته ملنگ عبدالرحمن، دا خو ستاسې لويې ده، چې ما په داسې لويو الفاظو ستايئ

ته چې کومې خبرې کوې، ستاسې سپيڅلتيا له ورايه څرگندوي، دنده ښه پرمخ بيا يې خو بيا هم ځان نيمگړې بولي، دا د ښه خبريال ښه ده

تاسې هر يوه له ما ښه او له اخلاصه ډک کار کړئ، ځکه خو يې نن پايلې په خپلو سترگو گورو ډېر څه اصلاح شوي دي، او ډېر لا پاتې دي چې له وخت سره به اصلاح شي په دې شرط چې مور خپله مبارزه ژوندی وساتو، د حق پلوي وکړو او باطل ورتو

د باطل څښتن لکه لمر د هر چا مخې ته ودرؤ، د هغوی پټه کثيفه څېره بربنډه کړو رڼا خپلو خبرو ته دوام ورکړ: زه غواړم څو مهمې خبرې درته وکړم زما د دندې دپيل سره ما فکر نه کاؤ چې زه کمزوری او دټولني د کلتور مطابق ضعيفه انسان به کله وکولی شم چې د خپلې خبريالي په مرسته دومره ستر، ستر کارونه وکړم، خو اوس راته مالومه شوه چې خبريالي، ځواکمن مسلک ده، هيڅکله يې په وړاندې باطل که هر څومره ستر هم وي د درېدو ځواک نه لري که يې د درېدو اراده هم وکړه، نو ريښتونی خبريال يې لکه لوی طوفان په خپلو څپو کې رانغاړي او د ځمکې تل ته يې رسوي

زما سپارښتنه هم تاسې ته داده چې يوازې خپل مسلک ته ريښتوني واوسئ، د خدای ج له ويرې پرته د بل چا ويرې ته په زړه کې ځای مه ورکوئ

په دې ډول به خدای ج له تاسې سره وي او بيا به وگورئ چې تاسې څومره قوي خلک ياست څومره ستر ستر کارونه کولی شئ، د څومره بدلونونو لامل گرځيدای شئ

بيا يې سترگې لندې شوې خبرې يې نورې هم وغځولې ناستې ته يې وويل

مور بايد هر راز قرباني ته چمتو اوسو، د هېواد او د هېواد بچيانو ته د عدالت او مساوات لپاره که له کوم گواښ سره مخ کيږو هم بايد قبول يې کړو
 ځکه دا ملت ډېر خوږ بدلی، بې وزله شوی، د مظلوميت په وروستی بريد کې دی،
 څوک غمخوار نه لري، ډېرې سترگې يې مور ته دي او مور يې بايد هيلې وساتو
 درنا خبرو ته خبريالان لکه کالبوت چې ساه نلری ټول سکوت و درنا هره خبره يې د
 زړه په غوږو اورېده ځکه د رنا له زړه راپورته کېدې او د هغوی په زړونو ننه وتې
 رنا وويل:

خبريال که ښه وي نو ترې ښه نشته او که بد شي بيا تر ټولو بد ځان ثابتولی شي
 تاسې به په هېواد کې په خپلو سترگو گورئ چې ځينې رسنی پرديپالې دي د نورو
 لپاره کار کوي د نورو د گټو لپاره هڅې کوي هغوی لگيا دي زموږ ملي گټې
 ننگوي، زموږ د يو موټي ملت په منځ کې د نفاق درز واچوي، هغوی په ژبې،
 سيمې، او قوم باندې وويشي

زموږ ضعف زموږ په بيل والي کې گوري، هغوی په دې کار کوي چې دلته څه
 ډول يوالی زيان من کړي، څه ډول دا نه بېلیدونکی ولس سره جدا کړي او خبريال
 دغه د دوی شومه پروسه پر مخ بيايي هغه دڅو روفيو په بدل کې له دوی سره کار
 کوي پرته له دې چې مسؤلانه خپله دنده وپېږني، د نورو په لومه او جولی کې ځان
 اچوي يوازې خپلې گټې پالي د هېواد گټو ته ژمنتيا له ياده باسي

نو تاسې هم خبريالان ياست او په هغوی هم د يوه خبريال نوم پروت دی چې د
 ځمکې او اسمان توپير مو په منځ کې شتون لري
 نو ځکه مې وويل چې ښه خبريال دې ټولني تر ټولو ارزښتناک او بد خبريال لکه
 ونې ته زيان رسونکی چينجی هېواد په بل مخ اړوي
 رنا نورې خبرې پای ته ورسولې او ټولو خبريالانو د هغې سره په دې ژمنې چې مور
 به د ژوند ترپايه ستاسې لاره تعقيبوبو خدای پاماني واخيسته
 هغه سترې ستومانه خپل دفتر ته راغله

د چايو يوه پياله يې راوغوښته، هغې لا پياله نه وه خولې ته کړې چې د دروازې
 ساتونکي ورته راننه وت ويې ويل:

يوه پېغله او يوه بله مېرمن غواړي له تا سره وگوي

رڼا خولې ته نږدې کړې پياله بېرته په مېز کېښوده هغه ته يې وويل:

ژر يې را دننه کړه بهر يخ دی

هغوی راننه وتل رڼا هغوی ته هم چای راوغوښت، بيا يې له هغوی د خپل راتگ موخه وپوښتله

د پېغلې انجلۍ مور په ژړا شوه رڼا ته يې وويل:

لورې!، هيله يا لويو غرو ته کېږي يا لويو سړو ته!

رڼا: مورې خان ارام کړه ژوره ساه واخله بيا ووايه چې څه ستونزه ده او زه څه درسره کولی شم

ميرمن: دې پاخه عمر يو، سرمايه دار سړي ډېره په تنگه کړې يم، دومره يې ازار کړې يم، چې اوس په خپل مرگ راځي يم

رڼا: مورې اصلي خبرې ته راشه او ما پوه کړه چې څه شوي

ميرمن: دامې لورکۍ ده ته يې بې سارې ځواني گورې چې ور پورې اور شوی، د ښکلا يوه بيلگه ده هغې ته يې مخ ور واړاؤ ورته ويې ويل!

ته چادري پورته کړه چې رڼا دې مخ وويني هغې خپله چادري پورته کړه رڼا چې ورته وکتل په ريښتيا د ښايست يو مثال ؤ معصومه څېره يې درلوده، مخ يې د څوارلسم سپوږمې په څېر رڼا کوله

د رڼا حوصله ختمه شوه هغې ته يې وويل:

مورې اوس راته ووايه چې کيسه څه ده؟

مېرمن: دې هغه دولت مند کس عمر شپيته کاله دی، هغه زما لور چيرته ليدلې وه بيا يې له ما غوښتنه وکړه چې زه خپله لور هغه ته ورکړم هغه دوه نورې مېرمنې هم لري په مخکې قومندان تېر شوی، ځان ته په سيمه کې يو زور ور هم وايې خو ما انکار ترې وکړ لور مې دې هغې په خوبه دې هغې د ترور زوی ته ورکړه خو زوم مې له واده مخکې چا وواژه ځواني مرگ شو

اوس هغه سپين ږيري بيا احوال رالېږلې چې لور دې راکړه، که سل ځله مېرونه ورته وکړې هم له واده مخکې به بلې نړۍ ته لاړ شي، زه فکر کوم چې هغه کس

همده وژلی

نو د خدای (ج) په لحاظ له مور سره مرسته وکړه، زه کونډه مېرمن يم له خدایه ج پرته بل څوک نه لرم

رڼا: د خدای ج لعنت دې په داسې بې ضمیره خلکو شي، د چا چې بڼکلی لور او یا هم خور شي نو ددې ورستو بې وجدانه خدای ناترسه لپاره دې چې دوی دې خپلې غریزې پرې خړوب کړي او د هغې ژوند دې په اور لاهو کړي هغې ورته وویل:

رڼا لورکی! ماته یې دوه اونۍ وخت راکړی ویلی یې دي که په دې وخت کې راضي نه شوی نو مور به دې لور له کوره په زوره وباسو رڼا له ډېره قهر سره شنه شوه مېرمنې ته یې وویل:

ته بې غمه اوسه، د زورورو، زورور بل دی او هغه له مور سره دی، دولت مند به ځان ته دولت مند وي مور ته د یوه وابنه قدر ارزښت هم نه لري داسې به یې درته سپک ورکړم چې بیا نور د واده نوم هم وانه خلی سمدستي یې د هغه شمېره ترې واخیسته زنگک یې ورته وواځه

ورته ویې ویل زه رڼا نومیرم د افغان تلویزون کارکونکې يم غواړم درسره مرکه وکړم هغه ځواب ورکړ کله؟ رڼا وویل: همداوس

هغه وویل: سمه ده راشه زه په کور کې يم

رڼا انجلۍ او د هغې مور ته نوی حجابونه ور واغوستل چې هغه یې ونه پېرني درې واړه د هغه تر کوره ورسېدې

کله چې هغه رڼا او دوه نورې مېرمنې ولېدې لږ وارخطا غوندې شو خو بیا یې ځان په دې ډاډه کړ چې دا بل څوک دي هغه ددې جرئت نه لري چې د خپل مظلومیت اواز تر خبريالانو ورسوي

رڼا د قومندان په خوا کې کیناسته ورته ویې وویل:

ته چمتويې چې زه مرکه پیل کړم

هغه وویل:

هو

رڼا کېمره مین ته وویل:

ته هم چمتو يې

هغه ځواب ورکړ:

هو

رڼا مرکه پيل کړه له قومندانه يې پوښتنه وکړه چې ايا درايي او سرمايه خلک د دې

لپاره په لاس راوړي، چې نورو خلکو ته پرې ازار ورسوي او که د دې لپاره چې

خپل ځان پرې بسيا کړي؟

قومندان ځواب ورکړ:

دولت خلک د ځان د بسيا لپاره پيدا کوي!

رڼا وويل:

که ستا لور ښکلې وي او يو سپين ربري دولت مند يې درنه غواړي ته خپله لور

ورکوي؟

هغه وويل: نه، زه به هيڅکله هم دې کار ته چمتو نه شم

رڼا: که هغه له زوره کار اخلي او ته د هغه په اړه بې وسه يې نو ستا او ستا په لور به

څه تېري

هغه وويل:

قيامت، به راباندې تېري او د هغه د وژلو هڅه به وکړم کنه ځان به پرې مړ کړم

رڼا: ولې؟

قومندان: نو ورته وگورم او سيل يې وکړم؟ خپله لور مې د هغه د لوبو لپاره لويه کړې

!

رڼا:

ښه مننه

خو که دا کار ته د بل چا دې لور سره کوي هغه ظلم نه درته ښکاري

له دې خبرې سره قومندان پوه شو چې کيسه بله ده، او ناسته مېرمن او خوا کې لور

يې هغه دي چې ما د واده غوښتنه ترې کړې نو د ځان خلاصولو هڅه يې پيل کړه

رڼا ته يې وويل:

دا ته څه وايي؟

رڼا کونډې مېرمن ته وويل:

مخ دې لوڅ کره ځان ورته وښيه او بيا هغه کيسه وکړه چې ماته دې دفتر کې وکړه، هغې همداسې وکړل کېمړه مين د خپلې کمرې مخ دې کونډې مورکې په لور را وړاؤ قومندان نور هم وارخطا شوه هغې ټوله کيسه وکړه د کيسې په پای کې يې دا هم وويل چې زما د لور خاوند له واده مخکې مړ کړل شو او زه په لوی گمان ويلي شم چې دده کسانو هغه وژلی دی

رڼا قومندان ته مخ وروړاؤ ورته وېې ويل:

په مشهوره خپرونه پلټنه کې دې دغه مرکه اچوم او ددې انجلۍ د مېړه د وژلو دوسيه هم درباندي خلاصوم

که ته له دې کيسې تېر نه شي!

د قومندان په وجود لږزه راغله رڼا ته يې وويل:

لورې! زه د نوم سړی يم که ته داسې وکړې، زما شهرت او درناوی به له خاوروسره خاورې شي

ته صبر زه کورته ځم بيرته ژر راځم

هغه ژر پاڅېده، رڼا هم په تشويش کې شوه چې سړی د څه لپاره کورته ننه وت کومه وسله راباسي او که کومه بله خبره ده

لږ شېبه لا نه وه تېره شوې چې سړي په لاس کې دوه بنډله افغانۍ رانيولې د رڼا مخې ته ودرېده هغې ته يې وويل:

لورې! نه زموږ کور ته نوې راغلي يې دادې ټيکری او باقي پاتې شوه دا بله خبره، په هغې همدلته خاورې اړؤ

فکر وکړه چې نه تا څه اوريدلي او نه موږ څه کړی، اونه به په راتلونکي کې دا ډول څه تکرار شي

رڼا ست ونه غوښت وروپاڅېده هغه دواړه بنډلونه يې ترې واخيستل د کونډې مېرمن په لور روانه شوه دې دوه گامه په اخيستو سره يې په شا راوکتل قومندان ته يې وويل:

څه ضمانت به راکړې چې دغه خبره د تل لپاره له خاورو لاندې شوه او بيا به نه تکرارېږي

هغه د وراخطايي مسکا وکړه بيا يې رڼا ته وويل:

که بيا دې داخبره واورېده نو د ريرې ويستان خوبيرته راشنه کېږي غوړ او پوزه مې پرې کړه، ما دغه پروگرام له زمانو نه پټ پيل کړی ؤ هغوی ته مې ويل چې يو څوک په خوبنه واده راسره کوي که هغه زما په د راز خبر شي چې ما له زور زياتي کار اخيستی . نو له کوره به مې وشړي، هغوی خو د نن زمانې تعليم يافته ځوانان دي، وايې زور زياتی د انساني حقونو خلاف دی

رڼا د کونډې مېرمن په خوا کې ودرېده هغه دوه بندله روفی يې هغې ته ورکړې ورته ويې ويل دا زما له اړخه تاسې ته د عزت د سپکاوي جبران وروسته يې د قومندان په خبره وخنډل بيا يې ورته وويل:

ستا ټولې خبرې مې ريكارډ كړې ان ستا سې دپېسو بندلونه هم پكې راغلي، دا به زما سره په ارشيف كې ثبت وي كه په دې اړه مې غوړونه هم وېرېږي چې تا د كونډې مېرمن ته د هغې د لور په اړه كوم مزاحمت كړی نو بيا به خپله څېره پر تلويزون وگورې بار بار به دا كار تکرار شي تر هغې به دوام وكړي چې ستا ټول خپل او خپلوان په ځانگړي ډول ستا كورنۍ او ټول هېواد وال به د دې څېرې دوهم مخ وگوري.

هغه وويل:

بس كه بيا مې دغه كار تکرار كړ همداسې راسره وكړه، خو چې اوس كوم لېونتوب ونه كړې

رڼا ځواب وركړ زه اوس دا كار نه كوم خو پام دې وي چې په خپله ژمنه ودرېږې كنه بيا به يې په نشرولو كې فكر ونه كړم او پرته له ځنډه به دې ثبت شوې وېډيو نشر كړم

رڼا له دې خبرې وروسته دسكول را واخيست كونډې مېرمن او د هغې لورته يې وويل:

درځي چې څو!

دوی بهر راووتل د رڼا د دفتر په موټر کې کېناستل، کونډې مېرمن وويل موږ کورته ورسوه او ته به خپل دفتر ته لاړه شي خو موږ نه پوهېږو چې له تانه څه ډول مننه وکړو چې له دې سرزوري او جابر کس نه دې وژغورولو

رڼا وويل:

منځې ته اړتيا نشته ستا لور زما خور ده او يوه خور بايد د خپلې خور لپاره دومره کارونه د يوې زيمه واري په ډول تر سره کړي ، خو تاسې کورته مه ځئ زه غواړم له ماسره دفتر ته لاړې شئ او په لاره درته ځينې مهمې خبرې هم لرم هغې د سر په خوځولو د هو وويل

رڼا او دوی د دفتر په لور حرکت وکړ په لاره کې رڼا کونډې مېرمن ته چې شاه سيټ کې ناسته وه ور وکتل هغې ته يې وويل:

خوړې ستاسې د لور په ژوند کې اوس داسې څوک شته چې واده ورسره کول غواړي هغې وويل: نه نشته خو ولې دې دا پوښتنه وکړه ؟ رڼا ورته وويل:

زه ډارېرم چې دغه ليونۍ سپين ږيری بيا کوم اقدام ونه کړي ښه به دا وي چې ستاسې دې لور سرنوېشت دې يو چا سره وتړو هغې وويل:

تاسې لکه چې زما له زړه خبره ياست زه هم په همدې فکر کې يم ، زما لور ته هم د هرچا سترگې وراوړي ځکه چې خدای ج پرې د ښکلا لورينه کړې ده نو که له چا سره يې تړون ونه شي کېدای شي دې ته ورته نورو ستونزو سره مخ شو رڼا وويل:

نو ايا په ما باور کوې چې يو مناسب کس ورته انتخاب کړم؟ کونډې مېرمن وويل:

هو ستا ټاکنه ماته د سر په سترگو قبوله ده ځکه چې ته هيڅکله هم د چا بدې نه غواړې

له دې خبرې سره سم دستي رڼا ټليفون را واخيست او شاپور ته يې زنگ وواځه ورته ويي ويل که وخت لرې يو ځل دفتر ته راشئ ، هغه دې هو په ځواب سره ورته د ورتلو وويل

رڼا او دوه نورې مېرمنې په دفتر کې کيناستې دوی ته لا د چايو پيالې نه وې ايښودل شوې چې شاپور هم راورسېده دفتر ته په ننوتو يې چې نورې مېرمنې وليدې نو رڼا ته يې وکتل بيا يې وويل زه ښه غواړم ستاسې به خاص مجلس وي زه به لږ وروسته راشم

رنا له شا غږ ور پسې وکړ ورته و يې ويل :
 ودرېږه ، مور کوم خاص مجلس نه لرو ، دلته کېنه ، هغه بنسکته سترگې اچولې وې
 بيرته راستون شو او په څوکۍ کيناست رنا ورته وويل :
 مخامخ پېغله مېرمن وگوره !

هغه غلې سترگې راپورته کړې انجلۍ ته يې وکتل حق حيران شو د هغې بنسکلا بلا رنا
 گانې کولې بلا کيسې يې په خېره کې پرته وې د لږ ځنډ نه وروسته يې رنا ته وکتل
 غوښتل يې څه ووايې خو رنا خبرو کولو ته پرېنه ښوده هغې وار پرې لومړی کړ
 ورته ويې ويل :

بنسکلي ده کنه ؟

شاپور وويل :

دا پوښتنه له ما ولې کوې دلته خو د بنسکلا سيالي نده روانه ؟

رنا وويل :

ته سم وايې ، خو زه غواړم ته مخامخ پېغله د سوداگر په سترگو وگورې
 شاپور : زه پوه نه شوم

رنا : شاپوره ته له دې بنسکلي مېرمن نشې پيدا کولی ، زه غواړم له دې انجلۍ سره
 ستاسې واده وکړم

هيڅ کمې نه لري ، زما ډېره خوښه شوې که زما ورور ژوندی واي له دې پرته مې بل
 څوک ورته نه ټاکله

زه ډاډه يم دواړه به سره خوښ ژوند تېر کړئ دا زما ټاکنه ده او زما ټاکنه بده نه وي
 شاپور لنډه مسکا وکړه بيا يې وويل :

ما ستاسې د خبرو مطلب واخيست او که د دوی کار خلاص شوی وي ، زه غواړم تا
 سره په دې اړه په يوازې وغږېرم

رنا : سمه ده ، مور او لورته يې رخصت ورکړ دوی دواړو ته د يوازې خبرو کولو
 زمينه برابره شوه

شاپور رنا ته وويل :

واه :

همدغه ستا انصاف ؤ ، همدا دې له ماسره همدردی وه ؟

رڼا يې په خبره وځنډل ورته وې ويل:

خو ښه ښکلې ده، معصومه ده، بهترينه قواره لري، که يې هر څوک وگوري نو

ورپسې ليونۍ کيږي

ځکه مې په دې ټوله نړۍ کې په تا ولوریده

شاپور ورته وويل:

اوس خو تا پر ټپونو دمالگې دوړولو چل هم زده کړی

رڼا په حيراني سره دې هغه سترگو ته وکتل ورته ويې ويل:

شاپوره! ما څه کړي، خداى دې نه کړي، چې زه به د چا په زخمونو مالگې

ودوړوم، ما خو کومه بده خبره نه ده کړې؟

شاپور يې په ځواب کې وويل:

له مېلمه هم وپوښته چې شکنه خوري او کنه!

رڼا يې په خبره وځنډل بيا يې وويل:

شاپوره! که ريښتيا درته ووايم په دې ښکلې انجلۍ مې سخت زړه وسوځېده، ته

وگوره که داد يو مهم سړي لور وای څومره قدر به يې درلوده لکه سپورمۍ له مخه

يې نور اوري، خو او س بې سرپرسته ده د هر چا د لوبو ښکار شوې ده سپين ږيری

هم غواړي ځان ته يې واده کړي، زړه سوي پرې په کار ده له يوې خوا خو به يې

سر پټ شي د هر ناولي او بې کاره شخص له ځورونې به خلاصه شي او له بلې خوا

زه ډاډه يم چې په دې نږدې سيمه کې بې ساری نه ليدل کېږي

شاپور پرته له ځنډه ځواب ورکړ ورته ويې ويل:

ولې ته!

رڼا: _____: مطلب

شاپور: له دې انجلۍ ته سل وارې ښکلې يې؟

رڼا يې په خبره مسکۍ شوه شاپور ته يې وويل:

هی غلی شه!

چيرته عزيز خان چيرته ملنگ عبدالرحمن!

شاپور: له ټولو ارزښتمنه خو داچې ستا له ظاهري صورت نه باطن بيا څوځله ښکلې

رڼا سر بنکته واچاؤ شاپور ته يې وويل:

هي بريک شه تا بيا هغه پخوانی خبرې پيل کړې، زه واده نه کوم! او زما واده کول ستاسې له وسې هم پوره نه ده څه چيرې دې بل ځای غم وخوره!
شاپور وويل:

زما په وس پوره ده زه يې پوره کولی شم زه ستا هره غوښتنه پوره کوم، ان که دې ژوند په بدل کې هم وي زه به ورته نه ونه وایم
رڼا وخنډل بيابې شاپور ته وويل:

ته دې سر يالونو هوايې خبرې کوي، زما هوايې خبرې نه خوښېږي په نن زمانه کې هر سړی مين دی خو به درواغو، له زړه مين مې لانه دی ليدلی کله چې په تشو خبرو انجلی ته دوکه ورکړي نو مين توب بيا ترې په هوا شي تېرې خبرې يې له ياده ووځي، بيا نو کبر شروع کړي، انجلی ته وايې ته خو ما نه کولې له تا نورې ښکلې انجونه راته پيدا کيدې او ....
شاپور وويل:

نن زه د خپلې مينې ازموينې ته چمتو يم ووايه څه غواړې؟
زه ستا لپاره څه کولی شم؟ هغه څه را په گوته کړه چې ستا پرې باور کېږي او بيا هغه څه عملا وگوره چې زه دې باور لاسته راوړی شم کنه
رڼا وويل:

زما داسې غوښتنې دي چې ته به يې په اوريدو حيران شي، ځکه زه پوهېږم څه چې زه غواړم ستا د تمې خلاف دي په اورېدو به ټکان وخوري!
شاپور وويل:

اغلې رڼا خبره مه اوږده وه که ستاسې غوښتنه داوي چې اوږد راته وغځېږه او په چاره دې مری درنه پرې کوم هم زه به چمتو شم
رڼا دې حيراني په پار شونډې بوځې کړې شاپور ته يې وويل:
له دې هم سخته غوښتنه لرم

شاپور وويل خو ويې وايه بيا ما پرې وازمايه چې کولی يې شم کنه؟ زره مې دې راوچاوده
رڼا وخنډل بيا يې وويل:

زه غواړم چې ته دې افغان رسنيز مرکز په شمول ستاسې ټول جايداد زما په نوم کړې
شاپور په ملا مات شو په زوره، زوره يې وخنډل بيا يې د رڼا په طرف وکتل، هغې ته
يې ورته کړه
تا ريښتيا ويل:

چې زما غوښتنه به ټکان درکړي، په ريښتيا يې ولړزولم ژبه يې په تالوکې راوچه
کړه، تا هغه څه وويل چې ما يې فکر هم نه کاوه ما هيڅکله باور نه کاوه چې دې
رڼا په زړه کې به دې مال او دولت مينه وي، رڼا مې بل ډول تعبيروله، هغه چې
ارزبتونو ته درناوی او لومړي توب ورکوي، هغه چې تر هرڅه ورته معنويت مهم
دی خو هغې نن دې جايداد شرط کېښود هغه نن د خپل هغه ځان قيمت کېښود
چې ما ويل ټوله نړي يې هم بيه نشي پرې کولی
رڼا يې په خبرو په قهر شوه شاپورته يې وويل:

قصيدي مه وايه او دسريالونو تمثيل مه کوه زما بدې راځي هيله کوم، ته له دې
ځايه لاړ شه، زه نور ستاسې د خبرو د اوريدو تاب نه لرم
زه پوهيدم چې ته تمثيل کوې، زه پوهېدم چې ته په دې خبرو ماته دوکه راکوې
شاپور: زه تمثيل نه کوم، او نه د خلکو غوندې دوه مخی او سل زړی يم هيڅ
وخت مې درته دروغ نه دي ويلي او نه غواړم خپل ټول ژوند له درواغو سره تېر
کړم

رڼا يې په خبره کې ور ولويده ورته ويې ويل:
څه چې ماوويل تا واوريدل، له هغو زياتې خبرې د کولو لپاره راسره نشته بيا يې
شاپور ته دې وره په لور گوته ونيوله ورته ويې ويل:
زه نه غواړم نور څه واورم ته نور تلی شي!
شاپور وره ته ورسېده، خو پښه نيولی شو مخ يې بيرته راوگرځاؤ رڼا ته يې وويل:
تاته خپله کورنۍ هم ارزښت نه لري؟
رڼا په تروشه ټنډه هغه ته وکتل ترې ويې پوښتل:

ولې؟

هغه ځواب ورکړ:

کم ترکمه د حلیمې خور وصیت ته دې هم ونه کتل هغې له مرگ مخکې لیک کې څه درته لیکلي و هغې درته زما د لاس نیوي نه و ویلي؟

رڼا بیا هم په تروه ټنډه ځواب ورکړ:

زما ژوند زما ژوند دی د حلیمې ژوند نه دې چې د یو چا لپاره یې برباد کړم او د یوه

لاپو سره واده وکړم ، زه ډاډه یم چې زما د خور به هم زما پریکړه خوښه شي

ځکه که هغې ته ستا دوهم مخ مالوم وایې شاید دا وصیت یې نه وی کړی

شاپور د وتو لپاره گام کېښود رڼا ورپسې غږ وکړ شاپوره وېښه چې نن مې خفه کړې

نن مې داسې خبرې درته وکړې چې تر دې دمخه مې چاته نه وې کړې

شاپور له اوبسکو ډنډ سترگې په رڼا کې ونيوې هغې ته یې وویل:

نه دې بښم ، هیڅکله دې هم نه بښم

رڼا یې په خبره مسکې شوه خو دې ویلو دې پاره یې څه نه لرل

شاپور له دفتره ووت.

رڼا له ځان سره په فکر کې مشغوله شوه، ویې ویل:

دا سړی دې حلیمې له مرستې کولو وروسته ښه راباندې لگېږي، د هغه لپاره مې په

زړه کې یو ځانگړی احساس پیدا شوی داسې احساس چې تر دې مخه مې په زړه

کې نه وو ، ان فکر کې هم د یو چا لپاره راسره نه گرځېده

خو نه پوهېږم چې دا څه دي؟ او څه به ترې جوړ شي ، خیر مالوم به شي چې

شاپور زما د وړاندیز لپاره څه کوي او زما لپاره چې څه په خوله وای هغو ته په عمل

کې څومره ژمن دی

رڼا دا خوږ سوچ نور هم غځاوه خو د دروازي ټک ، ټک یې د فکر تسلسل وشکاوه د

راځه په ویلو سره یې ولیدل چې اداري مدیر یې څه پانې د لاسلیک لپاره ورته په

لاس کې نیولې دي

رڼا هغه ته وویل:

مدیر صیب راځه پانې به درته لاسلیک کړم ته مې د یوه بل کارد لپاره هم رابللي،

خو ښه شوه چې خپله راغلي

هغه چې يو سپين ږيري سړی وو د رڼا سپېڅلی احساس يې درک کاوۀ له همدې خاطرې يې د رڼا ډېر قدر کاوۀ لاس يې په نامه ونيول رڼاته يې وويل په سترگو لورکی امر وکړی

رڼا : ! د کابل په شمول د ولاياتو ټول مسولو خبريالانو ته ووايه چې يوې څېړنيزې مبارزې ته ځان چمتو کړي دا دنده چې زه دوی ته سپارم څه اسان کار ندی له ځان سره گواښونه لری خو اړ يو خپل ولس ته دې چوپړ په موخه دا گواښ پر ځان ومنو

مدیر وويل ! اغلې رئيسه صيب زه دوی ته څه ووايم !

رڼا: هيله کوم ماته رئيسه مه وايه نه مې خوښېږي، زه يوه خبرياله يم، او تل به اوسم، که په لوړ او يا هم ټيټ موقف کې وم مهمه نه ده، ان که وزيره هم شم زه به خبريالي کوم ځکه چې همدا مې د ژوند اصل دی
مدیر: نو اغلې خبريالي زه دوی ته ستا له اړخه څه ووايم

رڼا: ورته ووايه چې د ځمکو د غاصبينو پلټنه وکړي، نومونه يې په ليست کې وليکي، د ثبوتونو سره يو ځای يې په مرکز او ټولو ولاياتو کې نومونه افشا کوو که حکومت څه نشي کولی نو ولس خو به کم تر کمه خپل دوښمنان وپېږني او دهغوی په دروغجنو څېرو خو به نه غلطېږي
مدیر وويل سمه ده

هغه مرکز او ټولو ولاياتو ته دې رڼا پيغام ايښل کړ

رڼا هم کورته لاړه ځکه چې ډېر ناوخته شوی ؤ

له ډوډی خوړلو او لمونځ کولو وروسته ویده شوه، ځکه د ورځې ډېره سترې شوې وه، سهار وختي پاڅېده، لمونځ يې وکړ بيا يې د معمول تمرين نيم ساعت بشپړ کړ وروسته د دفتر په لور روانه شوه، پياده يې حرکت پيل کړ ځکه دفتر په څو قدمي کې ؤ

دفتر کې کېناسته تر څو دې کابل ښار د ځمکو غصب ليست له اسنادو سره يو ځای خپله جوړ کړي په دې فکر کې وه چې له کوم ځايه يې پيل کړي چې ټليفون يې وشړنگېده ويي کتل يوه نامالومه شميره وه

شين بټن يې کيکاگله غږ پرې وشو اغلې رڼا مبارک دي وي

مور ته خو دې ځان ډير پا ک، خواخوږی، هېواد پال معرفي کاؤ ته خو اوس بلا راووتی

رڼا يې خبره ورپېرې کړه هغه ته يې وويل:

وروره لومړی ځان را وپېږنی، وروسته مې سمه پوه کړه چې ته څه وايې زه دې په خبره نه پوهېږم

هغه وويل:

زه دې ښاري محکمې قاضي يم څه وخت وړاندې دې د مور ته مراجعه کړې وه

رڼا وويل:

د څه لپاره؟

هغه وويل: ولې هير دې شو، څه وخت وړاندې د يوې کونډې مېرمن د کور

خلاصولو لپاره چې راغلې وي، کوم چې يوه زور واکي غصب کړی ؤ بيا مور درته

دهغه جعلی اسناد له منځه ويوړل

او هغې ته مو خپله قباله تاند کړه

رڼا وويل:

ښه نو اوس؟

هغه وويل:

مبارکي يې درته وایم

رڼا: دې څه مبارکي؟

هغه وويل:

ځان ناگاره مه نيسه، دومره لويه خبره څنگه پټېږي؟

رڼا ځواب ورکړ ووروره زه ستاسې په خبره نه پوهېږم، که لطف وکړې او په لنډو

واضح ووايې چې څه خبره ده نو زما او ستاسې دواړو دوخت د زياته به مخنيوی

وشي

هغه وويل:

دلته يوه لويه دوه سوه جريبه ځمکه چې تاسې اخیستې ده ستا په نوم کيږي قباله

يې درته جوړېږي او افغان رسنيز مرکز، تلویزون او راډيو ستا په نوم کيږي

خو دا راته ووايه چې دومره پيسې دې له كومه كړې، او زموږ برخه پكې خومره دى

رڼا ځواب وركړ:

بناغلى قاضي، زه ستاسې بې هوډه خبرو ته وخت نه لرم، هيله كوم زه ډير كار لرم زه تليفون پرې كوم

رڼا تليفون پرې كړ د تليفون پر څوكه يې زنه تكيه كړه په يو ژور سوچ كې لاړه دې ځان سره يې وويل:

واه شاپوره مننه درنه كوم، ته خو په ريښتيا د عمل سړى يې لكه څرنگه چې ما فكر كاؤ له هغه نورهم لوړ وختې، ته په ريښتيا چې د قربانۍ او سربښندنې سړى يې، حليمې سم ويلي ؤ ته بې جوړې يې زه يوځل بيا اقرار كوم چې ما دې په پيرنگلوي كې ډېر ناوخته كړى، له دې وروسته دې نه ځوروم، ته زما لپاره پيدا شوى او هغه څوك يې چې دې چا لپاره مې خوبونه ليدل، هغه ته يې، بل څوك نشي كيدای زما وجود ستا د پاره جوړ ده، زه به دې ډېر ژر خپل كړم

رڼا په همدې چرتونو كې وه چې يوځل بيا يې د تليفون زنگ د فكرونو لړۍ پرې كړه ويې كتل هماغه قاضي ده رڼا ته يې په تليفون كې وويل:

اغلي رڼا موږ درته په تمه يو دلته ستاسې لاسليك گوتې او د تذكرې شميرې ته اړتيا ده هيله ده ژر راشې، رڼا بيا دې ځان سره په سوچ كې شوه ويې ويل:

اغلى شاپوره ما غوښتل چې دا مالوم كړم ته زما سره خومره مينه لرې، زما لپاره خومره قرباني وركولى شې، كنه زه خو دې مال جايداد او ځمكې هيڅ وړې نه يم وروسته يې قاضي ته

لنډ ځواب وركړ:

زما قبالي موالې او داسې اسنادو ته اړتيا نشته، هيله ده نور زنگ ونه وهي. تليفون يې پرې كړ.

دې ځمكو د غصب دې پلټنې په پلان بوخته شوه، لايې لومړني مواد نه ؤ چمتو كړي چې شاپور يې اسناد په لاس مخې ته ودریده

په قهر جنه څهره يې په رڼا كې سترگې خښې كړې هغې ته يې وويل:

ته لا نور څومره ريشخند په ما وهې لومړی وايې چې جايداد دې زما په نوم كړه اوس مې چې دا كار وكړ نو د لاسليك لپاره محكمې ته هم نه راځي، اسناد يې په ميز ورته په زوره وويشتل، هغې ته يې وويل دې ځمكواو جايداد وړې دادې اسناد مې درته چمتو كړل ټول مې ستا په نوم كړل يوازې ستاسې لاسليك ته اړتيا لري، رڼا د خپل طبيعت خلاف، لكه چې څوك گونگي ته خبرې كوي، هيڅ عكس العمل نه ښوده، بلكې كله كله خو د شاپور خبرو ته مسكې كيده، شاپور ته به د هغې مسكا نوره هم د درد باعث شوه

شاپور اړ شو دې هغې چوپتيا ماته كړي، هغې ته يې وويل:

او هو زه ديوال ته خبرې كوم، دا وگوره په عوض ددې چې خجالت وباسي لا خاندې هم

رڼا: هم نوره چوپتيا ماته كړه شاپورته يې وويل:

نور نو اړتيا نشته چې ماته ځان ثابت كړې زه نور له ځانه هم په تاډير باور لرم، ستا د ريښتینولي ازموینه پای ته ورسېده، ستاسې كار پای ته ورسېده اوس زما كار پيل شوه

ته مه وارخطا كېره، ستا هيله داده چې ما خپله كړې كنه، شاپور چې غريو نيولی ولاړ و څه يې نه ويل:

رڼا خپلې خبرې ته په خپله ځواب وركړ ويې ويل:

هو ستاسې همدا هيله ده، زه نوره ستا شوم، زه نه ستاسې د جايداد وړې وم او نه د كومي بلې مادې سرچينې، يوازې ما غوښتل پوه شم چې ته زما لپاره څومره ريښتونی يې، زه درته څومره ارزښت لرم او زما لپاره څومره قرباني وركولی شي، زه اوس ډاډه شوم چې ته زما لپاره هر څه كولی شي ان له ژونده هم تېریدلی شي، خو ما وښيي چې ته مې وځورولې، كاش كې ما دومره تكليف نه وای دركړی شاپوره زه نوره ستاسې يم، زما وجود باندې له شرعی تړون وروسته يوازې تاسې حق لرئ ته نوره انديښنه مه وهه

زه دې په ځواکې يم او تل به اوسم

شاپور ددې خبرو په اوریدو د خوشحالی سلگو واخيست د رڼا په لور يې قدمونه اخيستل پيل كړل، فكر يې وكړ چې نوره رڼا د هغه شوه نوره هغه هستي چې له ډيره

اورد وخته يې ورته انتظار كړی و نوره يې خپل مال شوه ، غوښتل يې حان ورته دومره نږدې كړي چې خپل لاسونه د هغې له نړۍ ملا تاؤ كړي او زړه ته يې نږدې كړي خو رڼا ډېر ژر د هغه په موخه پوه شوه لا د هغې تن رسېدو ته يې يو گام پاتې و چې رڼا غږ پرې وكړه شاپوره ته څه كوي ؟ همدلته ودرېږه

هغه وويل : خو په خپله خوله دې وويل چې زه ستايم نو اوس بيا څه وشول

رڼا : زه هم منكره نه يم خو له نگاه وروسته

شاپور : سمه ده بيگا ته يو محفل نيسو ، د كوزدې په مراسمو كې نگاه هم ترو ، رڼا ځواب وركړ :

ما خپله پريكړه درته واوروله نور مخكې كارونه خپله تنظيم كړه زه پرې اعتراض نه لرم .

مانډام رنگين چاپيريال جوړ شو د دفتر ملگريو د محفل په جوړولو كې خورا خواری كړې وه هر طرف ته رنگونه او رڼا گاني خپرې وې ، خوشبويي لكه د پسرلي موسم تر هر چا رسیده دې هيڅ څه كمی نه وو

شاپور او رڼا جوړه د تخت لورته لكه شهزادگان راغلل ، دواړه دنگې ونې لكه جوړه چنار د تخت خوا كې ودریدل ، محفل كې ناست خلك هم دې دوی په درناوي له څوكيو پورته شول ، لومړی دوی كناستل بيا د محفل مېلمانه په خپلو څوكيو ناسته پيل كړه ، رڼا په نوې جوړه كې سمه رڼا كوله غټو بڼورو سترگو كې يې له ډيره لرې تور او سپين مالوميدل ، هر طرف ته له اړولو سره به يې د ناستو خلكو رابښكون كاؤ رومانتيك ماحول ؤ ، دې دوه بې جوړو ، كسانو ، جوړه د هر ليدونكي لپاره زړه رابښكونكې وه

د كوزدې مراسم په شاندارو ولولو پيل او پای ته ورسيدل ، نكا هم وشوه تر تيب كونكو اعلان وكړ چې يوه اونۍ وروسته به ددې جوړې د واده مراسمو شاهد هم واوسئ

تر ډېره ناوخته خلكو ساعت تېری وكړ او له نيمې شپې څه وخت تېر ؤ چې محفل پای وموند

رڼا هم د خپلو مېرمنو خبريالانو سره يوځای ددې لپاره سينگار شوې هغې خونې ته لاړه چې شاپور ورته په گرايه نيولې وه ، شاپورهم په خپل تگ كې قدمونه سستول

چې گوندې رڼا به ورته ست وکړي چې همدلته چې رڼا اوسېږي پاتې شي خو له شاه يې دې رڼا غږ واووریده ورته ويې ويل:

شاپوره ته کورته ځې هغه وويل:

هو خو که تاسې وايې دلته پاتې شئ زه کوم اعتراض نه لرم، رڼا ورته وويل:

بې شرمه غلی شه څوک به يې واوري، ژر خپل کورته له ځنډ پرته لاړ شه، سبا سهار چايو خوړلو ته ځان راورسوه چې زه غواړم درسره په ځينو مسئلو خبرې وکړم هغه هو وويل بيا د خپل کروزين په لور په اوچتو گامونو روان شو، رڼا له شا غږ پسې وکړ شاپوره هغه قدم نيولی شوه شاته يې راوکتل دې رڼا غږ يې واوړیده هغې ورته وويل:

په ځان دې پام کوه

شاپور وخنډل بيا يې ورته وويل امر دې پر ځای کيږي، خو مخکې دې ولې نه ويل:

رڼا ځواب ورکړ اوس خو مې ضيمه واري شوه، تاته پام زما مسوليت شو او زه ډېره مسوليت پذيره يم خبره اوسه

شاپور: ستاسې ضيمه واره اوسيدل ماته کومه نوې خبره نده، نور يې د خپل موټر په لور حرکت وکړ رڼا هم خپلې خونې ته لاړه سخته سترې شوې وه خو د لمانځه نه مخکې ويده کيدل يې نه خوښيدل اودس يې وکړ جامې يې بدلې کړې او په ارامه يې لمونځ وکړ بيا يې سر په بالښت کيښود له بالښت سره د سر له وصل کولو سره يې سترگې هم سره ورغلې

سبا سهار يې د سترگو له پرانيستو سره دې شاپور په خپره سترگې ولگيدې، حيرانه شوه سترگې يې وموښلې، فکر يې وکړ لکه چې خوب دی خو خوب نه ؤ دې سترگو په بيا پرانيستو سره يې په مخکې شاپور لکه سلامي سرتېری ولاړ وليده رڼا راپورته شوه هغه ته يې وويل:

شاپوره ته دلته څه کوي، هغه ځواب ورکړ:

ولې خو تابيگا راوغوښتم

رڼا: سمه ده چې ما راوغوښتې، خو د چای خوړلو خونې ته نه زما د خوب کوتيې ته

!

شاپور يې په خبره وخنډل بيا يې وويل:

د بيگنی شرعي پريکړې له مخې ستا شته، زما او زما دې ستا دي هر څه زموږ گډ دي زما اوستا پکې نشته

رڼا ورته وخنډل:

هغه ته يې وويل:

دا خوب دې اوبو ته ووايه، اوس لا وخته دی، له واده وروسته دا خبرې وکړه

شاپور: په يوه اونۍ کې به واده هم وشي

رڼا وويل:

څه ته اوس لاړ شه د چای څښکلو خونې ته زه لمونځ کوم چې قضا کيږي ځان

چمتو کوم زه هم درځم په گډه به چای وڅکو او خبرې به هم وکړو

شاپور ووت او رڼا هم خپل عبادت وکړ وروسته شاپور ته مخامخ دې چايو ميز ته په

څوکۍ کيناسته هغه ته يې وويل:

تاسې ولې دومره بېړه وکړه

شاپور: د څه؟

هنې وويل:

تاسې ولې دومره ژر د واده کولو د پاره بېړه لري؟

شاپور يې په خبره وخنډل هنې ته يې وويل:

خو پروڼ سهار تاسې وويل:

چې ما خپله پريکړه وکړه، نور مخکې کارونه ستاسې دي او زه پرې اعتراض نه لرم

نو اوس اعتراض له کومه شو؟

رڼا: زما مطلب دادی چې په يوه اونۍ کې دې واده تياريانې اسان کار ندى هسې نه

چې خلک راپورې وځاندي؟

شاپور: پروڼ ماښام پروگرام دې خوښ شو؟ هنې وويل هو ډير په زړه پورې ؤ

شاپور ځواب ورکړ دا د سهار نه تر ماښام د پروگرام تيارى وو شاپور ته د داسې ساده

سرې فکر مه کوه هغه يوازې تاسې ته د مينې په وړانديز کې زړه نه شو کولى په

نورو کارو کې ډير زړه ور دى په يوه اونۍ کې به داسې تياريانې ونيسي چې خلک

به گوته په غاښ حيران ورته ولاړ وي

رڼا وويل:

زه درباندي باور لرم، ته چې څه وايې د هغو دعملې کولو ځواک هم لرې ته هغه څه کولی شي چې نور خلک يې نشي کولی خو زه يو ډيره مهمه دنده پر مخ وړم، تر څومې چې هغه نه وي تر سره کړې زه واده نه کوم

شاپور ورته وويل:

دې څه دنده؟

رڼا غواړم د هېواد د بيت المال غله او دې بيت المال د ځمکو غاصيبين افشا کړم، ټولو ولاياتو خبريالانو ته مې دنده سپارلې، چې مالومات او اسناد راټول کړي، د کابل مرکز دنده ما په غاړه اخيستې

شاپور وويل: اغلې رڼا ولې له واده وروسته دا کار نه کوي؟ که له واده وروسته تا څوک کار ته نه پرېږدي ته ولې اوس بېره لرې

رڼا ځواب ورکړ:

زه د هېواد د دوښمنانو ډيره بده ايسم ته پوهېږې چې هغه زما وينې هم ځکې زه هر وخت د مرگ د گواښ سره مخ کيدای شم، که دا ماموريت رانه پاتې شي نو ځنکدن به راباندي ډير سخت تېر شي

شاپور ورباخځيده دې هغې په خوله يې لاس ورکېښوده بيا يې هغې ته وويل:

د خدای ج لپاره نوره يوه کليمه هم ونه وايې!، نوره د مرگ خبره په خوله وانه خلې، زه يې دې اوريدو تاب نه لرم، زه ډاډ درکوم ستا هيلې به هم پوره شي او واده به هم وشي

رڼا: خدای ج دې ستاسې خبره ريښتيا کړي، زه هم هيله لرم چې تا غوندي يوه کس سره ژوند تېر کړم، ما فکر نه کاؤ چې ماته به مې د خوبونو شهزاده پيدا شي، ځکه زما فکر دې نورو نه جلا دی، غوښتنې او هيلې مې نورو سره توپير لري، خو زه څه خبره وم چې شاپور هغه غښتلی سړی دی چې زما دې باور لپاره بې جوړې اراده او زغم لري

شاپوره زه ډيره خوشحاله شوم چې ته مې په لاس راوړې، ته مې د خوبونو تعبیر وې ته مې د خيالونو دې ټال جوړه شوې نړۍ وې خو دې سترگو مخکې مې بيا هم رانه ورک وې

زه دې ډېر قدر کوم، زه به ډيره مينه درکړم ځکه چې ته دې ډيرې مينې وړ يې ته بې جوړې يې ته ډير پاک زړه لري

کوم چې زما لپاره پکې بې مثاله مينه نغښتې ده
شاپور وويل:

هيله کوم زما له توصيف نه تېر شئ، زه د داسې الفاظو وړ نه يم خو له دې وروسته د مرگ خبرې ونه کړئ، ځکه ستاسې دې ژوند سره زما ژوند هم تړلی، که ته ونه اوسې نو بيا به زه څه کوم زما په وجود کې خو ستا په قوت ساه ښکته او پورته کيږي، دې زړه هره درزا مې تا يادوي، په هر رگ کې مې ته بې ستا په برکت مې په وجود کې وينه چلبست کوي کنه روان بهير به يې ودريري او هر څه به دې منځه لاړ شي
رڼا يې خبره ورپرې کړه ورته ويې ويل:

ته چای هم څکې او که يوازې خبرې کوې، زما دفتر ته دې تگ وخت دی، ژر،
ژر که چې ناوخته کيږي
شاپور:

ظالمې نن خو د دې کوزدې لومړۍ ورځ دی، رخصتي وکړه نن زه په خپل
صلاحيت اجازه درکوم

رڼا وخنډل، زه د افغان رسنيز دفتر مشره يم دا له ياده مه باسه چې زه دې چا
اجازې ته اړتيا نه لرم
بيا د شاپور مخته ځيره شوه هغه ته يې وويل:

هی! ستا مخ خو له غمه سم پرسيدلی، ته مه خفه کيږه، زه نه مرم، لومړی تا سپين
ډيري کوم بيا به دې مرگ لپاره تياری نيسو، هسې ټوکې کوم ته زما ټوکې هم جدي
نيسي

شاپور:

نور په غلطي کې هم دې مرگ نوم وانه خلې، رڼا يې خبره ورپرې کړه شاپور ته يې
وويل:

له مرگه خو خلاصون نشته، دې خدای ج له وجوده پرته هر ژوندی باید دې مرگ ځکه وکړي، خو خدای ج دې مور ته مهلت راکړې چې لومړی د خپلو مسلمانانو په خدمت کې ښه سترې شو وپښتان مو سپین شي بیا که مرگ راشي هم پروانه کوي له دې وروسته یې دسکول راواخیست شاپورته یې وویل:

زرگيه زه دفتر ته ځم چې خپله راسپارل شوې دنده تر سره کړم او د ولایاتو خبریالان هم تعقیبوم چې کارونه یې تر کومه سرته رسولی، خو که زما په دې ماموریت یوکال هم وځي ته باید د واده نوم وانخلي

شاپور دې هو په دود سر و خوځاؤ: غوښتل یې چې رڼا ته یوه خبره وکړي خو له شرمه یې مخ سور شو بیا یې هم دې خبرې جرئت وکړ رڼا ته یې وویل مننه چې زړکي دې راته وویل ته نه پوهیږي چې ماته دغه کلیمه څومره ارزښت لري او دې جملې ته مې څومره انتظار ویستلی دی رڼا یې هم په خبره مسکې شوه شاپورته یې وویل:

څه زموږ د کور زومه، دا خو وره خبره ده اوس به دومره مینه درسره وکړم چې نړی به درنه هیږه شي خو پام چې په دې هیږه شوې نړی کې زه درنه هیږه نشم ځکه زه هم د نړی یو جز یم رڼا نوره دې خپل دفتر په لور و خوځېده، لنډ مهال وروسته یې په خپل دفتر سر ور دننه کړ لا په څوکی نه وه ناسته چې په دسکول کې یې فون وشرنگید تلفیون یې راواخیست وې کتل چې د هرات ولایت دې سمت مسول خبریال دی دې سلام له ویلو وروسته یې رڼا ته وویل ماته راسپارل شوې دنده مې تر سره کړه د ځمکې د غصب راپورمې ټول له اسنادو سره تیار کړ رڼا ورته وویل راپور دې په خپل غږ ثبت کړی هغه وویل هو نو بل څوک یې راته ثبت کړي رڼا: ته راپور په خپل غږ مه ثبتوه د اسنادو سره یې لیکل شوی متن ماته راولیږه راپور زه په خپل غږ خپروم!

هغه وویل:

ولې؟

رڼا: زه تاسې په کوم خطر کې نه شم اچولی!

هغه ځواب ورکړ اغلې رئیسي صیب خو دنده اومسولیت مو دی

رنا : اول خو ماته رئيسه مه وايه، نه مې خوشبېري، يواځې دخبريالې پاک نوم راته بسنه کوي، همدا راته له پاچاهي هم ستر نوم دی

بله خبره دا چې دا سمه ده چې ستاسې مسوليت هم دی او هېواد په مور مساوي حق لري هر يوه دې پور په ډول ددې ولس قرضداري يو، بايد چې له مرگ مخکې يې دا حق اداکړو خو چې زه ژوندی يم تاسې کوم خطر او گواښ ته نشم ورکولی، لومړی بايد زه درته سپر شم بيا له ما وتلې گولی که په تاسې ولگيرې نو زه به ځان ډير مسوله نه گڼم ځکه چې له وسه به مې بهر وي

خبريال غوښتل نور دلايل هم ووايي خو رنا خبرو ته پرينه بنوده هغه ته يې وويل زه چې څه درته واييم هغه وکړه

رنا اداري مدير ته زنگ وکړ ورته ويې ويل:

دې ټولو ولاياتو خبريالانو ته ووايه چې د ځمکو د غصب اسناد راټول کړې راپور دې په خپل غږ کې نه ثبتوي يوازې متن دې له اسنادو سره ماته راوليرې، زه نه غواړم زما په شتون کې دوی دې کوم زبان سره مخ شي

هغه سمه ده صيب وويل بيا يې ټليفون پرې کړ

رنا هم نوره لاس په کار شوه دې شخصي اړيکو او دولت کې د مخلصو مامورينو دې پيدا کولو په لټه کې شوه تر څو ليست وار د هغو خلکو نومونه پيدا کړي چې دې بيت المال د ځمکو د غصب يې کړی چټک کار يې پيل کړ، ځکه خو لا دوه ورځې نه وې وتلې چې خپل هدف ته ورسېده

داسې راپور يې جوړ کړ چې دې غاصبينو دې زړه پر ځمکه يې دې تزلزل خپراؤ او دې چارو گذار پرې کيده

دې هغې له راپور چمتو والې سره دې لسو ولاياتو راپورونه هم خپرولو ته چمتو راوليرل شول

رنا د پلټنې مشهورې خپرونې له خوا اعلان وکړ

غواړی هغه څېرې درو پېړنم چې ستاسې په مری يې د خپک کولو لپاره پښه ايښې، غواړی هغه بې وجدانه در وپېړنم چې ستاسې د کونډې، يتيم او دې بې وزله حق يې تر ستوني تېر کړی او خپله مرداره گيده يې پرې پرسولې، غواړی چې هغه څوک در وپېړنم چې په ظاهره ستاسې غمخوار ځان بولي خو ستاسې وينې زيبينې!

که لیواله یاست او حواب مو هو وي نو نن شپه نه بجې زما پلټنه خپرونه مه هیروی ولس ددې اعلان په اوریدو سره لکه ویده چې راوینن شي حیران شول حکه له دې مخکې چا ددې غټ خپټو په اړه څه نه شول ویلی که به یې ویل هم نو ځای به یې هدیره ؤ .

اعلان د فیسبوک، ټویټر بااحساسه ملگرو دپوستونو سر لیک شو، تر ټولو خوندور پوست خلکو ته دې رڼا ددې کار پیل او دې زور واکو په وړاندې دریدل ؤ په کمنتونو کې به خلکو رڼا ته ځانگړی لیکل کول

رڼا دې ولس ریښتوني استازې، رڼا دې ولس خواخوږې، رڼا د خپل هېواد سره دې ځانگړي مینې څښتنه، رڼا د هېواد دې تورو تیارو روښانه څراغ، رڼا له خپل ولس سره دې مینې سمبول او په لسگونو نورو ښکلو نومونو یادیده

رڼا د هېواد هر یوه فرد وپېرنده او د خپلو حقونو صادقه مدافعه یې وبلله خلک دې شپې نهو بجو ته لکه دې روژه ماتي ماښام ته په تلوسه ناست ؤ خپرونه پیل شوه، رڼا د ځمکو د غاسینو لیست پیل کړ، دې لسو ولایاتو شتمنو هغه وړو نومونه او هغه ځایونه یې ذکر کړل چې دوی په زبردستي نیولي ؤ او خپل کورونه، مارکیتونه او ښارگوټي یې پکې اعمار کړي ؤ.

په دې نومونو کې دې هرې طبقې زورواکو څېرې خلکو ته ښکاره شوې ځینې خو یې هغه هم ؤ

چې دې اسلام او هېوادنی مینې په خاطر یې خلکو ته سبقونه ورکول، دې اوږدو ډیرو لاندې یې پت شیطانان خلکو نه پټول.

رڼا پروگرام پای ته ورساؤ په پای ې کې یې وویل:

سبا و بل سبا هم په تمه شی ستاسې به دې دا ډول حیرانونکو څېرو سره اشنا کړم له ولس سره خواخوږي او جفاگر به درته وښیم

رڼا له دې خپرونې وروسته لکه دې څوارلسم سپوږمي دې هر چا دې سترگو په مخکې او زړه کې ځای ونيو

د هر چا په ژبه د مجلس کیسه شوه، دې هر چا دې باور یوه سرچینه وگرځیده، زیاتره د فیسبوک او ټویټر خاوندانو خو یې تصویر په فورپایل ولگاؤ

غاصيبين زور واكي هم خاموشه وُ حينو خو شكرونه باسل چې زه خو خدای ج ترې
بج كړم زما نوم خو يې وانه خيست

رڼا سبا هم خپله خپرونه مخته بوتله او دې لسو نورو ولاياتو غاصيبينو نومونه يې
واخيستل

دريمه او ورستی ورځ راغله رڼا ليست په لاس نهه بجې دې ټلويزون سټوډيو ته
ننوته

په خپرونه يې پيل وكړ ورستی ليست يې څرگند كړ او د هغو سلگونو جريبه ځمكو
نومونه يې هم واخيستل چې دوي په بدو وهلي وه
رڼا وويل:

ما مې خپل مسوليت ادا كړ ، كه مې وس وی ددوی له ستوني مې ستاسې حق راباسه
خو كاش چې دا كار مې كولی شوی ، څه لږ تر لږه مې زړه سكون شو چې تاسې
خپل ريښتوني دوښمنان وپيرندل ، هغه چې ظاهري بڼه يې په سپينو جامو كې پټه
وه او تاسې يې خپل مور يدي ته رابللی

نور نو د حكومت كا ردی چې وروسته څه كوي
رڼا خپرونه ختمه كړه نوره له سټوډيو راووته

بهر شاپور ورته موټر درولی وُ تر څو يې خپل استوگنځي ته ورسوي ، هغه سره موټر
كې كيناسته موټر حرکت وكړ ، هغه ته يې وويل:

غواړې يوه خوش خبرې درته واوړوم ؟
هغه وويل:

ولې نه ژر يې وايه
رڼا وويل:

له دې وروسته دې واده تيار ياني نيولی شي هغه څه چې ما غوښتل دې يوه ضميمه
وار خبريال په توگه مې تر سره كړل

شاپور يې په اوږه لاس كينښود رڼا ته يې وويل:
سم ووايه ، ته خو توکي نه كوي ؟

رڼا يې له خپلې اوږې لاس لرې كړ شاپورته يې وويل:

شاپوره لاس دې لرې كړه موټر به چپه كړي ، لارې ته گوره ، زه تاسره كله ټوكي لرم ؟

هغه يې په خبره وځنډل بيا يې وويل:

موږ له هغه اولې ورځې کارونه پيل کړي، هر څه چمتو دي که ستاسې غوښه وي
سبا نه بل سبا به مراسم پيل کړو
رڼا ځواب ورکړ:

ايا په دومره لنډ وخت کې به هرڅه ممکن شي

شاپور وويل:

دا زما دې خوښې واده ده، زه هر دقيقه په دې فکر کې يم چې هيڅ کم پکې نه
وي

رڼا وويل:

چې ته ډاډه يې نو زه هم کوم اعتراض نه لرم

شاپور: بس سبا نه بل سبا دې واده ورځ وټاکل شوه خپل دوستان رابلل شي

رڼا سوږ اسويلی وکيښی شاپور ته يې وويل:

ماما مې د هېواد نه بهر دی نوره کورنی خو تا وليده چې له خاورو لاندې شوه زه
خو ظاليمانو له کورنی خلاصه کړم بس چې نور څوک په خيال کې راځي بلن ليک
به وروليږم

دوی کور ته راورسېدل رڼا خپل د خوب کوتي ته ننه وته ور يې راپورې کړ شاپور
لکه بيگانه دې بند وره تر شاه پاتې شو په رڼا يې غږ وکړ او هو تا خو ور رابند کړ
داسې نه وايې چې خاوند مې بيرون پرېښود رڼا بيرته ورتاؤ شوه ور يې ور خلاص کړ
هغه ته يې وويل:

ته خپل کور نه لرې، هغه وويل:

لرم يې خو هسې گيله راته ودریده رڼا ځواب ورکړ ورته ويې ويل:

گيلې در سره وساته بيا به يې دې واده په شپه کوو، نور يې ور ورپسې بند کړ
له دې وروسته رڼا تليفون راواخيست دې لومړي ځل لپاره يې فيسبوک خلاص کړ
پوست يې وکړ دوشنبه زما واده ده، ما ويل ما سره به دې ناوې توب په ورځ دې مور
دعاوي اوکورنی راسره وي خو ظاليمانو هغه ټول رانه په دې گنا واخيستل، او له
تورورخاورو لاندې شول چې ما مې ددوی ظلم دې خپل ولس په وړاندې نه شو
برداشت کولی، ددوی په وړاندې ودریدم خو اوس لکه اوبو راورې يې کورنی يم

نه پوهېرم چې دې ناوې توب په ورځ راسره خپله کورنۍ نه وي څومره سخته به راباندې تمامه شي، په هر حال داچې خپل ولس ته مې تر خپله وسه هلې ځلې وکړې بس دا به راته يو څه ډاډ راکوي

پوست نه ؤ سمې کانې يې وکړې، نږدې يو نيم لک خلکو لايک او پنځوس زورو خلکو پرې کمټ کړی ؤ ټولو دې رڼا سره خپله خواخوږی ښودلې وه هر يوه ليکلي ؤ رڼا خوږې ته مه خفه کېږه تا دې دې ملت لپاره سترې قربانۍ ورکړې مور يې نشو هيرولۍ، مور دې هم ورونه او خویندې يو

مور به درسره دې واده په ورځ خامخا گډون کوو

ستاسې دې واده ډالۍ او برخه به دې يوې خور په شان کوو، او ستاسې دې واده په خوښۍ کې به لکه دې کورنۍ غړي ونډه اخلو

سهار رڼا چې خپل فيسبوک خلاص کړ دې خلکو مينه يې وليده يونيم لک لايکونه يې وليدل، کمټونو کې يې دې ولس مينه وليده نو له ډيرې خوښۍ يې په سترگو کې اوبنکې راغلې دوهم پوست يې هم وکړ ويې ليکل په ريښتيا چې تاسې زما ورونه، وريرونه خویندې ياست، زه اوس پوه شوم چې زموږ د هېواد وکړي سخت احسان منونکي دي، که په ريښتوني څوک ورته څه وکړي نه يې هيروي بيا يې دې خپل واده دې مراسمو ځای، وخت او ادرس هم وليکه

شاپور يې راوغوښت هغه ته يې وويل:

وژنیه !

ما خو خپل خپلوان راوغوښتل هغه ځواب ورکړ چې نږدې دوه سوه خو به وي رڼا يې په خبره وځنډل بيا يې ورته وويل:

نږدې پنځوس زره دي !

شاپور: دا دې ټوکو وخت دی ؟

رڼا: زه ټوکې نه کوم ايا دومره خلکوته تياری نيولی شي کنه !

هغه وويل:

تياری نيولی شم خو پنځوس زره خلک دي څوک ؟

رڼا ورته خپل د فيسبوک پوست ښکاره کړ بيا يې ورته وويل:

د کمټونو لیکونکو پنځوس زرو ټولو ژمنه کړې چې مور در څو نو ما هم ښه پوخ ادرس ورته وليکه مال څه چې شاپور خپه نشي هسې هم زما دې کورنۍ دې رابللو ارمانجن ؤ

شاپور : نو هوټل کې دا خلک نه ځایږي ، هوټل کې شاید لس زره خلک ځای شي بايد بله چاره وکړو
رڼا وويل :

ته دې شل زور تايه ونيسه څنگ کې بل لوی هوټل هم شته نيم به هلته سمبال کړو فکر نه کوم له دې زيات شي هسې هم د فېسبوک ژمنې دي کيدای شي ټول رانه شي .

شاپور : اوکه راشي ؟

رڼا : او که راشي ؟

شاپور : ښه څه که راشي لگښت به يې ته ورکوي ځکه چې زما بې ځايه لگښت نه خوښيږي رڼا يې په خبره وځنډل هغه ته يې وويل :

ولي تا خو ويل زه دې تا لپاره هر څه کوم اوس نو ولې ؟

شاپور : زه درته هر څه کولی شم ، هيڅ منکر نه يم ته خو دوه هوټلونه ښي لس هم نيسم ، ستا هر کس ته هم ځان ته هوټل نيسم

رڼا ورته وويل :

مانه دې ازموينه راکړې ، ته چې هر څه وايې دې عمل ځواک يې هم لري دې رڼا دې واده ورځ راورسېده ، رڼا خپلو هم مسلکو پيغلو په منځ کې کينه وله ، دې واده جوړې د انتخاب او نورو اړينو موضوع گانو لپاره يې ترې رايه وغوښته هغې وويل شاپور هوټل ته ټول وړانديزونه ليرلي هر څه هلته تر سره کيږي ، خو يو شی ترې کم کړي هغه دا چې زه سينگار تون ته نه ځم هغوی ورته وويل :
لامل يې ؟

رڼا : دې لامل پوښتنه مه کوئ ، هغوی وځنډل بيا يې وويل :

مور يې په لامل پوهيږو ته په خپله ښکلا باور لري ، او بايد چې ويې لري ، ځکه چې ښکلي خلک په هر حال کې ښکلي ښکاري ، سينگار خو بدرنگو ته په کار وي همداسې نده رڼا ؟

رنا : په ژوند مې سينگار ندی کړی ، ناوې ته په کاروی چې سينگار وکړي ، هغه که بنکلې وي يا نه خو زما زړه زور نه اخلي او په دې اړه هيله ده چې تاسې ټينگار ونه کړئ .

دې رنا ملگرو وويل :

سمه ده مور ټينگار نه کوو خو ته ځان چمتو کوه خپل اطاق ته لاړه شه يو ساعت پاتې ده چې بايد هوټل ته لاړ شو ،

رنا : سمه ده زما چمتو والی ډېر وخت نه نيسي زه په ټاکلي وخت تلو ته چمتو کېږم رنا خپل اطاق ته لاړه غسل يې وکړ بيا يې دوه رکعته لمونځ وکړ بيا يې خپلې مور خور او کورنۍ لپاره د بښلو دعا وغوښته ، دې مړې مور سره په خيالي خبرو کې بوخته شوه هغې ته يې وويل :

مورې ، ولې دې يوازې پرېښودم ، اوس به ماته څوک دعا راکوي څوک به دې خدای پاماني دود تر سره کوي ، څوک به مې په سر لاس راکشوي ، زما خوږې نازولې خوږې څرنگه دې زما واده يو ارمان ؤ ويل به دې په واده کې به دې ډيرې سندري وکړم ، ډير به وويارم چې زما دې ښاپيرۍ په څېر خور دې ناوې توب په جامه کې ووينم

هو دا هيله دې تر سره نه شوه زما واده ده او ته دې تورو خاورو لاندې يې ، خو څه ستاسې مړينه دې سلگونو يې وزلو دې ژوند لامل شوه زرگونو خلکو ته پرې نجات ورکړل شو ، دې سمون لپاره ستاسې شهادت يو ديوال او تهداب کيښود

خدای دې هر چاته داسې مرگ ورکوي ، چې دې نورو لپاره قربان شي ، خدای ج دې زما هم داسې مرگ په نصيب کړي چې دې نورو لپاره قربان شم خو زما په مرگ نور وزغورل شي

وروسته يې په مخ سپين رغوی او قلمي گوتې را کش کړې ، پاڅيده او دې ناوې توب جامې يې واغوستې ، يوازنی سينگار يې داؤ چې اينې ته ودریده او خپلې بادامي تورو سترگو ته يې يوه ، يوه سلايې ورکړه

په دې وخت کې شاپور ورته دروازه راوتکوله غږ يې وکړ رنا دروازه خلاصه کړه شاپور چې هغه وليده زبون وهلی شوو ژبه يې له ويلو پاتې شوه يوازې د گونگي په ډول يې ښکته اوپورته ورته کتل دې هغې په کتو نه مړيده ، رنا ورته وويل شاپوره

خير خو و څرنگه دې هرڅه پريښوده او دلته راغلي شاپور يې خبرې نه اوريدې بس خپلې سترگې يې د هغې په ښکلې څېره کې ټومبلې وې

رڼا اړه شوه چې د هغه په اوږه لاس کېږدي هغه وښوروي، له داسې کولو سره شاپور خپلې اوږې ته وکتل بيا يې رڼا ته وکتل رڼا ته يې وويل:

رڼا ته خو بل رقم شوې يې رڼا مسکې شوه هغه ته يې وويل:

ته زما دې خبرې ځواب راکړه کارونه دې ټول پريښي ته دلته راغلي هغه وويل:

ژر کوه چې د هوټل واله زنگ کړی و ويل چې تاسې خو واده ته ټول افغانستان راغونښتي ژر راشئ دا خلک سمبال کړئ

هوټل وال دا هم وويل:

ټولو ډالۍ راوړې په لاسونو کې ورسره گلان دي قطار، قطار ولاړ دي تاسې ته انتظار کوي

رڼا: شاپوره ژر کوه چې ميلمانه خفه شي زه چمتو يم خو موټر دې راوستلی هغه وويل:

ستاسې يوې ځانگړې مينه والې ډير قيمتي موټر سينگار کړی دې دروازې مخکې ولاړ دی هغه مېرمن هم پکې دی تانه منتظره ده هله زر کوه چې څو رڼا ورته وويل: ما مه وراخطا کوه زه چمتو يم ته دروڅه زه هم درغلم دوی موټر کې سپاره شول او لنډ مهال وورسته هوټل ته ورسېدل رڼا او شاپور د خلکو په ليدو حق حيران شول لکه يو ملي محبوب مشر چې دې هېواد د خلکو په زړه کې ځای لري دې رڼا واده ته خلک په کتلوي ډول راټول شوي و

رڼا دې هغوی په ليدو دې خوبۍ اوښکې ټيولې، ځوانان او پيغلې لکه ترې للمه چې دباران شيبې شماري دې رڼا راتگ ته په تمه و شاپور او رڼا دواړه له موټره ښکته شول د خلکو څوک او شور حيرانوکی و، څو شيبې چاپيريال چکچکو او د لاسونو پرکا غږونه نت کړي و خوښندو او وروڼو دې رڼا په لاره کې د هغې قدمو ته گلان شيندل رڼا هم ټولو ته په خپل زړه دې درناوي لاسونه ايښي و

سرکونه تړل شوي و ځکه چې نږدې کوڅې او ميدانونه او لارې له راغلو خلکو ډکې وې، رڼا دې ته دې درناوي په موخه دې ولاړو خلکو سر ته ورسېده هغې انجلۍ چې رڼا ته يې موټر گل پوښ کړی و رڼا ودروله، دې جوړ شوي دريځ (سټج) مخې

ته يې ورته دې لاس په اشاره د تلو بلنه ورکړه رڼا دې دريځ مخې ته ودریده ځکه نجلۍ غوښتل راغلو ميلمنو ته څه ووايې بيا خپله رڼا ته دې خبرو موقع ورکړي هغې د دريځ مخکې خبرې پيل کړې ويې ويل:

نن زموږ دې يوې داسې خواخوږې واده ده چې موږ يې لکه د کورنۍ غړي داسې پاللي يو، دامېرمن رڼا نومېري، رڼا زموږ د حقونو لپاره مبارزه پيل کړه د هر غدار، فاسد، غله او وطن پلورونکي په رواندې ودریده، هغوی، څو وارې د رڼا دې وژلو قصد وکړ خو رڼا زموږ لپاره د خپل ژوند په کيسه کې نشوه مبارزې ته يې دوام ورکړ ظالمانو ورته مور ووژله، خو دې هغې اراده يې بدله نه کړه، ورور او خور يې ورته په بې توبه توبه کړل دې پېښې ځای خلکو يې غوښې په څادرو کې راټولې کړې رڼا دغه ظلم په غړيدلو سترگو وليده خو خپله لاره يې بدله نه کړه هماغسې لکه غرد خپل هدف لپاره ولاړه وه، رڼا بله پېغله خور له لاسه ورکړه گنا يې دا وه چې رڼا ولې دې اولس حقونه غواړي په دې کار سره يې هم دې رڼا عزم کمزوری نه کړ

اوس دې خپل کور يو غړی نه لري چې د هغې سره د هغې د واد مراسم ولمانځي هغې دا ټول زموږ لپاره وکړل، د خپلو خلکو لپاره يې تر سره کړل د خپل هېواد سره دې مينې لپاره يې تر سره کړل

د رڼا ددې خبرو په اوريدو د خلکو چکچکو د اسمان فضا نيولې وه ځينو خويي همت ته سلامونه کول او ځينو خو يې مظلوميت او قربانيو ته ژړل وروسته رڼا ته موقع ورکړل شوه

هغې خلکو ته خبرې پيل کړې ويې ويل:

زما دې هېواد د ژوند له مصؤونيته او له حقونو بې برخې ولسه!

زه به کله داسې الفاظ پيدا کړم چې نننۍ ستاسې راکړل شوې مينه پرې وستايم، هيله ده ما وښئ ستاسې د تعريف دپار ماسره الفاظ نشته ما فکر کاؤ چې نن د واده ورځ به مې دې موراو خویندو او کوچنی ورور پرته ډېره سخته راباندې تمامه شي ځکه هغوی له ډيرو ارمانونو سره ظالمانو له خاورولاندې کړل

خو تاسې په خپل راتگ سره زما دغه دردونه ټول رانه واخيستل، ما نه مو دغه درانه غمونه هير کړل

زه مو ډاډه کړم چې ما ستاسې حق يو څه ادا کړی ده زما دې اوږو بار کم شوی دی ځکه چې تاسې مور ځوان نسل باندې خورا زيات حقونه لرئ ستاسې راتگ ماته يو بل درس هم راکړ هغه دا چې زموږ ولس احسان پراموشه نه دی ، هغه د خپلو خلکو چې د زړه له تله ورته خدمت کوي نه هيروي ، هغوی ته دې سترگو په ليمو کې ځای ورکوي

کاشکې زما سل ځله مرگ وايې او هر ځل ستاسې د حقونو لپاره مړه شوی وايې زما ژوند درنه څار ، زما کورنی درنه څار او زما مال او وينه درنه څار شه !

رڼا خبرې ختمې کړې بيا يې په خواکې ملگرې خلکو ته وويل !

مور يو ځل بيا دې تاسې له راتگ او ډاليو مننه کوو هغه وروڼو چې ډالی راوړې دوه لوی موټر ولاړ دي هلته يې تسليم کړئ

خلک هلته وخوځيدل لانيم ساعت نه ؤ پوره شوی چې موټر رڼا ته دې کاليو ، خپليو ساعتونو ، او دې سرو زرو له غوږواليو ډک شو

رڼا له دوی مننه وکړه

او بيا هغه تالار ته ننوته چې دې ناوې لپاره جوړ شوی ؤ د خپل تخت سره ودريده مېرمنو ورته گلان راوړل ډالی يې ورکولې د دوی په قطار کې يوه حجاب لرونکې مېرمن هم ؤ چې قطار کې ولاړه وه نوبت يې راورسيده له مخ يې نقاب لرې کړ رڼا وکتل چې نارينه دی ، په لاس کې گل دسته يې د هغې پښو ته وغورځوله ، په بل لاس يې له جيبه تمانچه راوباسله مخامخ يې دې رڼا سينې ته ونيوله هغې ته يې وويل :

تا دې ډيرو معززينو په عزت باندې لوبې وکړې او له دې لارې شهرت ته ورسېدې خو نوره موقع نه درکوم چې دې عزت مندو عزت له پښولاندې کړې ، زما پلار دې پرون په تلویزون وښود چې غصه يې کړی هغه روسانو ته ماتې ورکړې ، هغه ستر قوت مات کړی هغه دا هېواد ازاد کړی دې هغه له برکته ته اوس دلته بک بک کوي ، تا لږ هم دهغه دعزت خيال ونه ساته

رڼا هغه ته وويل :

وروره دلته ننداره مه جوړه وه ستا پلار سمه ده چې ددې هېواد پاره مبارزه کړې ده خو د هغه د خلکو دې جايداد سره څه ؟ چې ترې غصه کړی يې ده ، مبارزه خو

هغه دخداى ج لپاره او د هېواد لپاره كړې ددې لپاره خو يې نده كړې چې د كوندې يتيم او بيت المال ځمكه غصب كړي

سړى نور هم په غوصه شو

دې هغې سينې ته يې دې تمانچې ميل برابر كړ تالار كې مېرمنو چينغې كړې رڼا دې وسله وال د تمانچې ميل ته لاس وروچاؤ ميل لاس ته ورغى خو هغه په ماشه گوته نيولې وه تمانچه فير شوه مخامخ يوه پيغله ولگيده تالار كې چينغې نورې هم زياتې شوې

وسله وال وارخطاشو په رڼا كې يې غصه ناكې سترگې وتومبلې هغې ته يې وويل: زما دې پلار له عزته ستا ژوند سل ځله صدقه شه، څه نوره دوزخ ته، دې هغې سينې ته يې تمانچه سيخه كړه څو مرمى دې رڼا له سينې ووتې له پنځومرميو سره رڼا له ديوال سره سرين كيده خو دې ولاړې توان يې لاره شپږمه يې دې زړه له كوره تېره شوه هغه دننگه چنار ونه راپريوته په ځمكه وغورځيده سپينې دې ناوى جامې يې لكه دې گلاپو پانې چې په اووره غوړيدلې وي رنگ واخيست

غتې غتې سترگې يې خلاصې پاتې شوې

وسله وال دې رڼا په ويشتو لكه كالبوت پاتې شوه لاسونه يې نور شل شول تمانچه يې په لاس كې پاتې شوه له غږه ووت مېرمنې راغلې وسله يې ترې واخيسته ځاږپې او سوكان يې ورته بند كړل وبې غورځاؤ له پښو يې لاندې دې لغتو ځاى پرې نه كيده ساتونكې هم راورسېدل هغوى لكه گونگيان او كاڼه نه پوهيدل څه شوي او څه بايد وكړي په دې وخت كې يوې خبريالې شاپور ته زنگ وواوه ورته ويې ويل:

په بېړه راشه، شاپور ځواب وركړ خير خو دى هغې وويل:

ژر راشه دلته هيڅ هم سم ندي

دې خداى ج لپاره راشه رڼا چا وويشته

شاپور د خلكو ډالى په لاس كې نيولې وې هغه ددې غږ په اوريدو سره په ځمكه ترې ولويدې

دې مېرمنو دې تالار په لورپه منډو شو لنډه شيبه دې رڼا مخې ته ودرېده هغې توري غټې ، سترگې پټې کړې وي دې ناوې توب گيدې ، گيدې کميس يې خواوشا پروت ؤ له غږ لويديلي وه

شاپور يې سرته کېناست دې هغې سر يې له ځمکې راپورته کړ په خپل زنگون يې کېښود چغې يې کړې ساندي يې پيل کړې

اې خدايه خو بدبخته شومه

رڼا مې لکه چې له نړۍ ارمانونو سره وکوچيده په خوا کې يې دې اوبو گيلاس ايښی ؤ دې هغې څاڅکي يې د رڼا پر مخ وپاشل بيا يې يوه سوې چيغه له خولې ووته ويې ويل و خدايه لکه چې رڼا گله مې دې تل لپاره له لاسه ووته ، وظالمانو زما رڼا څه گنا کړې وه دې شاپور اوبکې لکه باران روانې وې څو يې دې رڼا په مخ ولويدي له دې سره دې رڼا سترگې په حرکت راغلې شاپور کې يې نيمه لوڅې سترگې په زير زيبښلې مخ سره ونيوې هغه ته يې وويل :

شاپوره مه وارخطا کيږه ، ولې ټول نه مرو ، شکر وباسه چې د خلکو د حقونو دې ترلاسه کولو لپاره مرم نه دا چې دې مظلومو د حقونو دې خوړلو لپاره اخيرت له پليتيو ډکوم

په نکريزو سينگار شوي لاس يې دې لومړي ځل دپاره دې شاپور لاس ونيو هغه ته يې وويل نړۍ څومره له ارمانونو سره ده ، هيلې پکې نه بشپړې کيږي ، اوس مې دې اولس په څنگ کې ته هم يوه هيله وې چې يو ځای مې ژوند درسره کړی وای ، خو قسمت وگوره ، څه کانې کوي ، شاپوره جانه ما وېښه ستا په وړاندې مې ډيره بې انصافي کړې ته مې ازار کړی يې تاته مې غمونه درکړي ستا په ريښتینولي مې شكونه کړي دي ، ته مې تل بې ځايه ځورولی بې ، سره ددې چې زه دې بښلو نه يم ، خو ستا لوی زړه او نرم ميراج هيله مندي راکوي ، دې رسنيز مرکز ټولوملگرو ته مې سلام وايه بيا ورته ووايه زما روح که خوشحاله ساتل غواړی نو زما لاره که درته مناسب مالومېده هغه تعقيب کړې

او بل هغه ډالی چې دې واده لپاره ميلمنو راوړې دي ، هغه بې سرپرسته کورنيو ته ورکړه ، ټولې په يتم خانو باندې وويښئ

اوبله وروستی خبره له دې سره دې رڼا ژبه ودریده یوه وره سلگی یې وکړه نسی
لورته یې ورمیر تاؤ شو

پای

پکتیا

۱/۲/۱۳۹۷